Agatha Raisin

SZESZ, SZERELEM, SZEMFÉNYVESZTÉS

Pokoli vakáció

M.C. Beaton

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ULPIUS-HÁZ

M. C. BEATON

Szesz, szerelem, szemfényvesztés Agatha Raisinnel

A fordítás alapjául szolgáló mű:

M. C. Beaton: Agatha Raisin and Love, Lies and Liquor

Fordította

BORBÉLY JUDIT BERNADETT

Ulpius-ház Könyvkiadó
Budapest, 2014

Szeretettel ajánlom ezt a könyvet
Sue és Rod Close-nak

Egy

James Lacey, a volt férj, akibe Agatha Raisin azóta is szerelmes, visszatért, és már be is költözött a régi házába Agatha szomszédságában.

Jóllehet élénk érdeklődést mutatott Agatha nyomozóirodája iránt, kék szeme fikarcnyit sem csillogott a szerelemtől. Agatha ismét odafigyelt az öltözködésére, és egy vagyont hagyott a kozmetikusnál, mindhiába. Megint a régi mese, gondolta mélabúsan. Mintha egy gonosz erő visszaforgatta volna az idő kerekét.

Végleg fel is adta volna a reményt, aztán James betoppant hozzá azzal, hogy meghívta őket vacsorára egy baráti házaspár, akik nemrégiben költöztek át Ancombe-ba. A házigazda, Mr. David Hewitt nyugdíjba vonulása előtt a honvédelmi minisztériumban dolgozott. Feleségét Jillnek hívják.

Mivel kettőjüknek szólt a meghívás, Agatha boldogan hajtott el James társaságában a cotswoldi Carsely falvától autóval egy köpésre fekvő Ancombe felé.

Az orgona teljes pompájában virágzott, lilaakác és iszalag csorgott le a mézszínű házfalakon, s a galagonya nehéz, édes illata terjengett az esti levegőben.

Ancombe-hoz közeledve nyugtalanság fogta el Agathát. Idáig még csak egy-két nyúlfarknyi látogatást ejtett meg Jamesnél, aki folyton elfoglalt volt, és nyilvánvalóan alig várta, hogy újból egyedül lehessen. Agatha eltökélte, hogy a legjobbat hozza ki a kiruccanásukból. Krémszín nadrágkosztümöt viselt citromsárga blúzzal, és magas sarkú szandált. Barna haja csodásan fénylett.

Jamesen sportos tweedzakó volt és flanelnadrág.

– Nem vagyok túlöltözve? − kérdezte Agatha.

Az ezredes kék szemével rápillantott. − Jó vagy így.

A Hewitt házaspárnak családi háza volt, mely a Merrydown nevet viselte. Agatha orrát faszénillat csapta meg, ahogy rágördültek a rövid, kavicsos felhajtóra. − Csak nem grillezni fogunk?

– De, azt hiszem. Meg is jöttünk.

– James, ha szóltál volna, az alkalomhoz illően öltözöm fel.

– Ne nyafogj − mondta szelíden James, és kiszállt a kocsiból.

Agatha gyűlölte a grillpartikat. Grillezzenek csak az amcsik, az ausztrálok, a polinézek meg az összes többiek, ahol jó az idő. Az angolok előszeretettel adnak félig nyers húst papírtányéron, és tele a kertjük bogárral.

James becsengetett. Alacsony, gyűrött arcú, szürke szemű nő nyitott ajtót. Őszes haja kislányos loknikba rendezve. Nyomott mintás ruha volt rajta, és lapos sarkú szandál.

– James, drágám! − nyújtózkodott, hogy ölelésébe vonja az ezredest. − Ő ki?

– Nem emlékszel? Ti mondtátok, hogy hozzam el a volt nejemet. Ő itt Agatha Raisin. Agatha, Jill.

Jill Agatháról tudomást sem véve belekarolt Jamesbe. − Kerülj beljebb, kint vagyunk a kertben. − Agatha azzal az érzéssel kullogott utánuk, hogy haza szeretne menni.

A kertben szerte mindenütt gyümölcsbólét iszogató emberek álldogáltak. Agatha, aki egy jó erős gin-tonikra vágyott, a legszívesebben olajra lépett volna.

Bemutatták a házigazdának, aki halott állatok különféle részeit sütögette a grillen. Vicces köténye női testet ábrázolt fűzőben-neccharisnyában. Jamest elcipelték, hogy összeismertessék a többi vendéggel, mialatt Agatha a kőburkolaton imbolygott a magas sarkújában.

Sóhajtva roskadt le az egyik kerti székre. Cigarettát vett elő a táskájából, rágyújtott.

– Nem haragszik? − A házigazda állt előtte kivont késsel.

– Miért?

– Ez füstmentes övezet.

Agatha dühödt pillantást vetett a férfi háta mögé a fekete füstöt eregető grillre. − Akkor hozza gyorsan a poroltót − mondta. − Valami ég.

A házigazda rémült kiáltással szaladt vissza a posztjára. Agatha tökéletes füstkarikát fújt, s máris érezte, ahogy távozik belőle a feszültség. Nem érdekelte, mit gondol James. Jill pocsék háziasszony, mi több, szemet vetett Jamesre. Így hát Agatha békésen üldögélt és dohányzott, arról a pillanatról ábrándozva, amikor majd véget ér az este.

Hál' istennek hamarosan asztalt meg székeket hordtak ki a kertbe. Agatha berzenkedett attól, hogy a füvön inogjon a magas sarkújában, és papírtányérról legyen kénytelen enni.

Jill nagy nehezen elszakadt Jamestől, és bevonult a házba. Két nővendéggel tért vissza, bort-poharakat hoztak. − Mindenki asztalhoz! − kurjantott David.

Agatha a kövön nyomta el a bagóját, a csikket a táskájába rejtette. Mire kikászálódott a székéből, addigra James már elhelyezkedett Jill meg egy másik nő között, így neki már csak egy pirospozsgás úr mellett maradt hely, aki előbb alaposan végigmérte, aztán elfordult, és a másik oldalán ülő nővel kezdett csevegni.

David egy tányér feketére égett hogyishívjákot tett le Agatha elé. Agatha töltött magának bort. A beszélgetés számára ismeretlen emberekről folyt. Aztán megütötte a fülét Andrew Lloyd Webber neve. − Szeretem a musicaljeit − szólalt meg, mely kijelentését döbbent csend követte, azután Jill leereszkedő hangon közölte: − Hiszen nincs benne semmi eredeti.

– Minden zenének van előzménye − mutatott rá Agatha.

– Egek − kuncogott az egyik nővendég. − Mindjárt kiderül, hogy Barry Manilow-t is kedveli.

– Talán baj? − kérdezte harciasan Agatha. − Remek előadó. És a zenéje sem utolsó. − Újabb elképedt csend, aztán mindenki egyszerre kezdett beszélni.

Sosem fogom megérteni a gloucestershire-i középosztályt, gondolta Agatha. Inkább eszem. Lenyesett egy darabkát a csirkehúsnak látszó részből, és vér buggyant a tányérjára.

James éppen felnevetett valamin, amit Jill mondott. Egyszer sem nézett Agathára. Tojt a fejére attól a perctől kezdve, hogy betették a lábukat a házba.

Ekkor megvilágosodásszerűen Agatha eszébe villant, hogy nem kötelező maradnia. Ez csak egy csapat tahó, James meg szégyellje magát. Felállt, és bement a házba. − Második ajtó balra − kiabálta utána Jill, feltételezve, hogy a toalettre igyekszik.

Átment a házon, ki a szabadba, beült a kocsijába, és elhajtott. James majd hazatalál valahogy.

Otthon egyenest a konyhába ment, és lerúgta a szandálját. Macskái körbetekeregték a lábát.

– Rémesen éreztem magam − mesélte nekik Agatha. − James végérvényesen kihúzta nálam a gyufát. Kigyógyultam belőle, az sem érdekel, ha soha többé nem látom.

– Fura egy nőszemély! − méltatlankodott Jill. − Így lelépni, egyetlen szó nélkül.

– Végül is levegőnek néztétek − mondta James tétován. − Senki nem szólt hozzá, senkit nem ismer itt.

– Már nem szokás bemutatni egymásnak a vendégeket.

– Engem mégis bemutattál.

– James, drágaságom. Hagyjuk már azt a szédült nőt. − Ám James estéje így is oda volt, mert immár Agatha Raisin gombszemével látta az összejövetel résztvevőit.

– Én inkább utánamennék − mondta felállva.

– Elviszlek kocsival − ajánlkozott Jill.

– Kérlek, ne. Udvariatlanság lenne faképnél hagyni a vendégeidet. Hívok taxit.

James hiába csöngetett Agathánál. Telefonon is hasztalan kereste. Üzenetet hagyott neki, de Agatha nem hívta vissza.

James vállat vont: majd előkerül. Agatha Raisin mindig előkerül.

De legnagyobb döbbenetére a napok hetekké nőttek, és Agatha továbbra is hűvösen viselkedett vele. Bokros teendőire hivatkozva visszautasította a vacsorameghívásokat. Csakhogy James egyik nap összefutott Patrick Mulligannel a kisboltban. Patrick Agathának dolgozott, és elmondta, hogy épp uborkaszezonjuk van.

Amikor Sir Charles Fraith érkezett Agathához, James komolyan aggódni kezdett, hiszen Charles egyszer már összeszűrte a levet Agathával. Ki-be sétált a nő életében, olykor a nyomozásba is besegített. James ámultan vette észre magán, hogy életében először féltékeny. Mindig is készpénznek vette, hogy Agatha örökkön-örökké lángolni fog érte. Valamit tennie kell!

– No és mi van az exével? − kérdezte Charles egy szombati napon, miközben Agathával a kertben ücsörögtek.

– Mondtam már. Nem tudom, és nem is érdekel. Meséltem a balul sikerült grillpartiról.

– Faragatlan népség, de mindenütt akadnak ilyenek.

– Nem törődött velem! És nem állt ki mellettem, amikor Andrew Lloyd Webberen élcelődtek.

– Nos, jó látni, hogy kiábrándult belőle. Már ha tényleg kiábrándult.

Hanem Agatha a mániák megszállottja volt. Mániák nélkül magára maradt volna, és azt az állapotot nem kedvelte.

– Gyilkosság meg egy szál se? − kérdezte Charles.

– Ahogy mondja. Csellengő kamaszok, elkódorgott háziállatok, semmi különös. Furdal is a lelkiismeret, amiért meggyőztem az ifjú Harry Beamet, Mrs. Freedman unokaöccsét, hogy húzza le nálam az évet, mielőtt egyetemre megy. Most aztán unatkozik rendesen.

– A többiek megvannak még?

– Meg. Még mindig Mrs. Freedman a titkárnőm, aztán ott van Harry, Phil Marshall meg Patrick Mulligan, a nyomozók.

– Miért nem szabadságolja magát? Utazzon el valahová. Ne búslakodjon a szomszéd úr miatt.

– Én *nem* búslakodom!

Charles oly magahitt és csinos volt a rászabott öltözékében meg a gondosan nyírt, világos sörényével, hogy Agathának néhanapján kedve lett volna felpofozni. Charlest semmi sem billenthette ki angyali nyugalmából. Agatha gyakran tűnődött el azon, vajon miket gondolhat róla a férfi.

– Bárhogy is − folytatta −, ma nem megyek be. Mrs. Freedman hív, ha történik valami. De mi az ördög bajuk van Andrew Lloyd Webberrel?

– Ne tőlem kérdezze. Soha nem értettem a középosztályt.

James a féltékenységtől marcangolva nem gondolt bele, valóban visszakívánja-e az életébe a gyakorta igencsak bosszantó Agathát. Kifigyelte, mikor távozik Charles, aztán látta, hogy Agatha gyalogszerrel hagyja el a házat. Kirohant, hogy feltartóztassa.

– Szervusz, James − mondta Agatha, a szeme akár két kis kavics. − Éppen a boltba megyek.

– Veled tartok. Volna egy indítványom.

– Csak nehogy elkapkodd − ironizált Agatha.

– Lassíts már egy kicsit. Rossz volt a felütés azzal a rettenetes grillpartival, ezért javasolni szeretnék valamit. Ha nem vagy nagyon elhavazva az irodában, elmehetnénk vakációzni.

Agatha hevesen dobogó szívvel fékezett le az egyik orgonafa árnyékában.

– Arra gondoltam, hogy megleplek, és elviszlek egy számomra igen kedves helyre. Tudod, felhagytam a hadtörténettel, újabban útikönyveket írok.

– Hová mennénk? − kérdezte Agatha, akinek csendes-óceáni szigetek meg olasz falucskák képe cikázott át az agyán.

– Az maradjon meglepetés.

Agatha habozott. Tudta, ha nemet mond, sosem fog megbocsátani magának.

– Hát, jó. De mégis milyen ruhákat vigyek?

– Vakációsakat.

– És mikor indulnánk?

– Amint lehet. Mondjuk, a jövő hét végén.

– Rendben. Most hová mész?

– Haza, elintézek pár telefont.

Odahaza Agatha ránézett a telefonra, és úgy határozott, nem titkolhatja a fantasztikus hírt barátnéja, Mrs. Bloxby, a lelkészné előtt. Kiengedte a cicákat a kertbe, és átszaladt a paplakba.

Az ősz hajú, szelíd arcú Mrs. Bloxby mindig is gyógyír volt Agatha háborgó érzéseire.

– Bújj be, Mrs. Raisin − mondta. − De ki vagy pirulva!

A carselyi hölgyegylet oszlopos tagjaként Mrs. Bloxby és Agatha is az ősi tradícióhoz igazodott: a vezetéknevükön szólították egymást.

– Kiülünk a kertbe − ment előre Mrs. Bloxby. − Gyönyörű időnk van. Kávét?

– Ne fáradj. − Egymással szemben foglaltak helyet a kerti székeken. Adja az ég, hogy Jamesnek ne legyen köze Agatha feldobottságához, fohászkodott magában Mrs. Bloxby. Nagyon remélem, hogy már túllépett rajta.

– Jamesről van szó! − lelkendezett Agatha, és Mrs. Bloxbyban egy világ omlott össze.

– Azt hittem, végeztél vele.

– Jó, hát az a grillezés, az pont félresikerült, de ezt hallgasd meg! James vakációzni visz!

– Hová?

– Az meglepetés.

– Jó ötlet ez? Nem biztos, hogy ínyedre lesz az úti cél.

– Újabban útikönyveket ír, és az útikönyvírók nem szoktak sivár helyekre utazni. Muszáj lesz lefogynom, ha csinosan szeretnék mutatni fürdőruhában.

– Honnan veszed, hogy strandolni fogtok?

Agatha kezdett dühbe jönni.

– Nézd, nyilván romantikus út lesz. Ne akarj lelombozni.

Mrs. Bloxby sóhajtott.

– Én is azt szeretném, hogy pompásan érezd magad, csak hát…

– Csak mi? − csattant fel Agatha.

– James megrögzött agglegény, és elég önző is. Az úti cél megválasztásánál nem rád, hanem önmagára fog gondolni.

Agatha mérgesen felpattant. − Nos, kedves orákulum, én elmentem vásárolni.

– Ne neheztelj rám − kérlelte Mrs. Bloxby. − Nem bírnám végignézni, hogy újból megsebzed magad. − De csak a kertajtó vágódott be válaszképpen.

Agatha fejvesztett vásárlásba fogott: vett új fürdőruhát, egy habkönnyű estélyit, strandruhát meg strandtáskát. Képzeletben a szállodai szobájuk teraszán álldogált Jamesszel, és a holdfényes Földközi-tengert csodálták. Az ezredes átöleli, s a vágyakozástól elmélyült hangon

így szól: „mindig szerettelek”.

Patrick Mulligan, Phil Marshall és Harry Beam megnyugtatta, hogy tartják a frontot a távollétében.

Az indulás nagy napján James ingerülten tülkölt a ház előtt, miközben ő folyton újrarámolta a bőröndjét. Végül aztán sikerült úgy megtömnie a koffert, hogy felemelni is alig bírta. Álmai férfiúja eltűnt, s a nagyon is valóságos James Lacey foglalta el a helyét. − Azt hittem, sosem kerülsz elő − szúrta oda Agathának, amikor beemelte a bőröndöt a csomagtartóba.

– De itt vagyok − felelte Agatha derűsen.

Egész éjjel le sem hunyta a szemét az izgalomtól, így röviddel azután, hogy elindultak, mély álomba merült. Két óra elteltével riadtan ébredt fel. Eső verte a szélvédőt, az ablak mögött gyárépületek végtelen sora.

– Ez már a reptér? − kérdezte.

– Nem a reptérre megyünk. Csitt, Agatha. Ne rontsd el a meglepetést.

Biztos kompra szállunk, gondolta Agatha. Ó, be csodás lesz kiszabadulni a sivár, szürke Angliából a napsütötte külföldre! A gyárak meg néhány villa után esőmosta vidékre értek, a terméskő falak tövében nedves bárányok lapultak. Az égen vitorlázó sólyom olyan volt, mint valami vészmadár.

– Merre vagyunk? − kérdezte Agatha.

– Sussexben.

– Ott hol van kompállomás?

– Agatha, ne kérdezősködj annyit.

Agatha növekvő rossz előérzettel figyelte az elsuhanó esős tájat. Ugye nem Brightonba tartanak? Az lenne csak igazán unalmas.

James lekanyarodott a szerpentinről, és újabb két mérföld után lehúzódott egy mellékútra, amely a kiírás szerint Snoth-on-Sea-be vezetett.

– Íme, a meglepetés − mondta önelégülten. − Az utolsó háborítatlan brit tengerparti üdülőhelyek egyike. Kisfiúként ide jártam a szüleimmel. Gyönyörű hely. Meglátod, te is szeretni fogod.

Agatha némaságba burkolódzott, s a bőröndjébe gyömöszölt nyári és strandruhák, naptejek, arckrémek meg szépítőszerek arzenáljára gondolt. Próbálta kiverni a fejéből Mrs. Bloxby halk szavait: „Az úti cél megválasztásánál nem rád, hanem önmagára fog gondolni.”

James lassan, élvezettel hajtott be a városkába. A peremvidéken érte az első sokk, ugyanis egy lepusztult lakótelep nőtt ki a földből. Fokozódó aggodalommal hajtott tovább a centrum felé. A Palace Hotelben foglalt szobát, amely emlékeiben a tengerre s a mólóra néző, lenyűgöző, Edward korabeli szállóként élt. Ej, de pompás volt a móló végében emelt színpad, ahol gyerekkorában varietéműsorokat nézett családi körben!

A part felé tartva azt kellett látnia, hogy az egykor fagylaltot-képeslapot árusító kisboltokat egytől egyig ábécék váltották fel. A parttal párhuzamosan futó főutcát kiszélesítették, és elég nagy forgalom volt. James a Palace úri nyugalmára vágyott. Átvergődtek a forgalmi dugón. Előttük feketésszürkén, tajtékozva háborgott a tenger. A móló még megvolt, a színpad azonban sehol, az a rész már beomlott a vízbe.

James a Palace előtt parkolt, és várta, hogy kiszaladjon elébük egy londiner a csomagjaikért, de nem jött senki. Oldalvást vibráló neon hirdette: „arko ó”, a két hiányzó betűt megette a rozsda. James begurult a kocsival. Agatha látványosan hallgatott. James kivette a bőröndöket a csomagtartóból, és a földön gurította őket a szálló bejárata felé. Leszakadt az eső, Agatha gondosan berakott haja az arcába csapott. A hotel előcsarnokában, ahol valaha öblös karosszékek álltak, meg kandallótűz volt és cserepes pálmák, most műbőr székek meg egy

elektromos kandalló csúfoskodott.

James bemondta a nevüket a recepción. Legénykorában még egyenruhát viselt a szállodaszemélyzet, most viszont unott, orrkarikás leányzó fogadta őket.

Külön szobák, gondolta Agatha. Sejthettem volna. Londiner híján James kénytelen volt saját kezűleg bevonszolni a bőröndöket a liftbe. − A tiéd a húszas szoba − mondta élénken. − Tessék, a kulcs. A Palace-ben nem használnak műanyag kártyát. A régi szép idők egyetlen megmaradt relikviája az a sárgaréz kulcs, amelyet éppen átnyújtott Agathának.

Ő szó nélkül elvette.

James kinyitotta neki az ajtót.

– Lent találkozunk, mondjuk… egy óra múlva?

– Jó − mondta Agatha, azzal behúzta a bőröndjét a szobába, és az ezredes orra előtt bevágta az ajtót.

Az ágyra rogyva körbenézett. Masszív mahagóni ruhásszekrény uralta a szobát. Az ablaknál megfakult csipketerítővel borított kerek asztal. A szőnyeg hajdanán zöld lehetett, vörös rózsaminta díszítette, de mára egészen elkopott. Giccses tengeri tájkép az egyik falon. A márványkandalló a hotel fénykorát idézte, de a tűzteret régen lezárták, s egy rusnya hősugárzót biggyesztettek elébe. A kandalló mellett pénzbedobós mérőóra. Se minibár, se ingyen kávé-tea. Az eső kíméletlenül csépelte az ablakot, zúgott a szél. Síkos tapintású, rózsaszín steppelt paplan fedte az ágyat, az a fajta, amelyik hűvösebb estéken garantáltan lecsúszik az emberről.

Agatha nem tudta, mitévő legyen. Az esze azt súgta, hívjon taxit, és húzza el a csíkot Snoth-on-Sea-ből. A fantáziája ellenben azt mondta neki, még megjavulhat az idő, és James meg ő újra egybekelnek.

Kiütéssel győzött a fantázia.

Józan eszének maradéka mégis arra ösztökélte, hogy kerítsen melegebb holmit. A főutcán látott is egy boltot, ahol a helyi körülményeknek megfelelő ruhákat árultak. Milyen jól tette, hogy kabátban indult el hazulról, gondolta. Egy jó pont a szállónak: a bejárat mellett ingyenesen elvihető esernyőket tartottak a vendégek számára. Agatha felmarkolt egyet, és a széllel dacolva eltrappolt a főutca felé. A boltban meleg nadrágot, zoknit, zöld vízálló kabátot, esőkalapot vásárolt. Aztán betért a szomszédos ábécébe, hogy vegyen néhány egyszerű, fehér bugyit a magával hozott szexis, áttetsző alsóneműk helyett, és beszerzett egy olcsó strapacipőt is.

Visszavitte szerzeményeit a hotelbe, átvedlett szvetterbe, nadrágba, meleg zoknit húzott, belebújt az új cipőbe, és irány a bár.

James sarokasztalnál ült, s a viharos tengert nézte. A bárban tinglitangli popzene szólt. Agatha leült vele szemben, és gin-tonikot kért tisztán.

James odaintette a tésztaképű pincérnőt, aki úgy vette fel a rendelést, mintha James vérig sértette volna. Amikor megjött az itala − jég nélkül, kókadt citromkarikával −, Agatha ivott egy bátorságmerítő kortyot, és nyitotta a száját, hogy lehordja az ezredest.

Ám az lefegyverezte búbánatos szavaival: − Hibát követtem el. Ne haragudj. Ez a szálló azelőtt varázslatosan csendes, békés menedék volt. Esténként élő zenével. De nézd meg most! Gyerekként jártam ide, azt hiszem, azért emlékszem csak a szépre meg a jóra. Ígérem, kárpótolni foglak. Maradunk egy-két napot, aztán továbbállunk. Mondjuk, Doverből áthajózunk Franciaországba. Vetettem egy pillantást az étlapra. Nem is rossz a kínálat. Igyunk még egyet, aztán menjünk át az étterembe. Éhes vagyok. Te nem?

Agatha rajongva nézett rá. − Tudnék enni.

A barlanghoz hasonlatos étkezőhelyiségben hideg volt. James ifjúkorának csillárjait éles fényű lámpákra cserélték. Alig volt odabent valaki. Az ablak melletti nagyasztalt egy család foglalta el, legalábbis Agatha családnak nézte őket. A kövérkés, szőkére festett, dundi képű

asszony harsány rikácsolása bezengte a termet. Alacsony, megviselt külsejű, öltönyös-nyakkendős férfi ült az oldalán. Szakadatlanul a nyakkendőjét birizgálta, mintha szeretné levetni. Fekete bőrruhába öltözött fiatalasszony turkálta az ételét, s időnként mondott valamit a mellette ülő borotvált fejű fiatalembernek, akinek csupa tetoválás volt a kézfeje. Volt még a társaságukban egy idősebb, ápolt frizurájú, Hitler-bajuszos úr, aki egyfolytában elnézően mosolygott. Hölgypartnere rendkívül sovány, tűzvörös hajú, a szemhéja zöldre festve.

A kövér képű asszonyság észrevette, hogy Agatha őket bámulja, és odakiáltotta neki: − Hé, maga! Törődjön a saját dolgával, hülye tehén.

James már állt volna fel, de Agatha közben már át is szelte a termet, hogy megmondja az asszonynak a magáét.

– Fogja be a bagólesőjét, és hagyjon minket nyugodtan étkezni − sziszegte.

– Húzzon el, nyanya.

– Fulladjon meg − vágott vissza Agatha, és visszacsörtetett Jameshez.

– Emlékszel Wyckhaddenre? − kérdezte Agatha. − Ehhez képest az maga volt a mennyország.

– Inkább nem szeretnék Wyckhaddenre gondolni − mondta James hűvösen, pirulásra késztetve Agathát, aki elfelejtette, hogy bár gyilkossági ügyben nyomozott ott, James épp Wyckhaddenben találta őt egy ágyban Charlesszal.

Előételnek mindketten homárt rendeltek, ami fehér volt, gumiszerű és ízetlen.

– Beszédem van magával.

A borotvált fejű fiatalember tornyosult fölébük.

– A mamának ez a nászútja, és maga inzultálta.

– Ő kezdte − vágott vissza Agatha.

– Nézze, ebből elég volt − mondta James.

– Te is belepofázol?! − acsarogta a borotvált fejű. − Gyere ki, lerendezzük.

– Ne legyen nevetséges.

– Nekem nyolc, itt is szétverhetem a fejed.

James sóhajtott, letette a szalvétáját, és kiment az étkezőből a borotvált fejű után.

– Ez a beszéd! − somolygott a kövér képű asszonyság.

– Meg fogja bánni, ha egy haja szála is meggörbül a barátomnak! − kiabálta oda neki Agatha.

A szállodaigazgató sietett be az étkezőbe. − Mi ez a lárma? Mi folyik itt?

– Semmi − közölte a kövér képű asszonyság.

Agatha kiszaladt, de James már jött is vissza a szállóba. − Elállt az eső − jelentette ki egykedvűen.

– Megsérültél?

– Látnád csak őt.

Visszatelepedtek az asztalukhoz. A fiatalember bicegve botorkált be, és a feldagadt ajkát tapogatta. A kerek asztalt körbeülő család kampányszerű sutyorgásba kezdett, gyilkos pillantásokat lövöldözve Agatha és James felé.

Provence-i csirke volt a második fogás, vagyis rágós csirkehús konzervparadicsommal.

Agatha utálkozva dobta le a villáját. − Menjünk innen, James, keressünk egy helyet, ahol jó sült halat lehet enni krumplival.

– Itt várj meg − mondta James. − Előbb beszélek az igazgatóval. Én nem vagyok sznob, de ezt a famíliát nem lett volna szabad beengedniük a szállóba. Molesztálják a többi vendéget.

– A perpatvar hevében észre sem vettem, hogy mások is vannak itt.

Agatha körbenézett. Idősödő házaspár lapátolta magába az ételt, kétségkívül mihamarabb

szerettek volna távozni. Egy kisgyerekes fiatal pár meg úgy belebújt a tányérjába, hogy jóformán ki se látszottak belőle.

– Nem maradok itt szörnyelláékkal − mondta Agatha. − Megyek veled!

Kettő

Mr. Beeston, a szállodaigazgató bekísérte őket az irodájába, és becsukta utánuk az ajtót. − Őszintén sajnálom a történteket − mondta. Gömbölyded emberke volt, sötét zakót viselt hajszálcsíkos nadrággal. − Írásban foglalták le a nászutas lakosztályt Mr. és Mrs. Jankers névre, meg két másik szobát a fiuk, Wayne Weldon, és a neje, Chelsea számára.

– Na és a harmadik páros? − kérdezte James. − A vörös nő meg a férje. Ők kicsodák?

– Mr. Cyril Hammond és a felesége, Dawn. A család barátai, azt hiszem. Megbízhatónak tűntek. Nehéz időket élünk, minden foglalásnak örülni kell. Tegnap este kezdték el zargatni a többi vendéget, és nemcsak őket, de a bárba bejáró helyieket is. Felszólítottam őket a távozásra, de nem hajlandók elmenni. Felhívtam a rendőrséget is, de nem tehetnek semmit, amíg nem kerül sor testi erőszakra.

– Az imént az is megvolt − mutatott rá James. − Wayne be akarta törni a képem.

– Nézzék, holnapután amúgy is távoznak.

– Nem hinném, hogy kibírjuk addig − mondta James. − Gyerekkoromban jártam ide, amikor ez még bűbájos tengerparti falu volt, a szállodájuk pedig még adott magára.

– Az se ma volt − jegyezte meg az igazgató.

– Az étel ehetetlen − reklamált Agatha.

– Új szakácsunk van. Kiváló ajánlásokkal érkezett. Nagy szükségünk volt rá, így nem néztem utána a papírjainak. Lassan megőrülök.

Mr. Beeston átható whiskyszagot árasztott.

– Lássuk csak − szólalt meg James. − Ma szombat van. Hétfőig maradunk, mert még intézkednem kell a továbbutazásunkról. Gyerünk, Agatha. Kimegyünk valahová enni.

– Van erre egy nagyszerű kiskocsma − kiabálta túl James a szélfúvást. − A Zöld Emberke. A szüleim ódákat zengtek róla.

Ráfordult a parttól elvezető szűk utcák egyikére. A Zöld Emberke még megvolt. − Gyere, Agatha. Neked is tetszeni fog.

James beterelte Agathát. Aztán megállt a háta mögött, és csalódottan pislogott. Ahol egykor három szekció volt, egy társalgó, egy privát meg egy nyilvános bár, az most egyetlen hatalmas térré olvadt össze. Fülrepesztő zene szólt. A terem végében emelt pódiumon tangabugyis leányzó lejtette rúdtáncát a savóképű ifjúság ujjongó tömege előtt.

Kihátráltak az esőbe. − Amikor meleg ruhákat vásároltam, láttam a főutcán egy indiai éttermet − mondta Agatha.

– Felejtsük el − borongott James. − Az ittas britek odavannak a curryért.

– Kínai is van.

– Próbáljuk ki.

Megkönnyebbülésükre a kínaiban alig néhány szótlan párocska üldögélt csak. Agatha kibújt a kabátjából, és így kiáltott fel: − Elhagytam a sálamat! Biztos az étkezőben ejtettem el.

– Később megkeressük. Most rendeljünk.

A pazar vacsorától megvidámodva az útitervről beszélgettek, és Agatha végül is elfogadta James javaslatát, hogy menjenek át komppal Franciaországba, s autózzanak le a tengerhez.

A szállodai szobája előtt Agatha egy pillanatra megtorpant, nem tudta eldönteni, behívja-e Jamest, aztán inkább nem hívta be. Ráérnek romantikázni majd a napfényes Földközi-tengernél.

Másnap kisütött a nap, amitől még lehangolóbb képet nyújtott a város. James végigcaplatta a gyerekkorából ismerős helyszíneket, de mindenütt azt tapasztalta, hogy kedvenc

helyeit vagy átépítették, vagy egyszerűen hagyták lepusztulni. A tengerszint megemelkedésétől még a széles, homokos part sem volt ugyanaz, csupán egy keskeny csík maradt belőle a rakpart lábánál. Dagálykor a támfalat verték a hullámok, vízpermettel borítva be a házakat meg a szállodát, mintha kísértetek nyújtogatnák a karjukat. James megállapította, hogy ha nem építenek egy tisztességes gátat, a tenger hamarosan a városkát is el fogja önteni.

– Mi okozza ezt? − kérdezte Agatha. − A jégsapkák olvadása? Júniushoz képest elég hűvös van. Hol a híres-neves globális felmelegedés?

– Ne aggódj, holnap megyünk a kánikulába. Meglett a sálad?

– Nem. Az igazgató szerint nem adták le. Talán mégis rajtam volt, csak elfújta a szél.

Agathának az az érzése támadt, hogy úgy sétálgatnak és társalognak itt kettecskén, mint egy agglegény meg egy vénkisasszony, s a földközi-tengeri balzsamos esték gondolatával vigasztalta magát. Aznap este Brightonban költöttek el egy kifogástalan vacsorát.

Másnap reggelre Agathának kirobbanó jókedve kerekedett, hiszen végre búcsút mondhatott a pokoli Snoth-on-Sea-nek. Akkor jövök ide vissza, majd ha piros hó esik, mondta magában.

Dover felé hajtottak, amikor James váratlanul megszólalt: − Jobb, ha lehúzódom, és utat adok a járőrkocsinak, itt repeszt mögöttünk. − Félreállt, de láss csodát, a járőr is lefékezett, méghozzá éppen előttük. Aztán Dover irányából érkezett egy másik járőrkocsi is.

James leengedte az ablakot, ahogy két rendőr meg egy civil ruhás társuk megindult a kocsi felé. A civil ruhás felvillantotta a jelvényét, és megkérdezte: − Önök Mr. James Lacey és Mrs. Agatha Raisin?

– Igen − felelte James. − De nézze…

– Szálljanak ki a kocsiból. Mindketten. Nem akarunk zűrt.

Értetlenkedve szálltak ki, és megálltak a napon. Az elhaladó kocsik lassítottak, kíváncsi szemek lesték őket az ablakok mögül.

– Barret felügyelő vagyok a snoth-on-sea-i rendőrségtől − mondta a civil ruhás. − Mrs. Raisin, be kell vinnünk önt kihallgatásra Geraldine Jankers meggyilkolása miatt…

– Micsoda! − sipákolta Agatha.

Elvitte a járőrkocsi. James egy rendőr társaságában a saját kocsiján követte.

A snoth-on-sea-i őrs viktoriánus épületben kapott helyet. Kattogtak a fényképezőgépek, amikor Agathát bevitték. A válla fölött hátrakiáltotta Jamesnek: − Szerezz ügyvédet!

Vizelet, fertőtlenítő és erős tea szaga érződött. Agathát egy kihallgatóhelyiségbe vezették, és rázárták az ajtót. Leült az összekaristolt asztalhoz. Csak a rácsos ablakon át szüremlett be a fény, amelyet ránézésre sosem tisztítottak meg.

Agatha később már bánta, hogy nem várta meg az ügyvédet, mielőtt kezdetét vette a kihallgatás. Biztosra vette, hogy csakis ostoba tévedésről lehet szó, és annyira mérges volt, amiért beletenyereltek a Jamesszel közös vakációjába, hogy elhatározta, fensőbbséges lesz.

Tíz perc múlva nyílt az ajtó, és megjelentek ugyanazok a nyomozók. Szalag a diktafonba, majd Barret felügyelő és Wilkins nyomozó megkezdte a kihallgatást. Agatha elmondta: igen, ő Mrs. Agatha Raisin, és hozzátette, hogy saját detektívirodát működtet.

Barret műanyag bizonyítékgyűjtő zacskót tolt át az asztalon. − Felismeri ezt a sálat?

– Igen, az enyém − mondta Agatha. − Elvesztettem.

– Pontosan mikor vesztette el?

– Nem tudom. Talán tegnapelőtt este. De mi ez az egész?

– Egyszer már elmagyaráztam, amikor behoztuk − így Barret.

– Döbbent és dühös voltam, nem figyeltem. Magyarázza el újra.

– Geraldine Jankers meggyilkolásának ügyében hallgatjuk ki.

– A szállóbeli túlsúlyos lotyó?

– Hallották, amikor halálosan megfenyegette.

– Mindenki gyilkossággal fenyegetőzik, ha mérges, maga tökfilkó − mondta Agatha megvetően. − Továbbra sem értem, mi közöm a dologhoz.

– Azonosította a sálját. Mrs. Jankerst holtan találták a parton. Az ön sáljával fojtották meg.

Agatha rémülten nézett rá. A nyomozó érzéketlen arcára ellenséges kifejezés ült ki. Zömök férfiember, akire ráférne már egy új öltöny, mert a szürke, amit visel, mindjárt szétreped rajta. Püffedt arcán meg lehet számolni a pórusokat, és bozontos szemöldök ül a szürke szeme fölött. Beosztottja fiatalabb volt nála, arca vékony, orra hegyes, szája egy keskeny vonal. Agatha ekkor eszmélt rá, hogy meg kellett volna várnia az ügyvédet. Hiba volt szembeszegülnie velük. Hogy orvosolja a helyzetet, elmosolyodott, és azt mondta: − Bárki elvihette a sálamat.

– De ön az egyetlen, aki mások füle hallatára megfenyegette az áldozatot. Mondja el, mit csinált, mióta megérkezett Snoth-on-Sea-be.

Agatha lehalkította a hangját, úgy felelt a kérdésre.

– Külön szobájuk van Mr. Laceyvel a szállóban. Milyen kapcsolatban áll Mr. Laceyvel?

– A volt férjem. Közös vakációt terveztünk.

– Külföldön?

– Igen, de…

Nyílt az ajtó, és egy rendőrnő jelent meg: − Megjött Mrs. Raisin ügyvédje.

Jól öltözött, elegáns fickó toppant a szobába. − Ha nem haragszanak, uraim, szeretnék négyszemközt beszélni az ügyfelemmel.

Barret rámondta a magnószalagra, hogy félbeszakítják a kihallgatást, kikapcsolta a szerkezetet, és Wilkins társaságában elhagyta a szobát.

– Jeremy Posselthwaite vagyok − mutatkozott be az ügyvéd. − James Lacey jó barátja. Szerencsére pont Brightonban voltam, amikor elért telefonon. Mivel vádolják?

– A halott nő inzultált engem a szálloda éttermében. Dühömben valami olyasmit mondtam, hogy megölöm. Elvesztettem a sálamat, és történetesen épp azzal fojtották meg. Ez minden.

– Korábban is ismerte Mrs. Jankerst?

– Nem.

– Jamestől tudom, hogy nem csupán önt és a többi szállóvendéget inzultálták, de Wayne Weldon, az áldozat fia verekedést provokált ki Jamesszel, csak ráfázott.

– Így igaz.

– A halál ideje egyelőre kérdéses, de valamikor az éjszaka folyamán gyilkolhatták meg. Ön hol tartózkodott akkor?

– Átruccantunk Brightonba. Minekutána ehető ételre vágytunk, a Le Village nevet viselő francia étteremben vacsoráztunk.

– Mikor értek vissza a szállodába?

– Úgy este tizenegy tájban. Nézze, Mrs. Jankerst a parton ölték meg. Kölcsönösen utáltuk egymást, jóllehet előző este az étteremben láttuk egymást először. Mégis mivel vettem volna rá, hogy sétáljon le velem a partra?

– Mikor vette észre, hogy nincs meg a sálja?

– Első este, a vacsora után. Egy falat se csúszott le a torkunkon, inkább kerestünk egy kínait. Akkor tűnt fel, hogy elveszett a sálam, és rögtön arra gondoltam, hogy az étkezőben hagyhattam el.

– Talán Mrs. Jankers vitte magával. Vagy a gyilkosa. Hivatalosan még nem vádolják

semmivel, igaz?

– Nem, egyelőre csak kihallgatnak.

– Nos, először is ki kell juttatnunk önt innen. Ha további kérdéseik lennének, majd felkeresik önt a szállodában. Semmi indokuk nincs rá, hogy bent tartsák. Azonnal jövök.

Egy órával később Agatha és James lógó orral baktatott a parton. A várost nem hagyhatták el.

– Odanézz − szólalt meg Agatha −, itt még a sirályok is koszosak. Vajon mitől? Errefelé nincsenek gyárépületek.

– Rosseb a sirályokba − felelte morózusan James. − Mihez fogunk most kezdeni?

– Szerintem megkérem Patricket és Harryt, hogy utazzanak ide, és segítsenek felgöngyölíteni az ügyet.

– Ezt most inkább hagyjuk a rendőrségre.

– Én ki akarok innen jutni. Gondolkozz! Harry megint beöltözhetne rosszfiúnak, tudod: testékszerek, fekete bőrcuccok, és összemelegedhetne Jankersékkel és a cimboráikkal. Patrick velünk dolgozna. A rendőrök többnyire elfogultak vele mint egykori harcostársukkal.

A sétány végében homokos dobogó emelkedett. − Ezt nézd meg! − mondta James. − Régen tarka színekben pompázott, és a zenekar vidám dallamokat játszott itt.

Agatha lopva rásandított, és rájött, hogy egyáltalán nem ismeri, de nem is érti Jamest. Ahogy a rózsaszín köd lassan felszállt, Agatha előtt egy idegen ember képe rajzolódott ki.

Felléptek az összeszemetelt dobogóra.

James némán állt a szélben, a tengert nézte. Soha nem sejtettem, hogy boldogtalan, gondolta Agatha. Csak a boldogtalanok ragaszkodnak így a szívnek kedves, gyermekkori emlékekhez.

Elővette a mobilját. − Figyelj csak, James. Betelefonálok nekik az irodába, aztán bekapunk valamit, de nem a szállóban.

Nem kapott választ, így hát megvonta a vállát, felhívta Mrs. Freedmant, és Patricket kérte a telefonhoz.

– Halló. − Patrick hangja. − Sajnos nálunk még mindig elég nagy a csend. Honnét beszél?

– A világ végéről, Snoth-on-Sea-ből. Hadd mondjam el, mi történt.

Agatha sebtében körvonalazta feltételezett bűnösségüket Mrs. Jankers meggyilkolását illetően. − Jó volna, ha ideutaznának Harryvel, és segítenének nekem kinyomozni ezt a gyilkosságot. Phil bírni fogja egyedül?

– Biztosan, ha nem leszünk el sokáig.

– Jöjjenek mihamarabb. Foglalok maguknak szobát a szállodában. Nem, mégsem. Jobb, ha én csak a magáét foglalom le, Patrick. Harry intézze csak személyesen a foglalását, és öltözzön bőrfejűnek. Szeretném, ha közel férkőzne a halott nő családjához.

– Estére ott leszünk. Milyen a koszt?

– Rémes.

– Akkor majd útközben eszünk valamit.

Agatha vidámabb hangulatban tette le a telefont. − Harry és Patrick még az este megjön − mondta.

– Örülök, hogy örülsz. − James görnyedt vállal dacolt az erősödő széllel.

– Semmi értelme az elveszett ifjúságodon sopánkodni − förmedt rá Agatha.

– Gonosz vagy.

– Tudom − mondta Agatha. − Gyerünk enni.

A körülményekhez képest elviselhető borozóbeli ebédjük után visszaindultak a hotelbe. Az igazgató azzal a hírrel fogadta őket, hogy Mr. Cyril Hammond, Jankersék családi barátja a

bárban várja őket, mert beszélni óhajt velük.

James elegáns helyként emlékezett a bárra a pálmák közt kecsesen sikló pincérekkel. Azóta ez is megváltozott. A hosszú, mahagóni bárpultot fautánzatú műanyagra cserélték, de a pazar, Viktória korabeli tükrök is eltűntek. Alacsony dohányzóasztalok váltották fel robusztusabb elődeiket. − A régi bútorzatot alighanem eladták valami műgyűjtőnek − jegyezte meg James. − Á, ott ül Hammond az ablaknál.

Cyril Hammond felállt az üdvözlésükre. Arca sárgás, fekete haját hátrafésülte a homlokából. A keskeny, kicsi szája fölött csücsülő kefebajsza gondosan fazonírozva. Sötétkék blézert viselt élére vasalt fehér nadrággal.

– Isznak valamit? − kérdezte.

Odaintette az egy szem, húsos pincérnőt, aki nem siette el a dolgot, amikor felvette a rendelésüket, sőt még sóhajtozott is hozzá, mintha ki se látna a munkából, holott rajtuk kívül nem volt más vendég.

– Sajnálom az incidenst − mondta Cyril.

– Egy gyilkosság aligha nevezhető incidensnek − mutatott rá Agatha.

– Én Wayne kakaskodására gondoltam.

– Miért akart találkozni velünk? − kérdezte James. Belekortyolt kásás színű sörébe, és grimaszolva tolta el magától a poharat.

– Szóval, Barret felügyelő említette, hogy ön magándetektív, Mrs. Raisin.

Azt inkább nem mondta el Agathának, hogy Barret epésen hozzátette: manapság az idiótából is lehet magánkopó.

– Méghozzá igen sikeres − hencegett Agatha.

– Aggódom a családért, és szeretném, ha tisztázódna az ügy. Mi egy ujjal se bántottuk volna.

– Na és a férj? Nászúton voltak, nemde?

– Fred? Az senkit sem tudna megfojtani, nincs benne elég spiritusz. Csakis egy ismeretlen tehette.

– A halál ideje még kérdéses − mondta Agatha. − Van elképzelésük, hogy miért mehetett ki a partra? Nem épp ideális sétálóhely, hiszen alig maradt valami a partból. − Mintegy a szavait igazolandó vízpermet hullt az ablakokra.

– Itt a dagály − állapította meg Cyril. − Nem tudjuk, mi vitte ki oda Geraldine-t. A férje mélyen aludt, nem is hallotta elmenni.

– Mindkét oldalról lakóházak határolják a szállót − mondta James. − A rendőrség nyilván kikérdezte a lakókat.

– Tudtommal senki nem látott semmit − mondta Cyril. − A szállodával szemben lépcső vezet le a partra. Odalent már a sétány támfalának takarásában volt.

– Kívánja, hogy kinyomozzuk a tettest? − kérdezte Agatha.

– Igen, kívánom. De nincs túl sok pénzem…

– Semmi gond − felelte Agatha nagyvonalúan. − Ez az én érdekem is. Mihamarabb el akarok innen menni.

– Mrs. Jankersnek ez volt az első házassága? − kérdezte James.

– A negyedik.

Agatha meglepetten pillogott. Sosem fogja megérteni a férfiakat. Több olyan vonzó nőismerőse is volt, aki pártában maradt.

– A korábbi házasságoknak hogyan lett vége? − tudakolta James.

– Jimmy Weldon volt az első férje, őt szívroham vitte el. A második, Charlie Black fegyveres rablásért ül. Azután váltak el, hogy leültették. A Fred előttit Archie Swale-nek hívják,

tőle meg akkor vált el, amikor egy társastánc tanfolyamon megismerkedett Freddel.

– Archie Swale ezt esetleg rossz néven vette. Tudja, hol lakik?

– Legutóbb úgy hallottam, hogy Brightonban.

– Tudja netalán a címét is?

– Valahol a Medlow Square-en lakik, a házszámra nem emlékszem.

Agatha szorgosan jegyzetelt.

– Mióta ismeri Mrs. Jankerst?

– Ezer éve. Együtt voltunk gyerekek az East Enden. Aztán később is tartottuk a kapcsolatot. Édes pofa volt.

– Akkor nekem miért volt olyan benyomásom róla, hogy harsány és közönséges? − kérdezte Agatha.

– Geraldine szegénykém nagyon megkínlódta a menopauzát. Azelőtt nem volt ilyen.

– Mr. Hammond…

– Hívjon csak Cyrilnek.

– Cyril − mondta Agatha −, mit gondol, rá tudná venni Wayne-t, hogy beszéljen velünk?

– Nehéz lesz. Kiborította az anyja halála, de azért megpróbálom.

Fél órával később, amikor már úgy érezték, mindent kiszedtek Cyrilből, amit lehetett, Agatha és James útnak indult Brightonba, hogy felkeressék a volt férj Archie Swale-t.

Vettek egy Brighton-térképet. A Medlow Square rendezett, György korabeli házakkal körbeölelt terecskéje meglepetésként érte Agathát. Hogy bírt Geraldine becserkészni magának egy ilyen puccos környéken lakó pasast?

Miután több ajtón is bekopogtattak, megtudták, hogy Archie a tízes szám alatt lakik.

– Reméljük, otthon van − mondta James, amikor megnyomta a csengőt.

Idős, ősz hajú férfi nyitotta ki az ajtót. Fakókék szeme busa, ősz szemöldök alól lesett ki rájuk. Arcát vererek hálózták be.

– Mr. Archie Swale-t keressük − mondta Agatha.

– Én vagyok. Mit óhajtanak?

– Magándetektív vagyok, Geraldine Jankers megölésének ügyében folytatok nyomozást − felelte Agatha, miközben Archie életkorán tűnődött. Geraldine ötvenes nő volt. Archie legalább nyolcvannak nézett ki.

– Semmi közöm ahhoz az ócska lotyóhoz − mondta Archie, s az ajtó kezdett becsukódni.

– Ezzel mi is tisztában vagyunk − mondta gyorsan James. − Arra lennénk kíváncsiak, hogy milyen is volt Geraldine. A jellemének ismerete talán elvezet minket a gyilkosához.

A férfi jó néhány pillanatig tanulmányozta őket, azután vállat vont. − Jöjjenek be.

Betessékelte őket, és becsukta utánuk az ajtót. Aztán mutatta az utat a gyéren, ámde ízlésesen berendezett nappaliba. Perzsaszőnyegek a padlón, a márványkandalló fölött remekbe szabott tengeri látkép.

Agatha megpróbálta elképzelni a slampos Geraldine-t ebben a környezetben, de nem ment.

A szófára telepedtek le Jamesszel az öreg selyempárnák közé. Archie a karosszékbe ült a kandalló mellett.

– Mennyi ideig voltak házasok? − kérdezte Agatha.

– Úgy egy évig.

– Hol ismerkedtek meg?

– Egy brightoni kocsmában. Ő Londonból jött.

– És mi vonzotta önt benne?

– Kutyául magányos voltam. A feleségem tizenöt éve halt meg. Geraldine megkérdezte,

leülhet-e az asztalomhoz, ugyanis nem volt több szabad hely. Szimpatikusnak és barátságosnak tűnt.

– Van róla fényképe abból az időből?

Erre feltápászkodott, és az ablaknál álló fiókos szekrényből előkeresett egy képet. Átnyújtotta Agathának. − Mi vagyunk a házasságkötésünkkor a brightoni anyakönyvi hivatalban.

Agatha meglepetten nézte a képet, amelyen Geraldine sokkal vékonyabb és még barna volt.

– Mi már szőkén láttuk − mondta. − Azóta kövérebb is lett.

– Épp ez az − mondta Archie. − Amint összeházasodtunk, megváltozott. A házasságkötésünk előtt és mielőtt a nejével együtt hozzánk költözött volna, nem is ismertem a fiát. Söpredék mind a kettő. Wayne ellopott tőlem egy arany cigarettatárcát, ami még az apámé volt. Tudtam, hogy ő volt, de Geraldine kikelt ellenem, hogy ne sértegessem a fiacskáját. Attól kezdve zuhanórepülést vett a kapcsolatunk. Az esküvőnk előtt nyájas, halk szavú tündérben adta elő magát. Szeretett ugyan inni, de ki nem? Aztán befestette a haját szőkére, kimaradozott, sose mondta, merre járt. Azt hittem, egy életre rám ragadt, aztán váratlanul közölte, hogy el akar válni. Féltem, hogy az utolsó pennymből is kiforgat majd, de békésen váltunk el. Sőt könnyedén.

Hallottam, hogy újra férjhez ment. Bemondta a rádió, amikor a gyilkosságról beszéltek. Mit is mondhatnék róla? Egy színésznő veszett el benne. Döbbenetes volt a házasságunk előtti és utáni alakítása közti különbség. Egy nénikémtől örököltem ezt a házat. A nyugdíjamból élek. Azt hiszem, Geraldine-t zavarta, hogy nem vagyok jól eleresztve. Rohadék bestia volt, a végén szinte féltem tőle.

– Tudta, hogy két férje is volt ön előtt? − kérdezte James.

– Igen, de már mindketten meghaltak.

– Csak az első. A másik börtönben van fegyveres rablásért.

Egy fertályóráig még faggatták, de Archie nem mondhatott nekik semmi többet.

– Tájékoztassuk Patricket, aztán váltanék pár szót Harryvel − mondta Agatha. − Kíváncsi vagyok, letelt-e már a büntetése a fegyveres rablónknak.

Három

Patricket a hotel bárjában üldögélve találták. Agatha néha azt kívánta, hogy öltözködhetne lezserebben. Jól fésült ősz hajától kezdve a gyászos képén át az öltöny, nyakkendő, kibokszolt cipő együttesig ordított róla, hogy fakabát.

Leültek, italt rendeltek, azután részletesen elbeszélték neki a fejleményeket.

– Arra szeretnénk kérni − mondta végül Agatha −, hogy a rendőrségi kapcsolatai révén derítse ki, Geraldine második férje, Charlie Black börtönben van-e még.

– Meglesz − mondta Patrick.

– Harry hová lett?

– Várost néz.

– Úgy néz ki, ahogy kértem?

– Ó, igen. Motorbicikli, fekete bőrszerelés, borotvált fej, tetoválás, testékszerek, amit akar.

– Tudja a szobaszámát?

– Kettőötvenhét.

– Később benézünk hozzá, ha tiszta lesz a levegő.

– Elnézést.

A hang irányába fordultak, és Cyril Hammondot pillantották meg. − Wayne-t nem tudtam rávenni, hogy szóba álljon magukkal, Fred Jankers viszont szeretne beszélni. A szobájában várja önöket.

– Most? − kérdezte James.

– Ha volnának olyan szívesek.

Patrick azt mondta, ő addig benéz a helyi őrsre bratyizni a kollégákkal. Agatha és James a hajóssapkás Cyrillel tartott.

– Esetleg beszélhetnénk a feleségével is? − kérdezte Agatha Cyril hátától.

Mire a hát látványosan megmerevedett. Cyril megfordult. − Nem hiszem, hogy többet mondhatna, mint én.

Agatha némán figyelte. – Hát, jól van − állt rá a férfi. − Ha Frednél végeztek, majd lemegyünk Dawnnal a bárba.

– Egyedül szeretnénk beszélni a feleségével − mondta James.

– Miért?

– Mert az asszonyok általában nehezebben nyílnak meg a férjük jelenlétében.

Mintha lenne akár csak halvány fogalmad a házasságról, gondolta Agatha keserűen.

– Értem − mondta Cyril látványosan vonakodva.

Meneteltek tovább a hosszú szállodai folyosón. Cyril az egyik ajtó előtt megállt, és elkiáltotta magát: − Én vagyok.

Hamvába holt válasz érkezett, mire Cyril benyitott, és mindhárman bementek.

Fred Jankers széken ült az ablaknál. Alacsony ember, fekete haja, ami minden bizonnyal festett, átfésülve a feje tetején. Arca kicsi, szeme sötét malacszem.

Lógott rajta a szénszürke öltöny, csíkos inget vett fel hozzá fekete selyem nyakkendővel.

– Foglaljanak helyet − szólalt meg Fred. Tengerre néző szoba. Behallatszott a hullámverés.

Agatha és James székre ült, Cyril az ágyra.

– Azt akarom, hogy derítsék ki, ki ölte meg az én kedvesemet − mondta Fred sipítóan éles

hangon.

– Megtesszük, ami tőlünk telik − mondta James, és Agatha csúnyán nézett rá. Végtére is itt ő, Agatha Raisin a detektív!

– Meséljen nekünk az elhunytról − szólt. − Hol ismerkedtek meg?

– A társastánc tanfolyamon. Kissé félszeg voltam, így aztán ő kezdeményezett.

– Mivel foglalkozik?

– Van egy kis butikhálózatom. Azt hiszem, Geraldine-t is ez vonzotta hozzám. Imádta a divatot.

Na persze, gondolta Agatha, ahogy felködlött előtte Geraldine a maga lomposságában. A pénzedre utazott.

– Maga örököl a neje után? − kérdezte.

– Mindent a fiára, Wayne-re hagyott. Ma tudtam meg az ügyvédtől.

– Ezek szerint nem volt ideje megváltoztatni a végrendeletét − szúrta közbe James.

– Én is így gondolom. Merthogy Geraldine rajongott értem.

– A gyilkosság éjszakáján nyugovóra tértek, mint rendesen − mondta Agatha. − Mikor?

– Úgy tizenegy tájban. Járkált itt nekem, mint a mérgezett egér. Mondtam, bújjon be mellém az ágyba, ez így nem nászút. Mire ő, hogy aludjak csak, neki gondolkoznia kell. Átaludtam az éjszakát, aztán reggel láttam, hogy érintetlen az ágya, és már jöttek is a rendőrök.

– Az én sálammal fojtották meg, amit elvesztettem. Geraldine vitte el?

Fred szemlátomást feszengett.

– Ott hevert a padlón az étkezőben. Geraldine valami olyasmit mondott, hogy minden azé, aki megtalálja.

– Ezt a rendőrségnek is elmondta?

– Nem akartam beszennyezni az emlékét. Még tolvajnak hitték volna az én drágámat.

– Most már elmondhatja nekik. Megmenthetett volna egy többórás kihallgatástól. Hívta valaki a feleségét telefonon?

– Tudtommal nem.

– Van fotója a házasságkötésükről? − kérdezte James.

– Egyet mindig magamnál hordok − húzott elő Fred egy fényképet a tárcájából. Geraldine karcsúbb és visszafogottabb volt a képen a kék kosztümjében, amihez kis kék, rövid fátylas kalapot viselt.

James visszaadta a fotót. − Nagyon megváltozott az esküvő után? Mikor házasodtak össze?

– Négy hete. Azért halasztottuk el a nászutat, mert számos üzleti elintéznivalóm volt. S hogy megváltozott-e? Rengeteget evett, és meghízott. Ezt leszámítva ugyanaz maradt.

– Miért Snoth-on-Sea? − kérdezte Agatha.

– Geraldine gyerekként is idejárt. Egy olcsó fogadóban szállt meg a szüleivel. Odáig volt az elegáns Palace Hotelért, mindig arról álmodott, hogy egyszer kivesz itt egy szobát.

– Tudta, hogy a második férje fegyveres rablásért ül?

– Nem! − Döbbenet. − Első látásra egymásba szerettünk. − Múltidéző mosoly. − Levett a lábamról. Pár héttel a megismerkedésünk után már össze is házasodtunk. Alig tudtam róla valamit. Azt is csak akkor tudtam meg, hogy van egy fia meg egy menye, amikor közölte, hogy ők is elkísérnek minket a nászútra a barátjával, Cyrillel és annak feleségével együtt.

– Önnek egy szava sem volt ehhez?

Fred nyugtalanul fészkelődött a székén. − Egy kicsit azért morogtam, de Geraldine azzal vágott vissza, hogy előttünk az egész élet. Akkor dühödtem be, amikor kiderült, hogy én fizetek az egész banda helyett. De átölelt, és azt mondta, ennyit igazán megengedhetek magamnak, és

nagyon boldoggá tenném vele.

Agatha azon tűnődött, vajon mit mondott Geraldine igazából. Amilyen mocskos szájú volt, alighanem kizsarolta Fredből, amit akart.

– Volt olyan, aki a halálát kívánta?

– Miért kívánt volna ilyet bárki is? − Fred a mennyezetre emelte a tekintetét. − Isten a tanúm, egy fia ellensége se volt.

Engem egy szempillantás alatt azzá tett, gondolta Agatha.

Nem jutott eszükbe több kérdés. Fred megköszönte nekik, és megismételte, mit sem szeretne jobban, mint hogy megtalálják a felesége gyilkosát.

A lépcsőn lefelé menet James így szólt: − Ez furcsa volt. Nincs túlságosan összetörve a pasas.

– Mindenkire másképpen hat a gyász − mondta Agatha. − De tényleg természetellenesen nyugodtnak tűnt. Már az ügyvéddel is értekezett. Vajon mennyit ért Geraldine pénzben kifejezve?

Cyril Hammond és neje, Dawn a bárban várta őket.

– Szegény Fred − kesergett Cyril. − Hogy viseli?

– Derekasan − jegyezte meg Agatha. − Beszélhetnénk Mrs. Hammonddal?

Cyril előbb tiltakozni akart, aztán azt mondta: − Rendben, én addig fent leszek a szobában.

Agatha és James leült Dawnhoz. A nő haja a múltkorinál is narancssárgább volt, és úgy nézett ki, akár egy csontkollekció, fekete karikák a szeme alatt, karja két pálcika.

– Iszunk valamit? − kérdezte rekedt hangon.

James odaintette a pincérnőt.

– Mit kér?

– Vodka-Red Bullt.

James megrendelte, meg egy gin-tonikot Agathának és egy üveg sört magának.

– Szeretnénk tisztába jönni Mrs. Jankers jellemével − kezdte Agatha.

– Látták őt, nem?

– A személyiségére gondolok, a barátaira, meg azokra, akiktől esetleg félt.

Megérkeztek az italok. Dawn kortyolt egyet, csak azután mondta: − Nem Geraldine félt az emberektől, hanem épp fordítva. El sem akartam jönni erre a nyamvadt nászútra, de Cyril azzal érvelt, hogy Geraldine könyörögve kérte. A drágalátos Geraldine soha életében nem könyörgött, nekem elhihetik. De Cyrilnek ő volt a gyengéje. Szeretnék tudni, milyen volt? Mint egy nagy kövér pók. Egyfolytában pénzes palikra vadászott. Kezes bárányt játszott, mielőtt Fred elvette. Az esküvő után persze újra előbújt belőle ugyanaz az otromba némber. Mondtam is Cyrilnek, hogy rosszul vagyok ettől a nászúttól.

– Tudta, hogy a második férje fegyveres rablásért ül?

– Charlie, na, igen. Ismertem a nyomorultat. Egyedül az tetszett benne, hogy el tudta hallgattatni Geraldine-t. Egyszer még fel is képelte.

– Hol történt a rablás?

– Egy lewishami ékszerboltban. Őt elkapták, de az ékszereket sosem találták meg.

– Most is börtönben van?

– Tudtommal igen.

– Ki kívánhatta Geraldine halálát?

– Akárki, mindenki.

– A férje is?

– Fred? Nem. Szegényt agyongyötörte az asszony, úgyhogy nem rokkan bele a bánatba.

De Fred a légynek sem tudna ártani.

– Na és Geraldine fia?

– Wayne? A saját édes fia! Miért tenne ilyet?

– Hogy örököljön.

– Nem hinném, hogy azért a pár garasért megérte volna végezni vele.

– Tudja, hogy Geraldine tőlem lopta el azt a sálat, amelyikkel megfojtották?

– Ki mondta ezt magának?

– Mr. Jankers. Geraldine állítólag az étkezőben szedte fel a sálamat, miután mi elmentünk.

– Hoppá! Tehát valaki magára akarja terelni a gyanút.

James közbevágott: – Szerintem tájékoztatni kellene a rendőrséget, Agatha. Ha tisztáztuk magunkat, elutazhatnánk végre.

Ám miután elbúcsúztak Dawntól és gyalogosan megindultak az őrs felé, Agatha nyugtalankodni kezdett. Nemrég még az volt minden vágya, hogy elszabaduljon erről a förtelmes helyről, és nekivágjanak Jamesszel a Földközi-tengernek. Próbálta felidézni a képet, ahogy a szálloda holdfényes tengerre néző erkélyén állnak, és James átöleli, de nem sikerült. Holtbiztos, hogy két külön szobát vennének ki, és James megint összefutna egy régi ismerősével, ő meg kirekesztettként szenvedne végig valami fogadást, ahol a számára vadidegen alakokról csacsog mindenki.

Az őrsön Barret felügyelő után érdeklődtek. Várniuk kellett. Agatha leült egy padra, és heves vágyat érzett, hogy rágyújtson. Leszokóban volt, legalábbis azon igyekezett, de a dohányosok egészségét fenyegető kórságok ismerete csak megerősítette a nikotinéhségét.

– Fel a fejjel, Agatha – mondta James. – Hamarosan útnak indulunk délre.

– Nem is tudom… – fogott bele Agatha, ám ekkor végre bemehettek Barrethez. Egy kihallgatóhelyiségbe vezették őket.

James értetlen képet vágott Agathára. – Mondani akartál valamit.

Ám ebben a pillanatban belépett Barret.

Csöndben hallgatta Agatha beszámolóját arról, hogy Mr. Jankers bevallotta: a neje találta meg Agatha elhullajtott sálját az étteremben.

– Újból ki kell hallgatnunk Jankerst – mondta Barret. – Nekünk ezt miért nem mondta el?

– Nem akarta besározni a neje jó hírét.

– Majd én beszélek a fejével. Rossz nyomra vezetett minket, amikor önökre gyanakodtunk.

– Ha megvan a vallomás, szabadon távozhatunk? – érdeklődött James.

– Igen. Nincs okunk itt tartani önöket.

Agatha szokatlanul hallgatag volt, amikor kiléptek az őrsről.

Végül James törte meg a csöndet: − Erről ennyit. Összecsomagolunk, és elmegyünk.

– Te nem vagy kíváncsi, ki ölte meg Geraldine-t?

– Nem.

– De már idecsődítettem Harryt és Patricket. Gondolj csak a költségekre.

– Miért kell neked mindig túlbuzognod?

– Remek reklám lenne, ha én oldanám meg az ügyet. Mellesleg lefényképeztek, amikor bementem az őrsre, a lapok lehozták a fotókat a nevemmel együtt, és kétes színben tüntettek fel engem.

James hirtelen lefékezett. – Agatha, én egy percig se maradok itt tovább a szükségesnél. Ha nem jössz, megyek egyedül. Most már igazán rászolgáltam arra a vakációra.

Agatha felnézett rá a szélben verdeső kabátjában, és összehúzta gombszemét. − Nem

hagyhatom annyiban – kötötte az ebet a karóhoz.

James hitetlenkedve nézte. Hová tűnt az az Agatha, aki tűzön-vízen át követné?

– Önző és ostoba vagy – mondta James flegmán.

– Nem én vagyok önző, hanem *te*. Végtelen önzésre vall, hogy épp ezt a helyet választottad, csak azért, mert az emlékeiden akartál kérődzni.

– Nincs több mondanivalóm – húzta fel az orrát James.

Azzal elcsörtetett. Agatha látta, hogy a szálló közelében egy hatalmas hullám bukik át a támfal fölött, és jól eláztatja Jamest.

– Van isten – mondta Agatha Raisin.

A szállodába érve rájött, hogy farkaséhes. A lelke mélyén fájt neki James viselkedése. Megkereste Harry szobáját, és bezörgetett.

Amikor Harry ajtót nyitott, sült hal és sült krumpli illata szállt ki a folyosóra.

– Maradt még a halvacsorából? – kérdezte Agatha.

– Most készülök hozzálátni. Jöjjön be. Majd megosztozunk.

– Találkozott már Wayne Weldonnal és nem kevésbé elviselhetetlen feleségével? – kérdezte Agatha a szobába lépve.

– Egyelőre csak a várost térképeztem fel. Undok egy hely. Majd reggel elbeszélgetek a párocskával. Lásson hozzá, Agatha. Hal is, krumpli is van elég.

– Kés-villa?

– Az nincs.

– Inni?

– Van egy üveg borom. Hozok még egy poharat a fürdőszobából.

Csöndben ettek-ittak. Aztán Agatha megosztotta Harryvel az értesüléseit.

– Nem így képzelte a második nászútját, nem igaz? – szólalt meg Harry.

– Ez nem nászút – hárított Agatha. – James holnap egyedül indul vakációzni. – S ó, te magasságos!, önkéntelenül felzokogott.

– Nyugalom – húzta oda a székét Harry, és megölelgette. – Az egy szar alak, nem veszít vele semmit.

Adott Agathának tiszta zsebkendőt. Agatha orrot fújt, hüppögött még egy sort, aztán megtörülgette a szemét. – Nem fog beleilleni a képbe – jegyezte meg könnyes mosollyal –, hogy tiszta zsebkendőt hord magánál. Nem fájnak ezek a testékszerek?

Harrynek egy orrbavalója volt, meg egy karika a felső ajkában. – Nem, de már bánom, hogy megcsináltattam őket. Félek, csak sebészi úton lehet eltüntetni a lyukakat. Na és miért megy el James?

– Mint említettem, Fred Jankers bevallotta, hogy a neje vitte el a sálamat. Elmondtuk a rendőrségnek, mire közölték, hogy szabadon távozhatunk.

– Mi maradunk Patrickkel – mondta Harry. – Utazzon csak el, kapcsolódjon ki.

Agatha sóhajtott. – A rideg valóság úgyis hazavágná a vakációzást.

Kopogtattak.

Harry az ajtóhoz ment, és kiszólt: – Ki van ott?

– Patrick – jött a válasz.

Harry ajtót nyitott.

– James Lacey most szedelődzködik – mondta Patrick. – Hová megy azzal a bőrönddel?

– Vakációzni – felelte Agatha fahangon. – Egyedül. Nem tudtam, hogy már ma este.

Harry intő pillantást vetett Patrickre.

Agatha észrevette, és tudta, hogy Harry így próbálja figyelmeztetni Patricket: kényes témát érintett. Milyen furcsa, hogy a kopasz feje, a bőrszerkója meg az ékszerei ellenére ilyen

figyelmes az ifjú Harry. Persze konzervatívabb öltözékben egészen fess tud lenni.

– Térjünk a lényegre – mondta Agatha sietősen, miközben a lelke mélyén egy kicsi Agatha a haját tépve siratta az elveszített szerelmet. – Kiengedték már Charlie Blacket?

– Igen – mondta Patrick. – Az egyik helyi zsaru az ismerősöm ismerőse még a régi időkből. Utánanézett a kedvemért, két hete engedték ki a fickót.

Agatha szeme felcsillant. – Várjunk csak. Kirabolt egy lewishami ékszerboltot. A rendőrség elkapta, de az ékszereket nem találták meg. Tegyük fel, hogy Geraldine gondjaira bízta őket. Találkozót beszélnek meg a partra. A fickó a szajréról kérdezi. Mi van, ha a nő eladta, és már el is költötte az érte kapott pénzt? A pasas dühében megfojtja.

– Elképzelhető – mondta Patrick. – Nem először vetemedne erőszakra.

– Nem értem – mondta Harry. – Ha a nő már túladott az ékszereken, vagy nála voltak, de eszébe sem volt visszaadni őket, nem találkozott volna a pasassal a parton a legsötétebb éjszaka. Apropó, nyilván elég hamar megtalálták a hullát azon a falatnyi partszakaszon, ami egyébiránt csak apálykor látszik.

– Utánajártam – szólt Patrick. – Éjjel egykor figyelt fel a tetemre egy kutyasétáltató férfi, és fél tizenkettőkor még apály van. A partszakasz csak két órán át látszik, s mire a rendőrség odaért, addigra majdnem ellepte a tetemet a víz. Így arra következtetnek, hogy a gyilkosság valamikor fél tizenkettő és éjjel egy óra között történt. Biztosat majd csak a boncolás után tudnak mondani.

– Hogy hívják a férfit, aki felfedezte a hullát?

– George Bonford. A sétány mellett lakik. Állítólag a kutyája pont olyan, mint egy vénember, folyton pisálnia kell. Az eb megállt pisálni. Bonford is megállt, nézelődött, és akkor pillantotta meg a parton heverő testet. Az utcalámpák fényében tökéletesen rálátott.

– Akkor tehát Harry Wayne-t és a nejét igyekszik közelebbről megismerni, maga pedig, Patrick, felkeresi a kutyás embert. De mit csináljak én? Megvan! Rámászom Cyril Hammondra. Mára ennyi.

Aznap este Agatha éberen feküdt az ágyában, és a csatorna felé száguldó Jamest látta maga előtt.

– Helyesen cselekedtem – sírta el a bánatát a mit sem sejtő mennyezetnek –, akkor miért fáj ennyire?

James egész álló éjszaka vezetett, száját szigorúan összepréselte. Barátai éltek Marseille külvárosi részén, szobákat adtak ki a villájuk szomszédságában. Hirtelen elmosolyodott. Rögtön másnap küld egy képeslapot Agathának a címmel. Ismeri ő Agathát – ennek képtelen lesz ellenállni.

Agatha valószínűleg repülővel megy majd Marseille-ig, s ott kocsit bérel. Még az is lehet, hogy előbb ér oda, mint ő!

Ó, ismeri ő Agathát, mint a rossz pénzt!

Másnap reggel Carselyban Sir Charles Fraith tétován ácsorgott Agatha háza előtt. A barátja volt Agathának, ki-be járt az életében, ahogy épp a kedve tartotta. Volt kulcsa, de látatlanban is tudta, hogy nincs odabent senki. Hiába állt ott Agatha kocsija, ürességről árulkodott a ház.

Úgy határozott, hogy beugrik Mrs. Bloxbyhoz a paplakba.

Mrs. Bloxby szívélyesen fogadta. Kedvelte a mindig oly elegáns Charlest, aki szemlátomást drága fodrászhoz jár és csakis kézzel varrott cipőt hord.

– Igyunk meg egy kávét a kertben. Olyan szép napunk van.

– Pompás.

Charles kivonult a kétszárnyas ajtón a kertbe, leült, és átadta magát a virágillatnak meg a

konyhai sürgés-forgás házias zajainak.

Mrs. Bloxby megpakolt tálcával került elő. − Az imént sült ki a fánkom. Szolgálja ki magát. Felteszem, Mrs. Raisint keresi.

– Igen, az irodát hiába hívtam, Mrs. Freedman csak annyit mondott, hogy ma nincs bent.

– Aggódom érte. Tudja, James elvitte valami rejtélyes utazásra.

– Szegény Agatha. Egy végtelenített álomban él.

– Nos, Mrs. Raisin nyilván romantikus helyre szeretett volna menni, de nekem megakadt a szemem egy aggasztó újságcikken.

– Mi történt? Nem olvastam a lapokat.

– Idehozom önnek.

Mrs. Bloxby bement a házba, és egy újságkivágással tért vissza. A fényképen Agatha és James éppen belép a snoth-on-sea-i kapitányságra. A cikk szerint bizonyos Mrs. Geraldine Jankerst holtan találták a tengerparton, s a rendőrség kihallgatja Mrs. Agatha Raisint és Mr. James Laceyt.

– Snoth-on-Sea. Nem valami romantikus a csengése − jegyezte meg Charles.

– Biztosra veszem, hogy Mr. Lacey csakis saját magának kedvezett az odautazással.

– Ahol Aggie feltűnik, ott rögtön meggyilkolnak valakit. Lehet, hogy én is odamegyek.

– Nem tudom, bölcs ötlet-e − mondta Mrs. Bloxby. − Mr. Lacey nem fog örülni magának.

Charles egyenest hazament, és a világhálón rákeresett a snoth-on-sea-beli hotelekre. Egyetlen jelentősebb szálloda létezik ott, a Palace. Felhívta a szállót, és Agathát kérte, de megtudta, hogy nincs a szobájában. Hirtelen ötlettől vezérelve kérte, hogy kapcsolják neki James Laceyt, és arról értesült, hogy Mr. Lacey már kijelentkezett.

– Várható volt, hogy összekapnak, inkább előbb, mint utóbb − mondta. – Íme, a remek alkalom, hogy meglátogassam Aggie-t.

Négy

Másnap reggel az étkezőben Harry becélozta a prédát. Wayne és neje, Chelsea magukban eszegettek. Se a Hammond pár, se Fred Jankers nem mutatkozott.

Rajtuk kívül egy öregecske házaspár, valamint egy harmincas pár ült az asztaloknál. Vajon már a gyilkosság idején is itt voltak? Agatha nem említette, hogy gyanakodna valamelyik szállóvendégre.

Lesújtó pillantást vetett a zsírban tocsogó reggelijére, miközben azon mélázott, miként elegyedhetne beszélgetésbe Wayne-nel és Chelsea-vel. Aztán észrevette, hogy az ő asztalukon van ketchupos üveg, nála ellenben nincs. Odaslattyogott hozzájuk.

– Elkérhetném a ketchupot? − kérdezte. Testközelből Wayne még visszataszítóbb volt. Túl közel ülő szeme volt, az orrát meg mintha szétlapították volna. Chelsea haja barna, szőke melírcsíkokkal. Fura alakú feje volt, mintha satuban formálták volna meg. Mű volt a szempillája is, meg a körme is. Arca sápatag, állán apró pörsenések lánca. Szeme a kontaktlencsének köszönhetően zölden virított. Fodros blúzt viselt rakott szoknyával. Divatjamúlt, pocahontasos viselet, nemrég még menőnek számított.

Wayne szemügyre vette Harryt a kopasz fejétől a drága surranójáig, és mosolyra rándult a szája. − Szolgáld ki magad, tesó.

– Kösz. − Harry felmarkolta a ketchupot, majd így szólt: − Harry vagyok. Mit keres egy ilyen modern pár ezen a szemétdombon?

– Ugye milyen ciki? − nyújtotta el a szavakat Chelsea. − Wayne mamája itt töltötte volna a mézesheteit, csak megölték.

– Na ne! − így Harry.

– Figyu, hozd át a tányérodat, és mindent elmesélünk − mondta Wayne.

Gyerekjáték, gondolta Harry. Fogta a tányérját meg a kávéját, és átült a fiatalokhoz.

– Most biztos cefetül vagytok − mondta együtt érzőn.

– Megöl a méreg − mondta Wayne −, ugyanis tudom, ki tette.

– Ki?

– Egy vén kurva, aki detektívnek nevezi magát. Agatha Raisin.

– Letartóztatták? − kérdezte Harry.

– Nem, azóta is szaglászik. Anyám barátja, Cyril azt mondja, anyám nyúlta le annak a némbernek a sálját.

– És miért érdekes ez?

– Azzal fojtották meg anyámat. A parton. Az éjszaka kellős közepén.

– A mindenit!

– Itt ragadtunk ebben a francos hotelben, a rendőrség meg tétlenkedik.

– Beszéltetek a Raisin nőszeméllyel?

– Minek? Egy pali is van vele. Bevert nekem egyet, csak úgy.

– Miért?

– Mit tudom én! Piperkőc alak.

– Tegyük fel, hogy nem ez az Agatha a tettes − mondta Harry. − Voltak a mamádnak rosszakarói?

– Egy se. Mit kíváncsiskodsz?

– Bocs, de hát mégiscsak gyilkosság történt… Tudjátok mit? Rátok férne egy kis feltöltődés, és itt pocsék a kaja. Mi lenne, ha meghívnálak titeket egy indiaiba ebédelni?

– El bírnék viselni egy jó curryt sörrel − mondta Wayne.

– Szuper lenne − rebegtette a pilláját Chelsea.

– Találkozzunk fél egykor a recepciónál − javasolta Harry. − Szevasztok.

Ellejtett, zsíros reggelijét az asztalukon hagyva.

Patrick még a délelőtt folyamán lenyomozta George Bonfordot, a kutyás embert. George meginvitálta Patricket a vízparti házába, és kávéval kínálta. A tengervíz a nappali ablakait fröcskölte.

– Nem fél, hogy a tenger alámossa a házat? − kérdezte Patrick.

– De. Volt is ez ügyben egy lakossági fórum a városházán, de ezek nem tesznek semmit. − George idősebb úr volt hófehér hajjal, ráncos ábrázattal. − Igazság szerint azelőtt ez egy csendes, úri hely volt. Aztán egyre több ház épült, és jöttek a bugrisok. A régi kávézó ma játékterem. Eltűntek a jó kis kocsmák, mindenütt sztriptíztáncosok vannak, meg kábítószer. Töméntelen kábítószer, és nincs elég rendőr. Látta a helyi fiatalokat? Akár a zombik.

– Hogy vette észre a halott nőt? − kérdezte Patrick.

– A kutyám, Queenie nekiállt csaholni, amivel azt szokta jelezni, hogy ki kell mennie. Megöregedett, mint jómagam, én már csak tudom, milyen érzés renyhe hólyaggal élni. Amúgy sem alszom sokat. Pórázra kötöttem a kutyát, és kivittem, hogy elvégezze a dolgát. Emlékszem, az ár-apályon gondolkoztam, hogy egy nap még elönti a házamat a víz. Queen megállt hugyozni, én meg ki tudja, miért, lenéztem a partra. Akkor láttam meg a nőt.

– Látott, esetleg hallott valakit a közelben?

– Sokkot kaptam. Láttam, hogy mozdulatlanul fekszik, de nem tudhattam, hogy megfojtották. Szívroham is lehetett volna. Hazasiettem, és hívtam a mentőket. Amikor megjött a mentő, újból kimentem. Lementek a nőhöz, egyikük telefont vett elő. Aztán befutottak a rendőrök is.

– Mikor volt ez?

– Úgy éjjel egy körül. Meghallottam volna, ha más is van a parton. Nagy volt a csend, ha bárki mocorog odalent, zajt csapott volna.

Agatha utálta az eszpresszókávét. Éppen Cyrillel ücsörgött a Barátságos Zugban, egy barátságosnak cseppet sem nevezhető kávéházban. Két tésztaképű fiatalember nyílt színen füvezett, oda se hederítve a mellettük ülő három középkorú nő rosszalló pillantásaira.

Cyril kapva kapott Agatha meghívásán, ugyanis a neje felszívódott. Agatha arra gondolt, bárcsak levetné azt a nevetséges tengerészsapkát. A füvező ifjak is rajta élcelődtek.

Agatha sóhajtott, és a mobilján felhívta a helyi rendőrőrsöt. − Van itt a Barátságos Zug kávézóban két fiatalember, akik nyílt színen füveznek. Tudom, hogy ez nem főbenjáró bűn, de zavarják a vendégeket.

A srácok látták telefonálni, összesúgtak, és sietősen távoztak.

– Mibe, hogy nem fognak kijönni a rendőrök! − mondta Agatha. − De a fiúkák legalább elpucoltak.

Agatha megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy Cyril leveszi nevetséges sapkáját, és egy székre teszi maga mellé.

– Hová lett a barátja, Mr. Lacey? − kérdezte Cyril.

– Dolga akadt − felelte Agatha velősen.

– Akkor kettesben vagyunk, ennek örülök − mondta Cyril a bajuszkáját pödörve. − Igazság szerint Dawnnak nincs ideje rám mostanában.

– Bizonyára a gyilkosság zaklatta fel.

– Gyűlölte szegény Geraldine-t, és ezt nem is rejtette véka alá. Üvöltözött vele, hogy egyszer még megöli.

Agatha kikerekedett szemmel kérdezte: − Csak nem hiszi, hogy a felesége volt?...

– Nem, Dawn csak ugat, de nem harap.

– Tudta, hogy Mrs. Jankers második férje szabadlábon van?

Cyril riadtnak tűnt. − Remélem, nem jön ide. A hideg kiráz attól az embertől. Egyszer megvádolt, hogy van valami köztem és Geraldine között.

– Borzasztó − mondta Agatha, miközben azon tűnődött, hogy ez akár igaz is lehet. − A rendőrség soha nem találta meg a Charlie Black által ellopott ékszereket. Ön szerint elképzelhető, hogy Mrs. Jankers tudta, hol vannak elrejtve?

– Ki van zárva. Elmondta volna nekem. Mondok én magának valamit: felejtse el ezt a gyilkosságot. Most, hogy Fred bevallotta a rendőröknek, hogy Geraldine lopta el a sálját, maga szabadon elmehet. Mit tehet maga, amire a rendőrség nem képes?

– A helyi erők nincsenek sokan, és nem kértek erősítést. Azonkívül ez a munkám.

– Rémes munka egy ilyen csinos nőnek − mondta Cyril szinte gépiesen, mintha fejben másutt járna.

Harry örült, hogy előrelátóan jó sok készpénzt felvett, így nem kellett a hitelkártyáit villogtatnia.

Miután megbizonyosodtak felőle, hogy tényleg ő akar fizetni, Wayne és Chelsea nagy lakomát csapott, amit több korsó sörrel öblítettek le.

Annyira lefoglalta őket az evés, hogy Harry egy szót sem bírt kiszedni belőlük, azután Wayne végre böffentett, és hátradőlt a székén. − Jó volt eljönni abból a gusztustalan hotelből − szólalt meg Harry.

Wayne összehúzott szemmel fixírozta, mint aki arra gyanakszik, hogy felvágós alakkal van dolga. − Jobbhoz vagy szokva, vagy mi?

– Mint mi mindannyian − vágta rá Harry. Felfigyelt a Chelsea nyakában sziporkázó láncra. − Szép ez a nyaklánc.

– Nem igazi gyémánt − piszkálta meg Chelsea a nyakéket. − Wayne-től kaptam az első házassági évfordulónkra.

E pillanatban a poros barna függönyszárnyak között bevágó napfénypászma megcsillantotta, jóformán lángra lobbantotta az ékszert.

– Valódinak látszik − mondta Harry. − Megnézhetem?

– Persze. − Chelsea emelte csontos karját, hogy kikapcsolja a láncot, de Wayne lefogta a kezét, és rámordult: − Hagyjad! − Aztán Harryhez fordult: − Mit izgatnak téged ennyire az ékszerek? Homokos vagy?

Harry megvonta a vállát. − Tök mindegy. − Azzal áttért a futball témájára, és Wayne látványosan felengedett, habár az angol válogatott szerinte kretének gyülekezete.

Mivel rájött, hogy egyedül úgy szerezhet információt a gyilkosságról, ha másról beszél, és hagyja, hogy Wayne elszólja magát, Harry eldiskurált vele a focistákról, s a legszívélyesebb barátságban hagyták el az éttermet.

Wayne és Chelsea sétálni indult, Harry meg vissza a hotelbe. A recepciónál futott össze Agathával. A lány a pultnál rájuk se bagózott, és senki más nem tartózkodott a közelben, így Harry gyorsan odasúgta: − Megtudtam valamit.

– Öt perc múlva a parkolóban − súgta vissza Agatha. − Kék Ford Escort.

Harry lehuppant az egyik székre, és kezébe vette a helyi sajtóterméket. Amikor úgy érezte, hogy letelt az öt perc, kiballagott a parkolóba. Nem messze onnét, ahol Agatha parkolt, egy párocska szállt be éppen a kocsijába, ezért a motorja vizsgálgatásába merült, amíg a pár elhajtott.

– Hátra üljön, és húzza le a fejét − rendelkezett Agatha. − Keresünk valami csendesebb

helyet.

Agatha azután bérelte a kocsit, hogy elvált Cyriltől. Kifelé hajtottak a lakott övezetből, s egy útelágazásnál a magányos Tollbokréta kocsmára bukkantak.

Az addig a hátsó ülésen heverésző Harry kikászálódott a kocsiból. − Azt hiszem, ez már elég messze van − mondta Agatha.

Beléptek a kocsmába, mely egyetlen helyiségből állt hosszú bárpulttal, egyik oldalon biliárdasztallal. Meglepő módon majdnem telt ház volt, csupa rosszarcú alak időzött odabent.

– Mint valami zsiványtanya − nyugtalankodott Harry.

– A célnak megfelel − közölte Agatha. Rendelt egy pofa sört Harrynek meg egy narancslevet magának, és a kevés szabadon maradt asztal egyikéhez vitték az italokat.

– Szóval, mit derített ki? − tudakolta Agatha.

Harry mesélt neki a nyakékről. − Meg mernék rá esküdni, hogy valódiak azok a gyémántok − mondta. − Vagyis lehet, hogy Wayne-nél van a szajré.

– Ne üvöltsön − feddte meg Agatha. Elég szorosan voltak az asztalok. Tőlük balra tagbaszakadt férfiember ült, és a mozdulatlanságából Agatha arra következtetett, hogy hallgatózik.

– Be kéne avatni a rendőrséget − folytatta halkabban Harry.

– Nem fognak házkutatási engedélyért szaladni csak azért, mert maga valódi gyémántokat vélt látni. Mellesleg szeretném bebizonyítani nekik, hogy mi náluk is jobban értjük a dolgunkat. Van esély rá, hogy este elvigye valahová Wayne-t és Chelsea-t?

– Megpróbálom. Mi a terve?

– Megvárom, míg elhagyják a szállodát, és átkutatom a szobájukat.

– Hogy fog bejutni a zárt ajtón?

– Lássuk csak. Ha nem mennek magával, kivárjuk, amíg önként távoznak, és ha elmentek, maga lefoglalja a kelekótya recepciós lányt, én pedig megkaparintom a szobakulcsukat.

– Túl sok a tervében a „ha”.

– Akkor is meg kell próbálnunk. Tényleg meg tudja különböztetni a valódi gyémántot a hamistól?

– Pont úgy csillogott a napfényben, ahogy csak az igazi gyémánt csilloghat.

– Jó, de léteznek profi hamisítványok. Mindazonáltal nincs más választásunk. Inkább ne is hívja el őket. Jobban örülnék, ha velem tartana a betörésnél.

Amikor külön-külön visszamentek a szállóba, Agatha egy képeslapot kapott a recepcióstól, a doveri kastély volt rajta. Jamestől jött. „Gyere utánam”, olvasta Agatha. „Barátoknál fogok lakni Marseille mellett.” Alatta a név meg a cím.

Összeszorította a száját. Ez se szó, se beszéd lelép, és elvárná tőle, hogy egyedül bumlizzon el Franciaországba. Nem vett tudomást a másik Agatháról, aki a legszívesebben röpült volna James karjába.

Úgy váltak el Harryvel, hogy Agatha aznap este a recepció közelében fog ólálkodni, hogy lássa, távozik-e Wayne és a felesége. Ha elmentek, felhívja Harryt a szobájában, Harry meg jön, és eltereli a recepciós figyelmét.

Aznapra nem akadt egyéb tennivalója, ólomlábakon járt az idő, s ő szüntelenül Jamesre gondolt.

Kora este az előcsarnok sarkába húzódva üldögélt egy magazinba temetkezve. Vajon Wayne is olyan csapnivalónak találja a szállodai kosztot, mint ő? Bár a vacsora amúgy sincs benne az árban, tehát nincs, ami itt marasztalja őket.

Nyolckor nagy megkönnyebbülésére épp időben lesett ki a magazinja mögül, hogy lássa Wayne-t és Chelsea-t távozni. Mobilon felhívta a szállodát, felkapcsolták Harryhez. − Elmentek

− suttogta. − Máris jövök − felelte Harry.

Agatha türelmetlenül várt, aztán meghallotta a fiú fürge lépteit a lépcsőn. Volt ugyan egy ősi lift, amely a lelket is kirázta az emberből, amíg az öreg szálló emeletei között kattogott fel s alá, de valahogy mindig foglalt volt, így a vendégek inkább a lépcsőt használták.

Várt, hogy Harry szóba elegyedjék a recepcióssal, a fiú azonban meg se állt a bejáratig, kinézett az utcára, és így kiáltott fel: − Ezt látnia kell, kisasszony! Nem fog hinni a szemének.

– Mi az?

A lány odahagyta a posztját, hogy csatlakozzon Harryhez. Agathának több se kellett, a pulthoz rohant, és lekapta Wayne szobakulcsát. Harry jó előre kiderítette a szobaszámot. Spuri vissza a székéhez, s épp időben emelte fel a magazinját, mielőtt Harry és a recepciós lány visszatért.

– Nem értem, hová lett − mondta éppen Harry. − Egy férfi gólyalábakon, majommal a vállán. Biztosan cirkuszosok.

– Ki tudja − csoszogott vissza a pultja mögé a recepciós Betty Teller. Harry felment a lépcsőn, s kisvártatva Agatha is követte.

Az első pihenőn találkoztak össze. − Megvan a kulcs − újságolta Agatha diadalittasan. Felmentek még egy emeletet, és megkeresték a szobát. − Ez az − állapította meg Harry, ám abban a szent pillanatban felzörgött a lift.

Elfutottak a folyosó végéig, és behúzódtak a kanyarba. Agatha elszontyolodva hallotta Wayne hangját: − De hát nemrég adtam le a kulcsomat.

A recepciós protestálása: − Márpedig nincs itt. Beengedem a főkulccsal.

Hallották, amint a lift hangos zökkenéssel megáll, csörömpölve elhúzódik a rács, aztán kulcs fordul a zárban.

– Azonnal lemegyek, és még egyszer utánanézek, Mr. Weldon − mondta a recepciós.

– Erről ennyit − dünnyögte Agatha. − Holnap újra megpróbáljuk. Azt kéne tenni, hogy visszamegy oda, és ledobja a kulcsot a földre.

– Meglesz. Maga mit fog csinálni?

– Szerintem eszem egyet.

A kínai étteremben magányosan üldögélve Agatha előhúzta táskájából a Jamestől kapott képeslapot. Halovány vágy munkált benne, hogy az ezredes után loholjon.

Miután befejezte az evést, a mobilján felhívta Mrs. Bloxbyt. Nem állt szándékában beszámolni a lelkésznének James cserbenhagyásos akciójáról, de amint meghallotta barátnéja kedves hangját, egyszerűen kibukott belőle: − Még képeslapot is küldött, rajta egy marseille-i címmel, és arra kér, hogy kövessem.

– De nem fogod, igaz?

– Nem − mondta Agatha a sírhatnékkal küszködve.

– Mi folyik ott? Olvastam valamit a lapokban.

Agatha elmondta, amit tudott, és beszámolt az elbaltázott ékszerkereső hadműveletről.

– Nem beszélnél hangosabban? − kérte Mrs. Bloxby. − Rosszul hallak.

Agatha körbenézett, nem volt senki a közelében. Rajta kívül csak egy középkorú pár meg egy munkaruhás férfi tartózkodott az étteremben, úgyhogy megemelte a hangját. Amikor befejezte, Mrs. Bloxby komoly hangon mondta: − Légy óvatos, kérlek! Mindez elég veszélyesen hangzik.

Aztán áttértek a falubeli pletykákra, és Agatha megnyugodva tette le a telefont. Mrs. Bloxbynak csak ezután jutott eszébe, hogy elfelejtett szólni Agathának Sir Charles látogatásáról.

A recepciós Betty Teller még egyszer utoljára benézett a pult alá, és ujjongva pillantotta meg a kulcsot. Úgy döntött, nem szól fel a Weldon fiú szobájába, majd a váltótársa elintézi, aki

most már bármelyik pillanatban megérkezhet.

A váltótárs, a savanyú képű horvát, Nick Loncar késve jött, mint rendszerint. Mire végre méltóztatott befáradni, addigra Betty úgy felpaprikázta magát, hogy elfelejtett neki szólni a kulcsról. Nick kivárta, míg a lány elmegy, aztán átugrott a bárba egy dupla whiskyért. Alighogy kiürítette a poharát, megcsendült az asztali csengő a recepción.

Az utolsó vendégek, egy idős házaspár is kijelentkezett, így már csak Agatháék kompániája maradt a hotelben. Nick közömbös képpel hallgatta végig az öregek litániáját a sajnálatos színvonalesésről. Unalomig ismerte a szállóvendégek reklamációit.

Taxit hívott nekik, és kicipelte a csomagjaikat az ajtóba. Hiába tartotta a markát borravalóért, egy kanyit se kapott. Dohogva tért vissza posztjára.

Reggel hétkor, amikor Kylie Smith személyében megjött a váltás, Nick nagyban húzta a lóbőrt, a lánynak kellett felébresztenie. − Betty felhívott az este − mondta. − Elfelejtett szólni neked, hogy Mr. Weldon szobakulcsa este elveszett, a főkulccsal kellett beengednie. Később megtalálta a kulcsot, beesett a pult alá. Hívd fel a vendéget, és tájékoztasd.

– Micsoda liba − alkotott véleményt Nick, akinek az angoltudása ugrásszerűen fejlődött, mióta nyolc hónappal korábban brit földre lépett. − De ilyenkor még nem lesz ébren a fickó. Majd te szólsz neki.

Ásított, nyújtózkodott egy jót, és kiballagott a szállodából.

Kylie délelőtt kilencig várt, csak utána tárcsázta fel Wayne szobáját. Nem vették fel. Tízkor újra megpróbálta. Semmi.

Otthagyta a recepciós pultot, és felment. A kilincsen a NE ZAVARJANAK tábla lógott. Jobb lesz, ha felköltöm, gondolta Kylie. Hamarosan úgyis jönnek takarítani. Erélyesen bezörgetett az ajtón: − Mr. Weldon!

E pillanatban Cyril Hammond bukkant fel a folyosó végén, és érdeklődött, hogy mi a gond. Kylie elbeszélte neki a kulcsos affért.

– Hát akkor használjuk azt a kulcsot, menjünk be, és költsük fel − javasolta Cyril. − Biztos berúgtak az éjszaka Chelsea-vel, és azt próbálják kialudni.

Kylie kinyitotta az ajtót, belépett. Azután velőtrázó sikolyt hallatott.

Öt

Agatha a szobájában tartózkodott, és éppen arról mesélt Patricknek, hogy felsültek a Wayne szobájába való behatolási kísérlettel, amikor meghallották a sikítást. Kiszaladtak a folyosóra, s mert Agatha szobája a harmadikon volt, a sikítás pedig alóluk jött, leszaladtak egy emeletet.

Cyril Hammond a karjában tartotta Kylie-t, és igyekezett megnyugtatni. − Ki kell hívnunk a rendőrséget − mondta éppen.

– Mi történt? − kérdezte Agatha.

Cyril Wayne szobája felé biccentett. Agatha és Patrick bekukkantott, és meglátták a hátán fekvő Wayne-t véres pólóban. Chelsea az ablak közelében hevert szétlőtt koponyával. Párnatollak szóródtak szét a padlón, amelyeket most fellibbentett a huzat.

– A párnát használták hangtompítónak − dünnyögte Patrick.

Kylie még mindig sikított. Agatha odament hozzá, és tiszta erőből pofon ütötte. Ez hatott, Kylie zokogásra váltott.

Agatha a mobilján hívta a rendőrséget. Aztán Cyrilhez fordult: − Vigye innét a lányt, és itassa meg édes teával, hogy lecsillapodjon.

Patrick megvárta, míg elmennek. Aztán kihúzta a kulcsot a zárból, és zsebkendővel gondosan letörölgette, majd még mindig a zsebkendővel visszahelyezte a kulcslyukba.

– Ez bizonyíték megsemmisítése! − hápogta Agatha.

– Ahogy mondja. A gyilkos kétségkívül kesztyűben volt. Ellenben fogadok, hogy Harryvel puszta kézzel ügyködtek. Mindnyájunktól ujjlenyomatot fognak venni.

Agatha agyában egymást kergették a bűntudatos gondolatok. Harryvel is beszélt az ékszerekről a kocsmában, meg Mrs. Bloxbynak is. Mi van, ha a fegyveres rabló, Charlie Black valamikor kihallgatta?

Megérkeztek a rendőrök Barret felügyelővel az élen. Arra kérte Agatháékat, hogy odalent várakozzanak.

Harry már ott volt, a szobalányok egyikétől értesült a szörnyűségről.

– Rá fognak jönni, hogy eltűnt a kulcs − mondta Agatha.

– Abból fognak kiindulni, hogy a gyilkos vitte el − mondta Patrick. − Nyilván így is volt. Hiszen Harry ledobta a padlóra a pult alá. A lány megtalálta, és visszaakasztotta a helyére. Szigorú kihallgatás elé nézünk. Szerintem Harry mondja el nekik, amit az ékszerekről megtudott. Minél előbb kezdik keresni Charlie Blacket, annál jobb.

– Hogy s mint vannak a víg vakációzók? − csattant egy derűs hang a hátuk mögött.

Odafordultak, és Charles Fraitht pillantották meg, akinek nyomban leolvadt a mosoly az arcáról, amint meglátta törődött ábrázatukat.

– Mi történt? − kérdezte.

James Lacey megérkezett végre a barátai, Kenneth és Mary Clarke tulajdonában lévő villához. Mielőtt nyugállományba vonult volna a hadseregtől, rövid ideig irodai munkát végzett a honvédelmi minisztériumban. Ott ismerte meg Kennethet az azóta Ancombe-ba visszavonult Hewittékkal egyetemben. Kennethtel állandó kapcsolatot ápolt, így tudta, hogy a nyugállományba vonulásakor barátja egy kis vendégfogadót nyitott Franciaországban. Kövérkés, vidám fickóként emlékezett Kennethre, a feleségére pedig elragadó asszonyként.

Ám egy egészen más Kenneth jött ki elébe. Megöregedett, és fogyott is. Valaha dús, ősz haja megritkult, átütött alóla rózsaszín feje búbja. Hawaii inget viselt buggyos, szürke sorttal,

meg bőrszandált fekete zoknival.

– Isten hozott − kurjantotta. − Mary vásárolni ment, de hamarosan jön. Rajtad kívül nincs is más vendégünk, szóval bőven lesz időnk pletykálni.

– Ő nincs még itt? − kérdezte James.

– Kicsoda?

– A volt nejem. Agatha Raisin.

– Nem, öreg harcos. Talán számítottál rá?

– Megírtam neki a címet. Azt hittem, utánam jön.

– Később még befuthat. Igyunk egyet. De mindenekelőtt megmutatom a szobádat.

Franciaágy, tágas szekrény, egy karosszék, az ablak közelében mosdótál tükörrel.

– Pakolj csak le nyugodtan − mondta Kenneth. − Aztán kimegyünk a kertbe.

Lefelé ő ment elöl, a rendetlen konyhán át kimentek a hátsó kertbe, ahol székek és asztalok sorjáztak a gazos, gondozatlan kertre néző teraszon.

– Mi újság? − kérdezte James, miközben elfogadott egy pohár helyi bort, és azon tűnődött, hol marad már Agatha. Biztos, hogy utána fog jönni. Bánatosan idézte fel azokat az időket, amikor szándékosan módosította az úti célját, hogy Agatha ne találhasson rá.

– Őszintén szólva, honvágyam van. Elég magányos itt az ember, ha épp nincsenek vendégeink.

– Milyenek a helyiek?

– Nehéz a közelükbe férkőzni. Képtelen vagyok megtanulni a nyelvüket.

– Pedig sokat segítene, ha az anyanyelvükön szólnál hozzájuk.

– Az a helyzet − borongott tovább Kenneth −, hogy hazavágyom. Boldogan elcserélném ezt az egészet az esős Londonért. Az a francos euró! Itt minden rohadt drága.

– Szép kerted van. A zöldségeket magatok is megtermeszthetnétek.

– Fáj a hátam − mondta Kenneth.

Motorzúgás ütötte meg a fülüket. − Ez Mary lesz. Ő is ki van ám éhezve a társaságra.

A bejárati ajtó nyitódására Kenneth elbődült: − A kertben vagyunk, drágám. James is itt van.

Mary csinos, szőke asszonyként élt James emlékezetében, így aztán alig ismerte meg a teraszra kilépő nőt. Megőszült, és jó pár kilót felszedett. Fakó, kék otthonkát viselt, meztelen lábára elnyűtt vászoncipőt húzott.

– Jól vagy, James? − nyomott két puszit az ezredes arcára. − Töltenél nekem egy pohár bort, drágám? Meg lehet sülni odabent a városban. No és hogy megy a sorod, mióta utoljára láttunk, James?

– Írtam egy hadtörténeti munkát, de most átálltam útikönyvekre.

– Hisz ez nagyszerű! Minket is megemlíthetnél. Jól jönne egy kis forgalomnövekedés.

– Augusztusban se jobb a helyzet? Olyankor a párizsiak mind délre nyomulnak.

– Minket elkerülnek.

– Hirdettek valahol?

– Hogyne − sóhajtotta Kenneth. − A *Spectator*ben megjelent egy pársoros hirdetésünk.

– Na és a francia lapokban?

– A franciákkal nem számoltunk − mondta Mary. − Jófajta angol házi koszttal hirdetjük magunkat.

– Nem biztos, hogy jól teszitek − jegyezte meg James. − Az angolok a francia koszt kedvéért jönnek Franciaországba, a franciák meg ki nem állhatják az angol ételeket.

– Jaj, mit tudsz te erről? − Mary hangjának éle volt. − Agglegény vagy. Gondod egy szál se. Nem te vagy bezárva ebbe a rohadt kócerájba mérföldekre mindentől, miközben majd’

hőgutát kap az ember. Kenneth ötlete volt. Néha úgy érzem, ti, férfiak sose nőtök föl. Mikor először vendégek jöttek hozzánk, nagy kevélyen játszotta a háziurat, én meg robotolhattam a konyhában.

Kínos csönd ékelődött közéjük. Nem akarok itt maradni, gondolta James. De kénytelen leszek kibírni egy vagy két napig, hátha Agatha mégis felbukkan. Hangosan azt mondta: − Meghívhatlak esetleg benneteket egy marseille-i ebédre?

Erre rögtön felderült a képük. − Az pompás lenne − mondta Kenneth.

Így aztán James az egyik elegáns, part menti kertvendéglőben mulattatta őket, ahol Mary az evést, Kenneth pedig az ivást vitte túlzásba, miközben a tenger csillogott a tűző nap alatt.

James egyszer csak kiszúrt egy alacsonyabb, szép lábú nőt, aki a vendéglő felé igyekezett. Széles karimájú szalmakalapot viselt, és napszemüveget. Na végre, hogy megjöttél, Agatha!

Felugrott. − Agatha! Itt vagyunk!

A nő levette a napszemüvegét, és üres tekintettel nézett rá. James elvörösödve ült vissza a helyére. − Elnézést − hebegte. − Összekevertem valakivel.

Charles hátradőlt a székén, és szemügyre vette a társaságot. − Csúnya raportnak néznek elébe. A rendőrök tudni akarják majd, hogy miért hallgatták el előlük a feltételezéseiket.

– Én meg nem fogom nekik megmondani. − Agatha feszültnek és kimerültnek látszott. − Egyébként akkor se tettek volna semmit, ha Harry beszél nekik a nyakékről. Ennyi még édeskevés egy házkutatáshoz.

Elcsüggedve pillantotta meg a szállodába belépő Betty Tellert, akit az egyik rendőr az alig használt dohányzóhelyiségbe vezetett, amit a rendőrség átmenetileg kisajátított magának. Most kikérdezik Bettyt az elmúlt este eseményeiről. Azt is tudni akarják majd, hogy elhagyta-e a helyét. És akkor elmondja nekik, hogy Harry kicsalta a hotel elé.

– Azt hiszem, kiveszek egy szobát − állt fel Charles. − James merre van?

– Barátoknál a francia Riviérán.

– Jellemző − somolygott Charles.

Agatha elnézte, ahogy jól szabott öltözékében a recepciós pulthoz megy, ahol jelenleg a szállodaigazgató, Mr. Beeston teljesített szolgálatot. Agatha sosem tudta eldönteni, hogy Charles valóban kedveli-e, vagy csupán időleges kikapcsolódást jelent a számára.

Tíz perccel később Betty Teller már ki is jött. − Mrs. Raisin − szólította a rendőrtiszt Agathát, aki gondolatban felnyögve bemasírozott a dohányzóhelyiségbe.

– Mrs. Raisin − kezdte Barret −, először is arra lennék kíváncsi, hogy miért van még mindig itt a két alkalmazottjával egyetemben. Utánanéztünk magának. A gyanús külsejű fiatalember, Harry Beam az ön alkalmazásában áll, akárcsak Patrick Mulligan. Pont egy évvel ezelőtt benne volt a fotójuk az újságokban. A kísérője, Mr. Lacey viszont már távozott.

– Az első gyilkosságot az én sálammal követték el − védte magát Agatha. − Detektív vagyok. Kötelességemnek éreztem egészen addig maradni, amíg fény nem derül a gyilkos kilétére.

– Értem. Ami a múlt estét illeti: Betty Teller, a recepciós hölgy állítása szerint ön az előcsarnokban ülve olvasgatott, amikor Harry Beam lejött. Egyenesen az ajtóhoz ment, és a lányt is odaugrasztotta. Azt mondta Miss Tellernek, hogy egy férfit látott gólyalábakon, majommal a vállán, ő azonban senkit sem látott. Maga csente el Wayne Weldon szobakulcsát?

– Nem.

– Most még csak beszélgetünk. Később be kell majd fáradnia az őrsre, hogy részletes vallomást tegyen. Maga szerint miért hazudott Harry Beam?

– Fogalmam sincs. − Agatha érezte magán, hogy kezd kipirulni, s ez ingerültté tette. − Talán nem is hazudott. Csak tetszik neki a lány.

– Ezt majd tőle is megkérdezzük. Mit gondol, miért ölték meg Mr. Weldont és a feleségét? Lehet, hogy ismerték Mrs. Jankers gyilkosát?

Agatha az igazmondás mellett döntött. − Megtudtam, hogy Mrs. Jankers második férje, Charlie Black ékszerbolti rablást követett el, de a zsákmányt sosem találták meg. Harry felfigyelt egy valódinak látszó gyémánt nyakékre Chelsea Weldonon. Azt hiszem, náluk volt a szajré, és Charlie Black az ékszerek miatt végzett velük.

– A kollégáin kívül megosztotta e gyanúját másokkal is?

– Természetesen nem. − Agatha feszengve gondolt bele, hogy előbb a kocsmában, azután a vendéglőben is karattyolt az ékszerekről.

– Szerintem maga lopta el azt a kulcsot − jelentette ki Barret. − Megvárta, míg Weldonék távoznak, és fellopózott a szobájukba.

– Nem igaz − ellenkezett Agatha, és most már hálás volt Patricknek, hogy előrelátóan letörölgette a kulcsot.

– Na, várjon csak. Mindjárt behívjuk Mr. Beamet, és meglátjuk, egyezik-e a sztorijuk.

Harry lépett be. Minő villámgyors átváltozás, gondolta Agatha. Még a testékszerei is eltűntek. Egyszerű grafitszürke öltöny volt rajta csíkos inggel, selyem nyakkendővel.

– Oda üljön, Mrs. Raisin mellé − utasította a legényt Barret. − Miért vezette félre tegnap este a recepciós hölgyet azzal a dajkamesével a gólyalábas emberről?

– Szerettem volna szóba elegyedni vele − mondta Harry. − Fiatal társaságra vágytam.

Agatha elfintorodott.

– Aztán észrevettem Mrs. Raisint az előcsarnokban. Előtte azért nem láttam meg, mert el volt bújva a magazinja mögé. Mrs. Raisin huszonnégy órás készenlétet vár el tőlünk. Úgyhogy lemondtam a csajozásról.

Barret egy hosszú pillanatig tanulmányozta. Aztán így szólt: − Egyikük se hagyja el a szállodát. Később majd idejön magukért egy rendőr, bemennek vele az őrsre, ahol hivatalos vallomást tesznek.

E pillanatban nyílt az ajtó, és az odakint őrködő rendőrtiszt dugta be a fejét: − Egy szóra, uram. Sürgős.

Barret kiment. Agatha fel akart állni, de Wilkins nyomozó ráreccsent, hogy üljön vissza!

Újból nyílt az ajtó, és Barret hangja harsant: − Wilkins!

A nyomozó is csatlakozott a kintiekhez. Már csak egy rendőrnő maradt odabent, a sarokban üldögélt. Ha ő nincs, Agatha bizonnyal az ajtóra tapasztotta volna a fülét.

Végül visszajött Barret, izgatottnak tűnt. − Elmehetnek − közölte. − Később keresni fogjuk magukat.

– Mi történt? − kíváncsiskodott Agatha.

– Nem tartozik magára.

Charles Fraithhez közben csatlakozott Cyril és a neje. − Rettenetes ez − szörnyülködött Cyril. − De miért mennek el a rendőrök? Arról volt szó, hogy minket is kihallgatnak.

– Valami történt − mondta Agatha −, ami megugrasztotta őket. − Dawn Hammond csöndben sírdogált.

– Patrick hol van? − kérdezte Agatha Charlestól.

– Felment a szobájába telefonálni.

– Gyerünk utána! Talán megtudott valamit.

– Adja meg nekem a szobaszámát − kérte Charles. − Én majd később csatlakozom magukhoz. Még ki se csomagoltam.

James a villa kertjében ücsörögve morózusan forgatott a kezében egy pohár bort. Talán jobb is így, hogy Agatha nem jött utána. Kenneth szüntelenül azon lamentált, hogy dőreség volt

odahagyni Angliát, s hogy hiába ölte bele félretett vagyonkáját a vendégfogadóba.

Mary mértéktelenül ivott, és annyit panaszkodott a drágaságra, hogy James végül is felajánlotta, kifizeti az ott-tartózkodását, mint akármelyik vendég. Arra számított, hogy kategorikusan visszautasítják gáláns felvetését, így ugyancsak meglepődött a fürgeségükön, amivel lecsaptak rá.

Mary jelent meg a kertben, és letette a rádióját az asztalra. − Meghallgatjuk a BBC híreit − mondta. − Hiányoznak a hazai hangok.

Az ég szerelmére, bosszankodott magában James, nem Külső-Mongóliában vagyunk!

Mary épp időben kapcsolta be a rádiót, hogy hallják a pontosidő-jelzést, amit a Lily Bolero bejátszása követett. Aztán következtek a hírek. Bombamerénylet egy forgalmas torontói utcán, kolerajárvány Bangladesben, Afrikában tüntetnek az elefántokért, és újabb múmiát fedeztek fel Egyiptomban.

– Otthoni hírekről alig ejtenek szót − reklamált Mary. − Mintha még mindig a brit birodalom napjait élnénk.

– Csitt! − hallgattatta el James, ugyanis a hírolvasó így folytatta: − Az esti órákban lövöldözésre került sor Snoth-on-Sea nyugalmas tengerparti városkájában. Wayne Weldont, a nemrégiben a parton megfojtott Geraldine Jankers fiát Chelsea nevű feleségével együtt holtan találták a szállodai szobájukban. És most vissza főhírünkhöz. Kora reggel bomba robbant egy forgalmas torontói utcán…

– Bocsáss meg. Telefonálnom kell − mondta James felállva.

– A pénzt tedd csak az előszobai asztalkán levő doboz mellé − intette Mary.

– A mobilomat fogom használni.

James felment a szobájába, bepötyögte a Palace Hotel számát, és kérte, hogy kapcsolják Agatha szobáját. Türelmetlenül várt, de a túloldalon nem vették fel. − Nem tudná a telefonhoz hívni? − erősködött. Újabb hosszúra nyúlt csend után a szállodaigazgató vette át a kagylót. − Időközben megérkezett Mrs. Raisin barátja, Sir Charles Fraith − mondta Mr. Beeston, aki roppant büszke volt rá, hogy nemesi származású szállóvendégük akadt. − Ha az úr kívánja, felhívhatom az ő szobáját. Hátha Mrs. Raisin nála tartózkodik.

– Ne fáradjon − mondta James.

Bontotta a vonalat, és bambán bámult ki az ablakon. Abban a reményben, hogy Agatha majdcsak megjön, két hetet előre kifizetett.

Most, hogy ott van neki társaságnak Charles, Agatha biztosan nem jön el, gondolta keserűen. Neki is el kell innen mennie. Tudta, hogy a pénzét úgysem kapja vissza, de egyetlen napig sem bírta volna tovább Kennetheket. Hazautazik Carselyba, és beleássa magát a munkába. A tunéziai útikönyve még megírásra vár. Alaposan bejárta az országot, és mindent dokumentált. Furcsa módon mindeddig azt hitte, hogy Agatha a világ végére is követné. Most ébredt rá első ízben, milyen sokat jelent a számára Agatha odaadó rajongása. Egyedül az vigasztalta, hogy Agatha éppúgy utált volna itt lenni, ahogy ő.

Agatha, Harry, Patrick és Charles Patrick szobájában gyűltek össze. − Vajon mi történhetett − merengett Agatha.

– Az őrsre nem mehetek be − mondta Patrick. − Rendőr strázsál a szálloda bejáratában.

– Nem tudna felhívni valakit?

– Van ugyan egy kapcsolatom a helyi erőknél, de ha fontos történés van, akkor nem fog szóba állni velem.

Tétova kopogtatás hallatszott. − Bújjon be! − kiáltotta Agatha.

Cyril lépett be a feleségével, Dawnnal. − Borzasztó − kezdte Cyril. − Szegény Wayne. És szegény Chelsea. Ki művelhette ezt?

– Mondjuk, Mrs. Jankers volt férje − felelte Patrick. − Nemrég engedték ki a börtönből, talán az ékszereket kereste.

– Kizárt dolog, hogy Wayne-nél lennének − hurrogta le Cyril. − Hiszen annyi idő eltelt. Charlie tizenkét évet ült.

Egyszer csak Harryre meredt. − Ő mit keres itt?

– Harry nekem dolgozik. Ő pedig Sir Charles Fraith, a barátom.

– Én félek − nyávogta Dawn. − És ha mi leszünk a következők?

– Nos, én a magam részéről éhes vagyok − jegyezte meg Charles. − Szerintem menjünk le mindannyian az étterembe.

– Csak oda ne! − Agatha még bele is borzongott. − Rettenetes a konyhájuk.

Harry kézbe vette az Arany Oldalakat. − Majd rendelek valamit. Pizzához mit szólnak?

– Jó lesz − felelte Charles. − Mondják meg, mit kérnek inni, és felhozom a bárból.

Harry keresgélt egy darabig a könyvben. − Meg is van. Luigi Pizzériája. Maradjunk a legegyszerűbb verziónál: sajt és paradicsom.

Ebben egyetértettek. Harry felhívta őket telefonon, leadta a rendelést, és a szállodaszobába kérte a kiszállítást.

– Mr. Jankers hogy viseli? − kérdezte Patrick.

– Fekszik. Nincs komoly baja, de azért elég nagy sokk érte − mondta Cyril.

Ötletszerű beszélgetést folytattak, amíg a pizza és az italok megérkeztek.

– Bárcsak kijuthatnék innét valahogyan − szólalt meg Harry. − Kell lennie menekülési útvonalnak.

– A folyosó végében van a tűzlépcső − mondta Agatha. − Csak vigyázzon, nehogy meglássa valaki.

Harry gyorsan megette a pizzáját, és indult is.

Végig a folyosón a tűzlépcső ajtajáig. Egy hitelkártyát tett az ajtónyílásba, nehogy becsukódjon, majd fürgén letrappolt a rozsdás lépcsőfokokon.

Rendezetlen kertben bukkant ki, melynek kapuja a sétányra nyílt, de lakat és lánc is volt rajta. Harry átmászott a kapun. A hullámok a partot ostromolták, időnként a sétányra is kicsapva.

Futó léptekkel indult neki, mindvégig az épületekhez tapadva, időnként meg-megállva, amikor nagyobb hullám jött. Homokzsákokkal torlaszolták el a házakat a víz ellen.

Vajon miért nem keres megoldást az önkormányzat az egyre súlyosbodó árvízhelyzetre?

A rendőrőrs felé haladt tovább, s az épület előtt egy csapat újságírót meg fotóst pillantott meg.

– Mi folyik itt? − kérdezte az egyik újságírótól.

– Csak annyit lehet tudni, hogy bevittek valakit kihallgatni. Takarót borítottak a fejére, így az arcát nem láthattuk. A rendőrség egyelőre nem nyilatkozik.

Harry ennél többet nem tudott meg, a hullámok elől elugrálva visszainalt a hotelbe.

A következő üzenet várta Patrick szobájának ajtórésébe dugva: „Lent vagyunk a bárban.”

Csakugyan ott voltak, egyedül Cyril és a neje hiányzott. − Cyril hova lett? − kérdezte Harry.

– Mr. Jankerst pátyolgatja.

Telt-múlt az idő, de Barret felügyelő és Wilkins nyomozó csak este hat órakor jelent meg.

Cyril és Dawn is előkerült, tudniillik a nyomozók odarendelték őket a bárba.

– Letartóztattuk Charles Blacket, Mrs. Jankers volt férjét − mondta Barret. − A Tollbokréta kocsmában látták meg a város határában. − Agatha arca megrándult. Black bizonyára akkor is a kocsmában volt, amikor ők az ékszerekről beszélgettek Harryvel. − Tetemes mennyiségű ékszert meg egy lefűrészelt csövű vadászpuskát találtunk a kocsijában. Világos, mint

a vakablak: ő a felelős Wayne és Chelsea Jankers megöléséért.

Cyril felderült. − Ezek szerint szabadon elmehetünk.

– Ki kell ábrándítanom − mondta Barret. − Mrs. Raisin, ön és a vándorkomédiásai elmehetnek, de sajnos ön, Mr. Hammond, meg a neje és Mr. Jankers kénytelenek lesznek még pár napig itt maradni.

– Miért? − nyafogta Dawn.

– Mrs. Jankers meggyilkolásának éjjelén Charles Black egy londoni játékbarlangban tartózkodott, ahonnét csak éjjel kettőkor távozott. Ezt számos tanú igazolhatja. Tehát Geraldine Jankers gyilkosa továbbra is ismeretlen. Holnap visszajövünk, hogy átismételjük a korábbi vallomásukat önökkel is és Mr. Jankersszel is.

– Sose jutunk haza − siránkozott Dawn.

– És most? − kérdezte Patrick, miután Hammondék és a nyomozók elmentek.

– Várjon csak − húzta elő Agatha a mobilját, és felhívta Phil Marshallt. − Mizújs odahaza? − kérdezte.

– Jó volna, ha mielőbb visszajönnének − felelte Phil. − Alig bírom a munkát.

– Meglátom, mit tehetek − bontotta a vonalat Agatha.

– Befutott egy csomó munka Mircesterben. Maga, Patrick, menjen haza Harryvel. Ha megtudok itt valamit, majd riasztom magukat.

– Végre kettesben, drágám − mondta Charles másnap délelőtt, miután búcsút intettek Patricknek és Harrynek.

– Remélem, ezt most segítő szándékkal mondta − felelte Agatha. − A baj csak az, hogy amint meglát egy ismerős csinos leányzót, úgy eliszkol majd, mint akit puskából lőttek ki.

– Alig hiszem, hogy akár csak egyetlen ismerőssel is összefutnék itt, az isten háta mögött. Egy ideje nem láttam a rejtélyes Mr. Jankerst.

– Ideje tiszta lapot kezdeni − sóhajtotta Agatha. − Lehet, hogy Mr. Jankers tud valamit. Cyril régóta ismerte Geraldine-t. Elképzelhető, hogy a nő tudott róla valami terhelőt, és azzal fenyegette, hogy beárulja a feleségének. Menjünk fel Fredhez.

Fred Jankers takaróba bugyolálva üldögélt a székében. − Képtelen vagyok felmelegedni − panaszolta. − Nyilván a sokk miatt.

Agatha bemutatta Charlest, majd megkérdezte: − Tájékoztatta a rendőrség, hogy nemrég őrizetbe vették Charles Blacket Wayne és Chelsea megöléséért?

– Igen. Haza akarok menni, de nem tehetem, amíg le nem zárult a nyomozás Geraldine halálának ügyében.

– Abban a nyúlfarknyi időben, amíg ismerte a nejét, nem volt olyan érzése, hogy fél valakitől?

Fejrázás. − Geraldine senkitől sem félt.

– Charlie Blacktől se?

– Tudtommal nem.

– Amikor a tánctanfolyamon megismerkedtek, neki nem volt más udvarlója?

Fred a szemöldökét ráncolta, és álláig húzta a takarót. − Hadd gondolkodjam. Volt vele valaki. Hogy is hívták? Valami Peter.

– Hol volt a tanfolyam?

– Lewishamben. − Lejjebb engedte a takarót, és előkotorta zsebéből a tárcáját. − Szerintem még megvan nálam a névjegyük. − Öblös tárcájából egy egész köteg névjegyet húzott elő. − Itt is van. Jane és Jon társastánc tanfolyama Lewishamben a Cherry Streeten.

Agatha kivette a névjegyet a kezéből. − Ezt kölcsönkérném egy időre.

Miután távoztak Mr. Jankerstől, Agatha így szólt: − Holnap felugorhatnánk Londonba.

Sem Cyril, sem a neje, sem Fred Jankers nem lesz beszédesebb. Ki tudja? Geraldine idegesítő jelenség volt. Egyszer bűnözőhöz ment feleségül. A fenébe is! Lehet, hogy Charlie nem egyedül tevékenykedett. Tegyük fel, hogy volt egy társa, s ez a társ idejött és lenyúlta Charlie elől az ékszereket. Lássuk, van-e itt könyvtár, ahol beleolvashatnánk a régi lapokba.

Odalent a recepción Mr. Beeston épp valami újságírók szobafoglalását intézte, nagyon örvendett a váratlan forgalomnak.

Agatha észrevette Cyrilt a bárban, és Charlesszal a sarkában odament hozzá. − Pontosan mikor volt az a bizonyos fegyveres rablás? − kérdezte Cyriltől.

– Lássuk csak. Charlie hat hónapja volt vizsgálati fogságban, mire bíróság elé került az ügy. Azt hiszem, 1994-ben. Októberben, ha nem csal az emlékezetem.

Megköszönték neki, és indultak a könyvtárba, amit az óváros kacskaringós utcáinak egyikén találtak meg. Vörös homokkő épület, illetőleg vörös lehetett valamikor hajdanán, de az elhanyagoltság miatt immáron koromfeketére sötétedett.

Bementek, és megkeresték az újságszekciót. Az épület külsejének felújítására sajnált pénzt alighanem az enteriőrbe fektették, odabent ugyanis minden csillogó-villogó, vidám és modern volt. De csalódniuk kellett. A könyvtár csak a helyi lapok régi számait őrizte. Átmentek hát egy közeli borozóba.

Agatha a mobilján felhívta egy újságíró ismerősét, és arra kérte, nézzen utána annak a fegyveres rablásnak, amely ’94 októberében történt egy lewishami ékszerboltban, cserében exkluzív interjút ígért neki, amennyiben sikerül megoldania a gyilkossági ügyet, amelyen dolgozik. Megadta a fickónak a számát, aki megígérte, hogy visszaszól.

– Mi történt valójában a jó Jamesszel? − kérdezte Charles.

– Mondtam már, lelépett.

– Igazán? Én meg azt hittem, ez a második nászútjuk.

– Amikor a rendőrök közölték, hogy elmehetünk végre ebből a porfészekből, James felvetette, hogy ruccanjunk le a Riviérára. Én azonban nem akartam annyiban hagyni a nyomozást, úgyhogy elhúzott egyedül. Küldött nekem képeslapot a címmel, és hívott, hogy menjek utána, de nem volt hozzá kedvem.

– Jóságos ég, Aggie végre felnőtt.

– Ne hívjon Aggie-nek!

Ekkor megcsörrent Agatha mobilja. Az újságíró hívta. − Maga is megtalálta volna, ha rákeres a neten. Fegyveres rablás. Charles Blacket letartóztatták. A társának nyoma veszett.

– Tudjuk a társ nevét?

– Pete Silen. Kereste ugyan a rendőrség, de nem lett meg.

Agatha köszönettel letette. − Azt mondja, Charlie társát Pete Silennek hívják. Sosem találta meg a rendőrség. Na már most, a mi Gerladine-unk egy Peter nevű alakkal jelent meg a tánctanfolyamon.

– Ez még semmit nem jelent.

– Azért megéri utánajárni. Majd holnap.

Hat

Agatha és Charles már hajnalok hajnalán elindult Londonba. Agatha örült, hogy Charles vezet, mert pocsékul aludt az éjjel, és tudta, hogy Lewisham felé rettenetes forgalomra számíthatnak.

Most azon tűnődött, vajon meddig köti még le Charlest az ügy. A férfinak megvolt ugyanis az a rossz szokása, hogy ukmukfukk lelépett, mert éppen randija volt, vagy mert elunta magát. Az agglegények öntörvényűen rendszerezett életét folytatta, ami egyben azt is jelentette, hogy mindig azt művelte, amihez kedve szottyant.

Egy útszéli falatozónál megálltak reggelizni.

– Hogy juthatott James eszébe, hogy pont egy ilyen rémséges helyre visz? − bukott ki Agathából. − Utoljára gyerekkorában járt oda.

– Most meg már az ötvenes éveit tapodja, ugye? − kérdezte Charles, és Agatha bólintott. − Vagyis jó negyven évvel ezelőttről beszélünk. Akkoriban még tündéri halászfalu lehetett fagylaltos kocsikkal, bábosokkal, szamaragolási lehetőséggel a parton, és így tovább. Fogadok, hogy James csak a szépre emlékezett. Az agy hajlamos törölni a borús napokat. Maga például hova járt nyaralni kislányként?

Agatha borzadva emlékezett vissza arra a néhány kempingezésre. A szülei olyankor is jobbára részegek és agresszívak voltak.

– Sokfelé − kente el a választ. − Bárhogy is, James most a Riviérán sütteti a hasát. Ha befejezte az evést, indulhatnánk.

Keringtek egy kicsit Lewishamben, mire találtak parkolót. Charles kikereste a Cherry Streetet a kesztyűtartójában őrzött London-térképen.

– A High Streetről ágazik le. Gyalog sincs messze. Látom, rászokott a lapos sarkú cipőkre. Na, igen, a nők legalább kéthüvelyknyit összemennek, amikor befuccsol a szerelem.

– Ezt inkább meg se hallottam − mondta Agatha. − Indulás.

Jane és Jon Társastánc Tanfolyama egy régiségkereskedés fölött kapott helyet. Az egész lépcsőházat a La Paloma melódiája zengte be. − Tangó − jegyezte meg Charles. − Szinte látom magát, Aggie, vörös rózsával a fogai között.

– Moderálja magát − csattant fel Agatha. − Vagy talán elfelejtette, hogy gyilkossági ügyben nyomozunk?

Beléptek az ajtón. Hat pár keringett odabent a tangó lassított verziójára. Tornadresszt és fekete harisnyát viselő magas, karcsú nő ment elébük.

– Csatlakozni szeretnének? − kérdezte csontos kezét nyújtva. − Jane vagyok.

– Én meg magándetektív − mondta Agatha −, az úr Sir Charles Fraith.

Jane rémültnek tűnt. Ceruzával kihúzott szemöldöke csaknem a hajvonaláig felszaladt. − Badarság − mondta. − Egy ujjal se nyúltam hozzá ahhoz a szerencsétlenhez.

– Ezt nem értem.

– Hát nem Mrs. Smither küldte magukat?

– Fogalmam sincs, ki az.

Jane látványosan megkönnyebbült. − Volt egy kis galiba, ugyanis az egyik nő azt állította, hogy kikezdtem a férjével, de látniuk kéne Mr. Smithert! Atyaég! Kövér, és elmúlt ötven.

Elhallgatott a zene. − Elnézésüket kérem − mondta Jane, azzal újra elindította a CD-t a következő utasítással: − Még egyszer elölről, de több átéléssel.

Agatha a nő öltözékén tűnődött, inkább baletthez volt öltözve, mint társastánchoz. Jane

mintha olvasna a gondolataiban, azt mondta: − Balett-beállásokkal szoktuk kezdeni, hogy bemelegedjenek. De mit tehetek önökért?

Agatha mesélt neki Geraldine megöléséről, meg hogy Geraldine is járt az órákra egy Peter nevű fickóval.

– Igen, emlékszem a hölgyre − mondta Jane. − Visszahúzódónak látszott, de remek táncos volt. Elég hamar összemelegedtek Mr. Jankersszel, utána nem is láttuk többet Peter Brodyt.

– Brodynak hívták? Nem Silennek?

– Brody volt, ez biztos.

– Nem tudja, hol lakik?

– Ha velem jönnek az irodába, előkerítem a címét. − Aztán a tánccsoport felé fordult: − Tempó, Hugh! Bedöntés!

A Hugh nevű alacsony ember úgy bedöntötte partnernőjét, hogy el is ejtette, amitől mindketten a padlón kötöttek ki.

– Ezt még gyakorolni kell − mondta Jane megviselt hangon. Majd szólt Agatháéknak, hogy kövessék.

– Jon a férje? − kérdezte Agatha, miközben Jane bevezette őket az irodafülkébe.

– Csak volt.

– Hol van most?

– A Pentonville-ben.

– Börtönben? Miért?

– Kábítószer-terjesztésért. Azóta egyedül viszem az iskolát. − Beoldalazott az íróasztal mögé, hogy bekapcsolja a számítógépet. − Nézzük csak. Brody. Ühüm, meg is van. Carriage Way ötvenkettő A.

– Merre találjuk a Carriage Wayt? − kérdezte Charles.

– Ha kimennek, forduljanak jobbra. A negyedik jobbkezes utca lesz.

Megköszönték, és elmentek.

– Dőreség volt azt hinni, hogy ez a Peter az a bizonyos Peter Silen lesz − jegyezte meg Agatha. − Ha ilyen könnyű lenne megtalálni, a rendőrség már rég őrizetbe vette volna.

– Mégis, hátha megtudunk valamit Geraldine múltjáról − mondta Charles. − Megjöttünk. Ez a Carriage Way. Nem erre a látványra számítottam.

Elsétáltak a magas, stukkódíszes, Viktória korabeli épületek előtt az 52-es számig. − Az A biztosan az alagsort jelöli − mondta Agatha.

Beléptek a vaskapun, leballagtak a kőlépcsőn. − Nincs csengő − észrevételezte Charles, és bezörgetett.

Néhány pillanat múlva földszintes kis ember nyitotta ki az ajtót atlétatrikóban és foltos farmerban. Szőke haja meg kicsi képe volt: kicsi, barna szempár, kicsi száj, kicsi orr. Charles ötvenesnek saccolta.

– Mit akarnak? − kérdezte.

Agatha elismételte a szokásos szöveget, hogy magánnyomozó, és Geraldine Jankers megölésének ügyében nyomoz.

– Mi közöm hozzá?

– Nos, együtt járt társastáncra Mrs. Jankersszel. Sokat segítene nekünk, ha mesélne valamit róla meg a barátairól, s esetleg a haragosairól is.

A férfi rövid tétovázás után betessékelte őket.

Hiányosan berendezett, ámde tiszta nappaliba vezette be őket. Egy ezeréves kalapfogason kívül, ami tele volt kabáttal, a bútorzat három kemény támlás székből, asztalból meg egy hatalmas televízióból állt.

Leültek az asztalhoz. − Hol ismerte meg Geraldine-t? − kérdezte Agatha.

– A piacon. Beszédbe elegyedtünk, aztán megittunk valamit. Azt mondta, sosem tanult meg tisztességesen táncolni, szó szót követett, meghívtam a tanfolyamra. Összesen csak két órára mentem el, mert utána ráakaszkodott Jankersre.

– Tehát semmit sem tudott az előéletéről?

– Semmit. Azt hittem, jó lesz vele, de eléggé felbosszantott, amikor faképnél hagyott Jankers miatt. Várjunk csak. Hiszen a rendőrség már megtalálta a gyilkost. Valami fegyveres rablót.

– Charlie Black a nő fiát meg annak feleségét ölte meg − magyarázta Agatha. − Mrs. Jankers meggyilkolásának éjjelére azonban sziklaszilárd alibije van.

– Sajnálom, ennél többet nem segíthetek. Eleinte kedves asszonynak tűnt, aztán kimutatta a foga fehérjét. Értésére adtam, hogy nem tetszik a viselkedése: meghívatja magát a tanfolyamra, aztán ejt. Elég kifinomultnak tűnt, de akkor olyat mondott, hogy abba egy útszéli kocsis is belepirult volna.

– Ön mivel foglalkozik, Mr. Brody? − kérdezte Charles.

– Hol ezzel, hol azzal. Miért?

– Csak úgy, kíváncsiságból.

Peter Brody e pillanatban átváltozott szívélyes fickóból rideg, utálatos szörnyeteggé.

– Tűnjenek el! Nincs nekem időm erre.

Charles hátrapördült, amikor Agathával elérték az ajtót. − Köszönjük, hogy időt szakított ránk, Mr. Silen − mondta.

Peter lefűrészelt csövű puskát húzott elő a kalapfogas mögül. Rájuk fogta a fegyvert. − Most bemennek szépen oda, abba a szobába.

– Pusztán nyelvbotlás volt − szabadkozott Charles.

– Befelé, mozgás!

Hátrálni kezdtek. − A rendőrség tudja, hol vagyunk − mondta Agatha.

– Gyerünk! Dobja a táskáját a padlóra.

Nem tehettek mást, behátráltak a néhány utazóládát leszámítva üres helyiségbe, s a férfi rájuk zárta az ajtót.

Agatha és Charles ijedten nézett össze.

– Miért nevezte Silennek? − suttogta Agatha.

– Mert éreztem, hogy hazudik. Most mitévők legyünk?

Charles az ablakhoz ment, ami be volt rácsozva. A szomszéd szobából sietős neszek zaja hallatszott.

– Itt a telefonja? − kérdezte Agatha.

– Otthon hagytam − búslakodott Charles.

Becsapódott a lakás ajtaja, azután rohanó léptek iramodtak fel a lépcsőn.

– Elmegy − állapította meg Agatha. − Ki kell jutnunk, mielőtt visszajön. Nem tudná betörni az ajtót?

Charles megrúgta a zárat, majd zajosan nyögdécselve körbeugrálta a szobát. − Azt hiszem, eltört a lábam.

– Mi lehet vajon ezekben a ládákban?… − töprengett Agatha. − Talán van itt valami használható. Ne nyivákoljon, inkább segítsen.

De Charles csak ült a földön, és a lábfejét dajkálta. Agatha megvető horkantást hallatott, és bekotort az egyik ládába. − Autórádiók − állapította meg. Felfeszítette a következőt. − Bőrkabátok. Miért nem vasárut lopott a rohadék!

Charles svájci bicskát húzott elő a zsebéből. − Ide skubizzon!

– Ó, Charles, próbálja megpiszkálni a zárat.

– Gyerekjáték lesz. Ez csak egy Yale-zár.

Charles előugrasztotta az egyik keskeny pengét, és benyomta a zár meg az ajtófélfa közé. A penge kettétört. − Ez úgy svájci, ahogy én − jegyezte meg.

– Hol vette?

– Egy marokkói piacon. Megpróbálom egy másik pengével.

Beszuszakolta az egyik erősebb pengét, és újrapróbálta. Agatha tűkön ült. Már épp meg akart szólalni, hogy majd inkább ő, amikor egy kattanás kíséretében kitárult az ajtó.

– Ez az! − mondta a táskáját felnyalábolva. − Húzzunk el innen.

– Jön a fickó − kiáltotta Charles. − Gyerünk vissza! Biztos nála van a puskája.

Visszainaltak a szobába, és becsukták az ajtót.

Hallották Petert belépni. Aztán loccsanó hangok, benzinszag.

– Ez fel fog minket gyújtani − suttogta Agatha, majd a visszaszerzett mobilján felhívta a rendőrséget. − Lewisham, Carriage Way ötvenkettő, alagsor − darálta. − Egy fegyveres férfi arra készül, hogy felgyújtsa a házat. Könyörgöm, siessenek!

Odakint egyre fröcsögött a benzin.

– Kérem az egyik autórádiót − suttogta Charles.

– Minek?

– Csak adja ide. Hamuba sülünk, ha nem teszünk valamit.

Agatha odanyújtott neki egy rádiót.

Az ajtó az imént nem záródott vissza. Charles résnyire nyitotta, és meglátta Petert a benzineskannával a kezében: háttal fordult felé.

Charles fogta a rádiót, és teljes erőből megcélozta vele Peter tarkóját. Peter eszméletlenül zuhant a padlóra.

– Iszkiri, Aggie − kiáltotta Charles.

Kirohantak, feltalpaltak a lépcsőn, és zihálva támaszkodtak meg a korlátban.

– Hol a pokolban van már a rendőrség? − dühöngött Charles.

– Lényeg, hogy megmenekültünk. − Agatha cigarettát vett elő.

– Muszáj ezt? Gyűlölöm a dohányfüstöt.

– Hiszen maga is dohányzik, már ha sikerül tarhálnia valakitől egy szálat.

– Leszoktam. Nem hallott még a passzív dohányzás ártalmairól?

– Szamárság. Agyonszennyezett londoni levegőt lélegzünk be.

– Ráncos lesz tőle a képe. − Charles kikapta a cigarettát Agatha kezéből, és ledobta a lépcsőre.

– Ne merjen még egyszer ilyet csinálni! − kelt ki magából Agatha. Aztán egy hatalmas lángnyelv csapott fel nagy robajjal a lépcsőről, éppen mikor a rendőrség és a tűzoltók a helyszínre érkeztek.

– Még bent van valaki − kiabálta Charles.

– Álljanak hátrébb − utasította őket az egyik rendőrfelügyelő.

Agatha és Charles összekapaszkodva nézte, ahogy a tűzoltók vizet fecskendeznek az alagsorba.

– Kik maguk? − kérdezte a felügyelő. − És ki van odabent?

Közben még több rendőr özönlött fel a lépcsőn, hogy evakuálják az emeleti lakást.

– Pillanat − mondta Agatha, és aggódva figyelte a gázmaszkos tűzoltókat, ahogy aláereszkednek.

Megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor egyikük lassan felbukkant az alélt Peterrel a vállán.

Mentősök siettek elébük. Petert hordágyra fektették, oxigénmaszkot illesztettek az arcára.

– Szóval? − szólalt meg a felügyelő.

Charles és Agatha ideges pillantásokat váltott. Charlesnak nem állt szándékában bevallani, hogy miattuk keletkezett a tűz.

Megmondták a nevüket, majd hosszas magyarázkodásba kezdtek arról, hogy miért is vannak ott. − Leütöttem egy autórádióval, ő meg elájult − fejtegette Charles. − Így jutottunk ki. Azt hiszem, akkor fogta el a pánik, amikor Mr. Silennek szólítottam.

– Miért?

– Mert úgy véljük, hogy az igazi neve Pete Silen, nem Peter Brody. Ő volt Charles Black bűntársa az ékszerbolti rablásban, azé a Charles Blacké, akit nemrégiben gyilkosság vádjával vettek őrizetbe.

– Hogyan keletkezett a tűz? − kérdezte a felügyelő. − Azután kellett történnie, hogy maguk kiütötték a pasast.

Charles Agathára nézett. − Egy járókelő pont itt dobta el az égő cigarettáját − mondta Agatha. − Silen alighanem a lépcsőt is fellocsolta benzinnel, nem csak a lakást.

– Az lesz a legjobb, ha velünk fáradnak az őrsre, és vallomást tesznek.

Mrs. Bloxby ajtót nyitott, és James Laceyt pillantotta meg a küszöbön.

– Mr. Lacey. Micsoda meglepetés. Kerüljön beljebb. Hogy telt a vakációja?

James bement utána a paplak nappalijába, és sóhajtva rogyott le a szófára. − Voltaképp nem valami fényesen.

Mrs. Bloxbynak eszében se volt elárulni, hogy pontosan tud a férfi dezertálásáról, arról, hogy faképnél hagyta Agathát.

– Hogyhogy?

– Mikor végre elmehettünk volna Snoth-on-Sea-ből…

– Honnét?

– Ó, még kisfiúként jártam oda a szüleimmel. Azt hittem, Agatha is élvezni fogja, de sajnos sokat romlott a színvonal. Aztán meg az a gyilkosság is, ugyebár. Amikor a rendőrök elengedtek minket, Agatha nem volt hajlandó eljönni, így aztán leutaztam Dél-Franciaországba a barátaimhoz, akiknek fogadójuk van ott. Küldtem neki képeslapot, melyen megírtam a címet, de nem jött utánam. Nem is értem.

– Lássuk csak − szólt Mrs. Bloxby szelíden. − Egyedül hagyta őt egy gyilkossági nyomozás kellős közepén, és elvárta volna tőle, hogy egyedül bumlizzon le maga után a Riviérára?

– Így megfogalmazva elég rosszul hangzik. De hát végül is vakációzni indultunk. Lehet, hogy vissza kellene mennem segíteni neki. Agatha kiváló érzékkel szokta veszélybe sodorni magát.

– Nincs egyedül, Sir Charles is vele van.

Te jó ég, ezt most élveztem, gondolta Mrs. Bloxby.

James elkomorult. − Tiszta sor. Akkor én megyek is haza, vár a munka.

A paplakból elfelé menet a feldolgozatlan érzelmeivel tusakodott. James hírből sem ismerte a lelkifurdalást, főképp, ha Agatháról volt szó. Győzködte magát, hogy Agatha tehet mindenről, ám aztán arra a rettenetes következtetésre jutott, hogy ő viselkedett önző disznóként. Agatha elkapatta a rajongásával, és neki volt egy olyan érzése, hogy egy életre elveszítette a nő megbecsülését és szeretetét.

Beesteledett, mire Charlest és Agathát elengedték a rendőrök. Mindkettejüket kifacsarta a kihallgatás.

Amikor elindultak a kocsival, Agatha megszólalt: − Tisztára bűnözőnek éreztem magam.

Miért nem avattuk be őket a gyanúnkba? Mit tehettek volna? Mi egyszerűen egy Peter nevű illetőt kerestünk. A fene se gondolta, hogy Pete Silen lesz az.

– Ne adja az ártatlant, Aggie. Nagyon is reménykedtünk, hogy Pete Silenre bukkanunk.

– Ez ebben a formában nem igaz!

– Éhes vagyok. Csak egy szendvics van a gyomrunkban. Álljunk meg valahol enni.

Agatha túl fáradt volt az éttermi ücsörgéshez, így inkább elvitelre vásároltak hamburgert, sült krumplit meg kólát, amit a kocsiban tettek magukévá.

– A gyorséttermi kaja csodákat tesz az emberrel, ha nyomorultul van. Gyerünk vissza a szállodába. Napokig tudnék aludni.

Éjfélre értek a hotelbe, ahol egy szolgálatos rendőrtiszt állta útjukat. − Mrs. Raisin? Sir Charles Fraith? Haladéktalanul be kell vinnem önöket az őrsre.

– Éjszaka van − siránkozott Agatha.

– Parancsot teljesítek.

– Gyerünk − mondta Charles fáradtan. − Essünk túl rajta.

Barret felügyelő és Wilkins nyomozó egy kihallgatóhelyiségben várta őket. Barret dühösnek tűnt.

– Perdöntő információt tartottak vissza előlünk. Elhallgatták a Pete Silennel kapcsolatos tényállást.

– Magunk sem voltunk biztosak benne − mentegetődzött Agatha. − Mrs. Jankers egykori táncpartnerét kerestük. Honnét sejthettük volna, hogy egy bűnözőt találunk?

– A jövőben elvárom, hogy mindenről tájékoztasson, mielőtt nekiáll a saját szakállára nyomozni. Világos voltam?

– Igen. De nem kell kiabálni. Fáradt vagyok, és kis híján megöltek. − Agatha döbbenten érzékelte, hogy egy könnycsepp gördül le az orcáján.

– Hagyják már békében − dühösködött Charles. − Mindez ráért volna reggelig, vagy nem?

– Igaza van − felelte Barret. − Úgyhogy most el is mehetnek. De véssék az eszükbe, hogy az ügyetlenkedésükkel csak hátráltatják a rendőrség munkáját.

– Miket beszél! − fortyant fel Agatha. − Nélkülünk sose találták volna meg Pete Silent.

– Jöjjön, Aggie − avatkozott közbe Charles. − Gyerünk innen a csudába.

Amikor aztán Agatha jó éjt kívánt Charlesnak és vetkőzni kezdett, megcsörrent a telefon. − Mi van már megint? − morogta bele a kagylóba. Harry Beam volt a vonal másik végén. − Egész este próbáltam elérni − mondta. − Pete Silenről beszéltek a tévében.

– Nem várhatott volna reggelig?

– Nem, ugyanis nem tudom, tudta-e, de Fred Jankers Lewishamben lakott a néhai feleségével. Sőt szerintem a fickó mind a mai napig ott él.

– Hát aztán!

– Uborkaszezonunk van. Leugorhatnék Lewishambe kérdezősködni. A szomszédok esetleg szolgálhatnak némi felvilágosítással az elhunyt Geraldine-ról. Talán volt egy szeretője. A rendőrség mit gondol, Pete ölte meg Geraldine-t?

– Neki tudtommal alibije van. Jól van, Harry. Ugorjon le Lewishambe, de tartsuk a kapcsolatot.

Agatha bontotta a vonalat, és kibújt a maradék ruhájából. A sminkjét lemosta, de a zuhanyozáshoz már nem maradt ereje. Bemászott az ágyba, és dideregve bújt a takaró alá.

Odakint hangosan csapdosták a hullámok a sétányt.

Ekkor kopogtattak, Agatha riadtan kérdezte, ki az.

– Én vagyok, Charles.

Agatha előkászálódott az ágyból, és kinyitotta az ajtót. − Hoztam egy kis konyakot −

mondta Charles. − Furcsa módon nem bírok aludni. Gondoltam, magára is ráférne egy elalvás előtti itóka.

– Ártani nem fog − mondta Agatha. − Azt hiszem, még mindig sokkhatás alatt vagyok. Ilyenkor nem forró, édes teát kellene inni?

– Biztosan. De a konyak üdítőbb.

Charles talált két fogmosópoharat a fürdőszobában, és jócskán töltött mindkettőbe. Tarka mintájú köntösben volt. Agatha visszabújt az ágyba, Charles átnyújtotta neki az egyik poharat, és az ágy szélére telepedett.

– Egészségére, Aggie.

– Egészségére − visszhangozta Agatha.

A második pohár konyak után lassan átmelegedett és elálmosodott. Az éjjeliszekrényre tette az üres poharat, hátradőlt a párnákra, lehunyta a szemét, és nyomban álomba merült.

Charlesnak nem akaródzott visszamennie a saját szobájába. Bebújt hát Agatha mellé, és hamarosan ő is elaludt.

Reggel telefoncsörgésre ébredt. Felvette. − Igen?

– Itt James Lacey. Agathával szeretnék beszélni. Maga az, Charles? Mit keres az ő szobájában?

– Maga szerint? − kérdezte Charles vidoran.

Mire a túlvégen lecsapták a kagylót.

– Ki volt az? − kérdezte Agatha álomittasan.

– Valami hülye azt akarta tudni, kérünk-e reggelit. Aludjon még. Csak hét óra van.

Harry Beam másnap reggel megérkezett Lewishambe Fred Jankers címével a tarsolyában, amely a fickó nejének meggyilkolása után számos napilapban megjelent.

Lewisham külvárosi része volt a cél, egy Rózsavölgy elnevezésű, új építésű negyed, ahol egyforma kétszintes házak sorakoztak. Harry abban reménykedett, hogy be tud törni, de sehol nem akadt egy árnyas fa vagy bokor takarásnak. A fehér furgonjával ment.

Volt ugyan nála tolvajkulcs, de nem akarta, hogy a szomszédok meglássák zárbabrálás közben.

Ugyanakkor az est leszálltáig sem óhajtott várni. Továbbhajtott egy néptelen ipartelepig. Ott megállt, és munkásoverallt meg egy szerszámosládát varázsolt elő a furgon csomagteréből.

Aztán visszament a házhoz, leállította a furgont, magabiztos léptekkel megkerülte a házat, és a hátsó ajtóhoz ment. Szerencséjére magas sövény határolta a hátsó kertet. Vékony gumikesztyűt húzott, és munkához látott a tolvajkulccsal, negyedóra alatt sikerült is kinyitnia az ajtót.

Máris a konyhában találta magát. Szép kis rumli volt, Geraldine Jankers nyilvánvalóan nem fáradt a rendrakással, amikor a férjével elmentek. Koszos edényhalom a mosogatóban, az asztalon reggelimaradék.

Nesztelenül továbbment a nappaliba. Az alacsony dohányzóasztal tele poharakkal meg italosüvegekkel. Újságok és magazinok szanaszét. A könyvespolcon könyvek helyett Geraldine bekeretezett fotói. A szűk hallt keresztezve kinyitott egy ajtót a túloldalon, mely a kihasználatlannak tűnő étkezőt rejtette. Becsukta az ajtót, és benyitott a következő helyiségbe.

Ez lehet Fred dolgozószobája. A többi helyiséggel ellentétben itt makulátlan tisztaság és rend uralkodott. A polcokon könyvek sorjáztak, az ablaknál álló asztalon iratok takaros kötege. Harry fontolgatta, hogy behúzza-e a függönyt, aztán mégsem tette. Egy lélek sem járt az utcán. Leült, hogy átnézze a papírokat. Az asztalon semmi érdemlegeset nem talált, csak befizetetlen számlákat. Benézett a fiókokba is. A bal alsóban gondosan felmatricázott dossziékban adózási, biztosítási meg banki papírok, ezekkel sem foglalkozott. A jobb kézre eső fiókban viszont volt

egy „magánlevelek” feliratú dosszié, azt kivette.

Először csalódott volt. Fred tagja volt egy tekeklubnak, és számos levél közönséges meghívónak bizonyult mindenféle rendezvényre. Volt egy levél Wayne-től, melyben azt írja, már alig várja a vakációt Snoth-on-Sea-ben. Harry a modern kor gyermekeként ugyancsak meglepőnek találta, hogy léteznek emberek, akik SMS vagy e-mail helyett kézzel írott leveleket küldözgetnek, aztán észrevette, hogy Frednek nincs számítógépe. Volt egy levél valami tánctanfolyamtól, amelyben Fred hiányzásai miatt aggódnak. Meg volt ott egy kisebb boríték, azt felbontotta.

Csupa nagybetűvel írott levél: MEGJÁROD, HA ELVESZED GERALDINE-T. Aláírás: ARCHIE SWALE.

Harry füttyentett. Ez már döfi. Archie Swale a brightoni öreg szivar, aki korábban Geraldine férje volt. Körültekintően visszahelyezte a levelet a dossziéba, és visszatett mindent az íróasztalba.

Aztán módszeresen átfésülte a házat. A legnagyobb hálószobában hasztalan kutatta át az éjjeliszekrényeket, nem talált semmit. Még a lepedő meg a matrac alá is bekukkantott.

Az ágyrácson csak úgy sziporkázott az ablakon beszűrődő bágyadt fényben két arany karóra, egy gyémántbross, egy zafír és gyémánt nyakék meg négy aranylánc. Ezek szerint Charlie Black nem találta meg a teljes szajrét. Vajon Fred tudott erről?

Gondosan visszarendezte az ágyat. Majd halkan leosont, és elhagyta a házat. A zár szerencsére magától a helyére kattant.

Fürgén vissza a furgonhoz, és elhajtott. Amint elég messzire eltávolodott, megállt a kocsival, és felhívta Agathát a mobilján, hogy tájékoztassa.

– A rendőrségnek is tudnia kell az ékszerekről − mondta Agatha −, de mi nem szólhatunk nekik. Na és a csotrogány Archie Swale? Nem ölhette meg Geraldine-t. Nincs meg hozzá az ereje. Lehet, hogy a levéllel csak figyelmeztetni akarta Fredet, mit vesz a nyakába Geraldine-nal. Szép munka, Harry. Charlesszal meg fogjuk látogatni Archie-t.

Agatha és Charles elhajtott Brightonba, hogy kérdőre vonják Archie Swale-t. − Ki kell szednünk belőle, mit csinált a gyilkosság éjjelén − suttogta Agatha.

De amikor megpillantotta Archie-t az ajtóban, egy törékeny öregembert látott maga előtt, és elszorult a szíve. Ez az ember nem lehetett képes megfojtani a debella Geraldine-t.

Bemutatta Charlest, hangsúlyozva nemesi rangját. − Hol hagyta a másik fazont? − érdeklődött Archie.

– Nem érdekes − mondta Agatha, magában megkönnyebbülten konstatálva, hogy életében először egyáltalán nem érdekli, hol van James. − Szeretnénk feltenni önnek még néhány kérdést.

– Hát jó − állt rá Archie némileg kényszeredetten. − Kerüljenek beljebb.

Amikor már ültek, Agatha feltette a kérdést: − A rendőrök megkérdezték öntől, hol tartózkodott Geraldine megölésének éjszakáján?

– Fütyültek rám, és én ennek nagyon örülök.

Charles felállt, és koslatni kezdett a szobában.

– Egyébként hol tartózkodott? − kérdezte Agatha.

– Itthon tévéztem.

Agatha úgy határozott, hogy hazudni fog. − Mr. Jankers azt állítja, kapott magától egy fenyegető levelet, melyben azt írja neki, hogy pórul jár, ha elveszi Geraldine-t.

– Azt csak baráti intelemnek szántam.

– Mégis fenyegető volt a hangvétel.

– Nem akartam. Nézze, én türelmes voltam magukkal, de maguk nem a rendőrség. Eridjenek innen, és ne is jöjjenek vissza.

Archie arcát elöntötte a vér.

– Nem is kíváncsi rá, ki ölhette meg a volt nejét? − kérdezte Agatha.

– Legföljebb azért szeretném ismerni, hogy kezet rázhassak vele. És most kifelé!

Ahogy megállt Agatha fölött, haragja egyszerre erővel ruházta fel.

Agatha remegve emelkedett fel, és szólt Charlesnak, hogy induljanak.

Odakint egyből nekitámadt Charlesnak. − Baromi sokat segített.

– Nem kell úgy mellre szívni, aranyoskám. A fotókat nézegettem. Tudta, hogy a vén Archie azelőtt ejtőernyős volt? A kandalló melletti sötét sarokban volt egy kép róla meg a seregbeli cimboráiról. Régen kemény fickó lehetett.

Beszálltak a kocsiba. − Hát, most már nem az − mondta Agatha.

– Gondoljon csak bele − folytatta Charles. − Sötét éjszaka van, őt ádáz düh hevíti, és gyilkolásra képezték ki. Geraldine mit sem sejtve hátat fordít neki, a pasas meg fogja a sálat, és jól meghúzza a nő nyaka körül. A keze most is erős. Nem vette észre?

– Ő nem tehette − makacskodott Agatha. − Az elkövető nem feltétlenül Charlie Black volt. Lehet, hogy valamelyik cimboráját bízta meg. Az volt a feladat, hogy szedje ki Geraldine-ból, hová rejtették az ékszereket, de a fickónak eldurrant az agya, amikor Geraldine nem állt kötélnek, és dühében meggyilkolta.

– Én Archie-ra szavazok − zárta le a vitát Charles.

James Lacey ismét előlépett Carsely legkívánatosabb egyedülálló férfiújává. Agatha az elutazása előtt elhencegett Miss Simmsnek, a carselyi hölgyegylet titkárának a Jamesszel töltendő vakációjáról. Miss Simms a teljes hölgyegyletnek továbbadta a sztorit, így aztán nem maradt észrevétlen, hogy James egyedül tért haza.

Deborah Fanshawe, közösségük legújabb tagja fölöttébb érdeklődött az ezredes iránt. Negyvenes, elvált nő, gazdag, s a tetejébe csinos is. Magas és hosszú combú, haja hullámos, barna zuhatag, és majd' kicsattant az energiától. Deborah nemrégiben lépett be a hölgyegyletbe, s telve volt tettvággyal. Jótékonysági vásárokat szervezett, és furikázta az időseket. Fáradhatatlannak tűnt. Egyedül Mrs. Bloxby találta kissé fárasztónak. Amikor a nő egyik reggel ismét megjelent az otthona küszöbén, a lelkészné nehezen bírta leplezni ingerültségét.

– Elég sok a dolgom, Mrs. Fanshawe − mondta.

– Csak egy pillanatra zavarom − felelte Deborah vidáman.

– Jó, jöjjön be, de nem maradhat sokáig.

Deborah kényelembe helyezte magát a kanapén. Mindig miniszoknyát hordott, és Mrs. Bloxby utálkozva fordította el a tekintetét a hosszú lábáról meg a szoknyája alól kivillanó csipkés alsóneműről.

– James Laceyről lenne szó − mondta Deborah. − Tetszik nekem.

Mrs. Bloxby rászegezte szelíd tekintetét, de néma maradt.

– Ön szerint hogy tudnám becserkészni?

– Drága Mrs. Fanshawe. Ebbe én inkább nem szólnék bele.

– De hát ön a barátnője Agatha Raisinnek. Az ezredes szereti még?

– Tőle kérdezze. És most, ha megbocsát…

Deborah ajkát biggyesztve állt fel. − Úgyis magamba bolondítom. Majd meglátja.

A lelkész jött be, amikor Deborah távozott. − Ez ki volt?

– Mrs. Fanshawe.

– Fantasztikus teremtés. Igazi áldás az egyházközségnek.

– Csak túltengenek a hormonjai − mondta Mrs. Bloxby, és hüledező férjét faképnél hagyva kiment a konyhába.

Agatha és Charles visszatért a szállodába. Újfent Betty Teller állt a recepciós pult mögött.

Átadta Agathának a kulcsát, meg egy levelet.

Agatha konstatálta, hogy csak a neve áll a borítékon. Ezek szerint személyesen kézbesítették.

Feltépte a levelet, és csupa nagybetűvel írva a következő üzenetet találta benne: HALOTT VAGY.

Hét

Charles Agatha válla fölött olvasta az üzenetet. − Talán csak valami dilinós műve.

– Azért én megmutatnám a rendőröknek − mondta Agatha.

– Nem baj, ha nem kísérem el? Fáradt vagyok.

– Charles! Valaki meg akar ölni, és talán most is odakint les rám.

– Van egy ötletem, Aggie. Menjen fel a szobájába. Ha most elmegy az őrsre, mire végeznek magával, addigra nyakunkon a dagály, és akkor ugrálhatna el a hullámok elől. Majd ők kiküldenek valakit.

– Rendben − egyezett bele Agatha.

A szobájában először is az üveg konyakra esett a pillantása, amit Charles hozott még előző este. Töltött magának, majd betelefonált az őrsre, és Barretet kérte.

Beszámolt a felügyelőnek a fenyegető levélről. − Odaküldök a levélért valakit − mondta Barret. − Majd a laborosok megvizsgálják. Csak magára haragudhat. Jobban tenné, ha visszatérne az isten háta mögé, ahonnan jött.

– Sikeres nyomozóirodát vezetek Mircesterben − vágott vissza Agatha.

– Felőlem. Fél órán belül küldök valakit érte.

Agatha a konyakját kortyolgatva üldögélt. Aztán úgy döntött, hogy inkább a recepción várja be a rendőrt.

Az csuromvizesen érkezett meg. Átvette a levelet Agathától, és borítékba tette.

– Most szökdécselhetek vissza a hullámokat kerülgetve − bosszankodott. − Tavaly két embert is elsodort a víz. Ha az önkormányzat nem tesz hamarosan valamit, tovább fog nőni a vízbefúlások száma, ráadásul lassan a part menti házakat is elmossa a tenger.

Miután a rendőr elment, Agatha rájött, hogy éhes. Az íróasztalhoz ment, és áttelefonált Charlesnak, de az nem vette fel.

Ahhoz, hogy bemenjen a városba vacsorázni, meg kéne várnia az apályt. Agatha eltökélte, hogy lemerészkedik az étkezőbe, hátha a múltkorihoz képest ehetőbb lesz az étel.

Az étkezőben az egyetlen Fred Jankerst leszámítva egy lélek sem volt. Az újságírók is elmentek már.

A férfi odanézett, és rögtön észrevette. − Kérem, üljön le hozzám − mondta.

Most sokkal jobban festett: eltűnt a sápadtsága, és visszatért a szemébe a fény.

– Mi van ma az étlapon? − kérdezte Agatha, miközben leült vele szemben.

– Fogalmam sincs. Az alacsony vendégszám miatt felmondott a szakács. A városból hozattak helyette egy asszonyt. Szóval azt esszük, amit kapunk.

Megjelent a pincérnő két tálka levessel. Agatha fenntartásokkal kóstolt bele, majd meglepetten felvonta a szemöldökét. − Ez jó! Sonkás borsókrémleves.

Bajos volt beszélgetni a kinti hullámverés zajától. A leves után báránysültet szolgáltak fel steakburgonyával és zöldborsókörettel.

Fred azt javasolta, igyanak bort, de Agatha nem kért, így Fred csak magának kért egy fél üveggel.

– Nem tudom, mi borít ki jobban − szólt Fred −, a feleségem megölése vagy az ékszerhistória. Én a létezésükről sem tudtam. Geraldine szegénykém őrizgette a maga kis titkait. Hamarosan kiadják a tetemet a temetéshez. Azt hiszem, Wayne-t és Chelsea-t is nekem kell majd eltemetnem.

– Chelsea temetéséről nem a szüleinek kellene gondoskodniuk?

– Árva volt. A nagynénjével élt, aki értésemre adta, hogy hallani sem akar a dologról. Döbbenetes volt. Azt mondja, ő mindig tudta, hogy Chelsea csúf véget fog érni.

– Hogyhogy?

– Sosem állhatta Wayne-t, és gyűlölte szegény Geraldine-t. Hogy milyen cirkuszt rendezett az esküvőn is! Persze ittas állapotban.

– Ki örököl Wayne után?

– Gőzöm sincs. Nem beszéltem még az ügyvédekkel. A rendőrség elengedett, de én képtelen vagyok innen elmenni. Muszáj tudnom, ki ölte meg a feleségemet.

– Ő beszélt néha a volt férjéről, Archie Swale-ről?

– Soha. Charlie-t se emlegette. Ami volt, elmúlt. Ez volt az egyik kedvenc szavajárása.

Meghiszem azt, gondolta Agatha.

Charles föl-alá járkált a szobájában, tétlenkedett. Direkt nem vette föl a telefont, amikor csörgött, tudván tudta, hogy Agatha lesz az. Ugyanis nemrég Gustav, az inasa rácsörgött a mobilján, hogy tájékoztassa: Charles jó barátai, Guy és Cynthia Partington bejelentkeztek a hétvégére. Inverness közelében laktak, és Charles a vadászati idény alatt náluk vendégeskedett.

Csakhogy az elmenés egyben azt is jelenti, hogy pácban hagyja Agathát. Szíve szerint titokban távozott volna, csakhogy Agatha még azt hinné, elrabolták, és értesítené a rendőrséget.

A legotrombább verzió az lenne, ha megvárná, míg a nő elalszik, s csak egy üzenetet hagyna neki a recepción. Charles úgy ítélte meg, hogy a legotrombább verzió egyben a legkézenfekvőbb is.

Kiakasztotta a kilincsre a NE ZAVARJANAK táblát, és nekiállt csomagolni. Közben kétszer is csörgött a telefon, aztán Agatha bekopogott hozzá, és az ajtón keresztül óbégatott: − Charles, ott van?

Álmos hangot színlelve kiáltotta vissza: − Piszok fáradt vagyok. Már lefeküdtem.

– Akkor viszlát reggel − kiabálta Agatha.

Charles megírta szépen a hazug üzenetet: hogy Gustav az éjszaka közepén telefonált rá, és sürgősen el kellett mennie. Kivárta a hajnali egy órát, akkor aláereszkedett a bőröndjével a nyikorgó liften. Az üzenetet Nick Loncarra, az éjszakai portásra bízta.

– Még kiállítom a számláját, uram − kiáltott Nick az eligyekvő Charles után, aki kénytelen-kelletlen visszakullogott a pulthoz, és átnyújtotta a hitelkártyáját.

Azután elhagyta a hotelt, s indult a kocsijához.

Másnap reggel Agatha újból felhívta Charles szobáját. Semmi válasz. Úgy döntött, lemegy reggelizni, és nagyon remélte, hogy ugyanaz a helybeli konyhatündér van szolgálatban.

Örömmel konstatálta, hogy üres az étkező. Az este az almás piténél maradt abba a beszélgetésük Freddel, tudniillik a férfin egyszerre ólmos fáradtság vett erőt, még a kávét se várta meg.

Betty Teller lépett be, s egy borítékot nyújtott át neki. − Ez az öné.

Agatha félve nyitotta ki, hátha egy újabb fenyegető levél. De nem, Charles írta. „Drága Aggie! Az éjszaka közepén telefonált rám Gustav, hogy a nénikém ágynak esett. Nem akartam felébreszteni. Most el kell rohannom, majd hívom. Szeretettel, Charles”

– Ez nem lehet igaz − dünnyögte Agatha. − A néni erős, mint a bivaly. − Charles együtt lakott a nénikéjével, és néha az öregasszony vette fel a telefont. Előkapta a mobilját, beütötte Charles számát. Ezúttal is a néni vette fel. − Itt Agatha Raisin. Hallom, hogy megbetegedett, és…

– Micsoda szamárság! − érkezett az undokul vehemens válasz. − Volt szerencsém.

Agatha elcsüggedt, hiszen Charles jól tudja, hogy valaki halálosan megfenyegette őt, erre lelécel.

Mélán bámult maga elé, és igyekezett nem sírni. Aztán megrázta magát, és felhívta

Patricket. − Ide tudna jönni? − kérdezte. − Szükségem lenne a segítségére.

– Pár napra nyugodtan itt hagyhatom az irodát − felelte Patrick. − Még ma ott leszek. − Agatha beszámolt neki a legújabb fejleményekről, majd bontotta a vonalat.

A pincérnő hozta a reggelijét: gusztusos tojásrántottát baconnel, meg egy kancsó isteni kávét. Levert hangulata ellenére Agatha eltökélte, hogy feltétlenül szólni fog Mr. Beestonnak, a szállodaigazgatónak: ha tisztességes fizetést adna ennek a konyhatündérnek, az kiváló vendégcsalogató lenne.

Reggeli után vásárolgatni indult. A szállodában nem volt mosodaszolgálat, és unta már, hogy a szállodai szobája mosdójában kell kilögybölnie az alsóneműjét, sokkal egyszerűbb új holmit venni.

Kiballagott a rakpartra, és elnézte a tengert. Éppen dagály volt, szürke, tarajos hullámok nyúltak el a horizonton a szürke ég alatt.

Agathát hirtelen elfogta a vágy, hogy odahaza legyen Carselyban a cicáival. Habár tisztában volt Charles barátságának ingatag természetével, elhagyatva érezte magát. Az új Agatha Raisinnek minden olyan érzelmi kötődést fel kell számolnia, amely a férfiakhoz fűzi, emlékeztette magát. Elmehetnek a francba az utolsó szálig! Kellenek a francnak!

Ráfordult egy mellékutcára, amely a főutcára vezetett. És máris egy szexshopra bukkant, mindenféle pikáns bigyóval a kirakatában. Iskolás lányok álldogáltak előtte vihogva.

Hová lett a romantika?, merengett Agatha. Vagy ezekből a lányokból már bölcsebb felnőttek lesznek, akik nem fogják várni a herceget fehér lovon?

Betért a Marks & Spencerbe, és vett magának hat bugyit meg három melltartót.

Ahogy kilépett az áruházból, beleütközött egy magas férfiba, és leejtette a bevásárlószatyrait. − Hadd segítsek! − mondta a férfi, azzal összeszedte a zacskókat. − Ne haragudjon. Én voltam figyelmetlen.

Agatha mosolyogva tekintett fel rá. A férfi jól szabott öltönyt viselt sötét felöltővel. Arca keskeny és napbarnított, haja ápolt.

– Hiszen én ismerem magát! − kiáltott fel a férfi. − Maga az a nyomozónő. Láttam a képét a helyi újságban. Érdekes élete lehet. Nem inna meg velem egy kávét?

– Szívesen − felelte Agatha. − Elfelejtett bemutatkozni.

– Terry Armstrong vagyok.

Együtt sétáltak tovább. − Mit csinál errefelé? − kérdezte Agatha.

– Építésvezető vagyok. A közelben dolgoznak a melósaim. Itt egy nem is olyan rossz kávézó.

Benyitott, és előreengedte Agathát.

Régimódi teaházba érkeztek meg, talán abban az időben alapíthatták, amikor James Lacey még rövidnadrágos volt. Csipketerítő az asztalokon, meg egy hatalmas fából épült pult középütt, tele csodás kinézetű süteménnyel.

Agatha felmérte a partnerét. A kiejtése londoni. Agatha gyerekkorában minden londoni negyedre külön akcentus volt jellemző, újabban viszont a cockney kiejtést leszámítva már csak egyféle létezett.

– Nyaralni volt? − kérdezte. − Ez nem művi barnaság.

– Valóban van egy nyaralóm Marbellában.

– Akkor jól mehet az üzlet.

– Nem panaszkodom.

Megjött a pincérnő, és Terry rendelt egy kancsó kávét. Agatha a süteményre nemet intett.

– Meséljen a munkájáról − kérte a férfi.

– Ha olvas újságot, attól tartok, többel én sem szolgálhatok. A rendőrség őrizetbe vette

Charlie Blacket, az ékszertolvajt, valamint a társát, Pete Silent is sikerült kézre keríteniük.

– Olvastam, hogy Pete Silen majdnem megölte önt.

Agatha boldogan fogott bele lewishami kalandjai ecsetelésébe.

Amikor befejezte, Terry feltette a kérdést: − Na és mi van a barátjával? Még a szállodában lakik?

Agatha elkomorodott. − Az éjszaka lelépett − vonta meg a vállát. − Ő már csak ilyen.

– Unalmas itt. Nincs kedve ma este velem vacsorázni?

– Örömmel − mondta Agatha jobb kedvre hangolódva. A fenébe Charlesszal, meg Jamesszel is! Akad még férfi, aki vonzónak találja.

Úgy egyeztek meg, hogy Terry este nyolckor érte megy a szállodába. − Tudok egy jó kis helyet a városon kívül.

Agatha könnyű szívvel sétált vissza a hotelbe. A nap hátralévő részét a laptopja fölött ülve töltötte, mindent leírt, ami az üggyel kapcsolatos, és ki is nyomtatta, hogy később megmutathassa Patricknek.

Patrick késő délután került elő. Kényelembe helyezte magát Agatha szobájában, és alaposan áttanulmányozta a jegyzeteit. − El tudná képzelni, hogy az öreg Archie Swale gyilkolta meg a nőt?

– Nem igazán. Pedig ezt már Charles is felvetette.

– Este átruccanhatnánk Brightonba. Szeretném megnézni magamnak a fickót.

– Úgyse engedne be minket. Amúgy meg találkám van.

– Kivel?

Agatha somolyogva felelte: − Felcsípett egy vadidegen férfi.

– Részleteket kérek.

– Általában nem szokta érdekelni a magánéletem. Nos, akkor ütköztem bele, amikor kiléptem a Marks & Spencerből. Elnézést kért, aztán mondta, hogy felismert a helyi újságban megjelent fotómról, nagyon érdekelte a munkám. Megkávéztunk, és elhívott vacsorázni.

– Mivel foglalkozik?

– Építésvezető. Gazdag. Marbellában van nyaralója.

– Mint a legtöbb gazembernek.

– Ő nem gazember − heveskedett Agatha. − Vagy tán azt gondolja, hogy hozzám már nem vonzódnak a férfiak?

Ádázul nézett Patrickre.

– Nem, dehogy gondolom − dünnyögte Patrick. − Mikorra várja?

– Nyolc órára.

Patrick csöndben tanulmányozta Agatha kipirult arcát. Majd így szólt: − Átugrom Brightonba, odamegyek ennek a Swale-nek a házához. Okosabb leszek, ha már láttam őt.

– Phil Marshall hogy bírja?

– A kora ellenére egy percre sem áll le. Meséli, hogy van egy új lakója a falunak.

– Kicsoda?

– Özvegyasszony, a neve Deborah Fanshawe, és pont a maga volt férjére startolt rá.

– Hogy néz ki?

– Phil szerint igen csinos.

Ne érdekeljen, rótta meg magát gondolatban Agatha. Randid van. Már továbbléptél.

Agatha még egy bevásárlást csapott a találkája előtt. Csak lenge ruhákat hozott magával a megálmodott forró égövi vakációra, amelyek használhatatlanok voltak a zord brit nyárban. Ha valaki még egyszer a globális felmelegedéssel jön nekem, isten bizony, felképelem, gondolta.

Fehér, mélyen dekoltált selyemblúzra esett a választása, ferdén szabott fekete szoknyával.

Rózsaszín kendő tette teljessé az összeállítást.

Agatha megfiatalodott érzéssel ment le a lépcsőn aznap este a rá váró Terryhez. Nagy meglepetésére a férfi farmert, esőálló dzsekit meg skót kockás inget vett fel.

– Túlöltöztem − állapította meg Agatha.

– Remekül néz ki − mondta Terry. − Bocs, hogy én csak így vagyok, de munkából rohantam ide. Nem gond. Ismernek már az étteremben.

Agatha arra számított, hogy egy Mercedesbe vagy Rollsba fognak beszállni, de ami odakint állt, az csak egy közönséges fehér furgon volt, amilyet Harry Beam is használ.

Az estére vonatkozó ábrándjai rohamosan alábbhagytak. Ha Terry igazán érdeklődne iránta, jobban kitett volna magáért.

Kihajtottak a városból, neki a szélfútta lankáknak. − Jó messzire megyünk − jegyezte meg Agatha.

Mire a férfi mosolyogva felelte: − Megéri.

Eső dobolt a szélvédőn. Az ablaktörlő feléről lejött a gumiborítás, irritáló volt, ahogy az üveget karistolja.

Végül megálltak. − Itt is vagyunk. Várjon, amíg kinyitom önnek az ajtót.

– Kár, hogy nincs nálam esernyő − mormogta Agatha. − Bőrig ázom, mire elérünk az étteremig.

A férfi megkerülte a kocsit, és kinyitotta az ajtót.

– Kifelé! − parancsolta.

Agatha a kocsi sápadt belső világításában is jól látta, hogy egy revolvert fog a kezében.

– Maga most viccel? − kérdezte Agatha.

– Kifelé!

A szél és az eső együttes erővel csapkodta Agatha haját. Egérutat keresve nézett körbe, ám ekkor a revolver csöve már az oldalába fúródott, és egy alacsony épület bejárata felé noszogatta.

Terry kinyitotta az ajtót, és belökte Agathát, azután felkapcsolta a mennyezeti világítást. Egy szobában voltak, amely egyetlen konyhaszéket leszámítva üres volt. A lyukas tetőzeten becsöpögött az eső. Félelem ide vagy oda, Agatha azon tűnődött, hogy a túróba működhet még az elektromosság egy ilyen gazdátlan épületben.

– Leülni − reccsent rá a férfi.

Agatha remegő térddel rogyott le a kemény székre.

– Charlie szerint az ékszereknek csak a fele került elő. Hol a többi?

– Nem tudom − mondta Agatha. − Fogalmam sincs róla, de tényleg. Fred Jankerstől kérdezze. − Hirtelen eszébe jutott az a néhány ékszer, amelyet Harry az ágymatrac alatt talált.

– Charlie hallotta magát a szajréról fecsegni.

– Kicsoda maga?

– Charlie nekem dolgozott. Hogy miért kellett neki még a fegyveres rablás is, azt nem tudom. De jövök neki egy szívességgel, és én mindig állom a szavam. A nőjének akarja a szajré másik felét.

– Még a fegyveres rablás *is?* Marbella? − Agatha szeme kikerekedett. − Jól sejtem, hogy itt valami komolyabb van a háttérben? Drogok?

Terry fagyos arccal nézett vissza rá. − Az ékszerek − mondta. − Hogy felfrissítsem a memóriáját, elsőnek a térdkalácsát fogom szétlőni.

– Jankersnél vannak − vágta rá Agatha kétségbeesve. − A házában, az ágymatrac alatt. Lehet, hogy ő nem is tudja. Valószínűleg Geraldine dugta oda őket.

Terry lejjebb engedte a revolvert. − Így mindjárt más. Mi van a matrac alatt?

– N-nem emlékszem pontosan − dadogta Agatha. − Két karóra, aranyláncok, egy zafír és gyémánt nyakék, meg mintha még egy bross is lenne.

A revolver újból felemelkedett. − Kevés. Hol a többi?

– *Nem tudom!* − ordította Agatha magánkívül a félelemtől.

A férfi megcélozta a térdét. Agatha lehunyta a szemét.

Ekkor odakintről sztentori hang harsant: − Körbevettük az épületet. Jöjjön ki feltartott kézzel!

Terry eloltotta a villanyt, és hallani lehetett, ahogy eliszkol az épület hátulsó fertálya felé. Agatha felállt. Kék fény ömlött be az ablakon. Elvonszolta magát az ajtóig, és kizuhant az esőbe. Egy rendőr kapta el, s rögtön be is tuszkolta az egyik járőrkocsiba.

Azután fegyveres rendőrök nyomultak be az épületbe. Valaki megkocogtatta a kocsi ablakát, amelyben Agatha ült. Patrick Mulligan. Agatha leengedte az ablakot.

– Gondoltam, jobb, ha követem − mondta Patrick. − Nem tetszett, hogy elmegy egy vadidegennel.

– Kösz, Patrick. Az életemet mentette meg.

– Beszállhatnék? Csuromvíz vagyok. − Agatha odább csusszant az ülésen, hogy helyet csináljon Patricknek. − Akkor hívta őket, amikor meglátta nála a fegyvert? − kérdezte Agatha. − Elég gyorsan ideértek.

– Már korábban telefonáltam, amikor láttam, hogy a lakatlan vidék felé tartanak. Csak a biztonság kedvéért mondtam nekik, hogy elrabolták önt, és a fickónál fegyver van. Rám nézve szerencse, hogy tényleg ez volt a helyzet.

Agatha megborzongott. − Mi folyik odakint? Elkapták már?

– Nem tudom, de inkább itt várnám meg az eredményt, szárazon.

Kinyílt a kocsiajtó. − Willerby főfelügyelő vagyok a sussexi rendőrségtől. Ideje elbeszélgetnünk egymással, Mrs. Raisin.

– Elkapták?

– Még nem. Úgy néz ki, van egy rejtekút a pincén át, arra lógott meg. Már keresik az embereim, és beszóltunk a központba, hogy kutyák is kellenek. Hamarosan elcsípjük. Most pedig, kérem, üljenek át a kocsimba. Maga is, Mr. Mulligan.

Kimentek az esőbe, és követték a főfelügyelőt a kocsijához. Ő előreült a sofőr mellé. Agatha Patrickkel hátra. Agatha hálás volt érte, hogy jár a motor és megy a fűtés.

– Kezdje az elején − rendelkezett Willerby.

Agatha pedig engedelmeskedett, habár percről percre ostobábbnak érezte magát, hogy képes volt elmenni valami idegennel egy nyomozás kellős közepén.

Amikor befejezte, a felügyelő telefonált egyet. Agatha még folytatni akarta, de a felügyelő egy kézmozdulattal csendre intette. Bárkit hívott is, az illető nyilván felvette, mert Willerby azt mondta: − Mindjárt gondoltam −, aztán letette.

Ismét Agathához fordult. − Terry Armstrong nem szerepel a nyilvántartásunkban, úgyhogy most bevisszük magát a lewesi főkapitányságra, ahol átnézi a fotókat, és személyleírást ad a rajzolónknak. Ami pedig önt illeti, Mr. Mulligan. Honnét támadt az az ötlete, hogy követi Mrs. Raisint?

– Furcsának találtam, ahogy jóformán a semmiből előbukkant a pasas. Nem tetszett a dolog, ezért követtem őket.

– Csakhogy már azelőtt felhívott minket, hogy ők a helyszínre értek, hiszen később újra hívott, hogy megadja a pontos helyet. Szerencsére mi akkor már úton voltunk.

– Egy darabig le kellett maradnom, hogy ne keltsek feltűnést, ezért inkább kockáztattam, és lekapcsolt lámpákkal hajtottam. A fickó egy ízben megállt − hazudta Patrick −, és láttam, hogy

fegyvert tart Agatha fejéhez.

– Itt várjanak − mondta Willerby, és kiszállt a kocsiból.

Így tehát vártak, s csak vártak és vártak, miközben a szél dühödten rázta az autót, és az eső az ablakokat verte.

Agatha nyugtalan álomba merült, és kisvártatva Patricket is elnyomta a buzgóság.

Amikor Agatha kinyitotta a szemét, addigra elült a szél, és az eső sem esett már. Patrick is felébredt.

– Pisilnem kell − jelentette be Agatha, és előrehajolt a sofőrhöz: − Visszamehetek az épületbe? Hátha akad ott egy vécé.

– Nem, még helyszínelnek. Keressen magának egy bokrot.

Agatha kiszállt a kocsiból, és körbenézett a sötétben. Kiszúrt egy bokorcsoportot, a mögött guggolt le, aztán lehúzta a szexis bugyiját, amit eredetileg a forró randi reményében vett föl.

Miután könnyített magán és épp a bugyiját húzta volna fel, egy zölden villogó szempárt pillantott meg. Rémült sikolyt hallatott, és ki akart rontani a bokrok közül, de a bugyija még a bokájánál volt, amitől orra bukott. Két rendőr érkezett elemlámpával. − Ő volt az? − kiabálta az egyik.

– Csak egy szempárt láttam − zihálta Agatha.

E pillanatban egy róka surrant el a lámpafény elől. − Csak egy róka − szólalt meg az egyik rendőr.

Felsegítette Agathát, aki sebtében felrángatta a bugyiját. Sírni szeretett volna szégyenében. Ő, aki szívós női detektívként szeret tetszelegni, randira ment egy ismeretlen férfival, hajszál híján megölette magát, most meg halálra rémült egy rókától.

Ahogy a rendőrök odébb mentek, Agatha még éppen hallotta, amint az egyik odadünnyögi a másiknak: − Hibbant tyúk.

Visszaült Patrick mellé a kocsiba. − Ne is kérdezze − mondta.

Aztán újból elaludt, s csak hajnalhasadáskor ébredt fel.

Willerby mérgesen és elcsigázva tért vissza. − Fel nem foghatom, hogy tudott felszívódni. Jó, persze ott a rejtekút, de kutyákkal fésültük át az egész környéket anélkül, hogy a nyomára akadtunk volna. Most visszamegyünk a kapitányságra, és felvesszük a vallomásukat.

Másnap reggel Charles Fraith bekapcsolta az étkezőasztal végében álló tévékészüléket, mielőtt letelepedett volna reggelizni. Vendégei, Guy és Cynthia Partington még édesdeden aludtak.

Újabb problémák Irakban, újabb öngyilkos merénylők, aztán a hírolvasó így folytatta: − Most kaptuk a hírt, hogy Agatha Raisint, a detektívnőt, aki Snoth-on-Sea-ben nyomoz a parton megfojtva talált Geraldine Jankers megölésének ügyében, az éjjel elrabolta egy fegyveres, de a rendőröknek végül sikerült megmenteniük. A rendőrségi szóvivő szerint a fegyveres a Terry Armstrong nevet használta. A részletekről később.

Charles ledermedt, még a kés-villa is megállt a kezében. Agatha sosem fogja megbocsátani neki, hogy pácban hagyta. Most azonnal vissza kellene utaznia Snoth-on-Sea-be, csak hát egy hétre előre betáblázta magát a vendégekkel.

Az Agathával lezajlott drámáról mit sem sejtő James Lacey aznap délelőtt kikapcsolta a számítógépét, és elbattyogott a kisbolt felé. Deborah Fanshawe szinte a semmiből termett mellette.

– Szép reggelt − negédeskedett.

– Hogy kerül maga ide? − kérdezte James, ugyanis az Orgonás dűlő, ahol ő és Agatha lakik, zsákutca.

– Csak úgy kószálgatok − felelte a nő. − Még nem volt lehetőségünk közelebbről megismerkedni. − A nap megcsillantotta barna hajzuhatagát, hosszú lába közszemlére volt téve a kurta szoknya alatt. − Nincs kedve átugrani hozzám este, mondjuk, nyolc órára? Főzök vacsorát.

James habozott. Azután mosolyra húzódott a szája. Valamivel muszáj lesz elterelnie a gondolatait arról, hogy cserbenhagyta Agathát. − A legnagyobb örömmel.

– Na de akkor tényleg − tartotta fel az ujját a nő, majd elsétált.

James továbbment a kisboltba, de alig vett kosarat a kezébe, amikor Miss Simms rohamozta meg. − Hát nem szörnyű, ami Agathával történt? − hápogta.

James értetlenkedve meredt rá. − Hogyhogy? Mi történt?

– Benne volt a reggeli hírekben. Elhurcolta egy fegyveres férfi, és a rendőröknek kellett megmenteniük!

James eldobta a kosarat, és rohant haza. Bekapcsolta a tévét a huszonnégy órás hírcsatornára, azután türelmetlenül várt. Végül következett a várva várt hír: szűkre szabott beszámoló az emberrablásról, valamint arról, hogy a fegyveresnek sikerült elillannia. Mutatták, amint Agatha és Patrick elhagyja az őrsöt. Agatha borzalmasan festett.

– Hogy mit óhajtasz tenni? − akarta tudni a lelkész.

– Elviszem a kocsit, és lemegyek Snoth-on-Sea-be. Érzem, hogy Mrs. Raisinnek szüksége van rám.

– Megtiltom, hogy odamenj. Az a nő egy istencsapása, mindig is az volt, és nem akarom, hogy te is belekeveredj − dühöngött a lelkész.

Mrs. Bloxby kisöpört az arcából egy ősz hajtincset. Szokatlanul éles hangon szólalt meg: − Erről nem nyitok vitát, Alf.

– Mi lesz az egyházközségi teendőkkel?

Mrs. Bloxby közben már össze is csomagolt. − Pár napig ellesz nélkülem a közösség. Mikor voltunk utoljára szabadságon?

– Hogy jön ez ide?

– Úgy, hogy Mrs. Raisinnek szüksége van rám, nekem meg környezetváltozásra van szükségem. Tele van a fagyasztó étellel, úgyhogy éhen halni nem fogsz. Ne nyomj el engem, drágám.

– De nekem kell a kocsi!

– Ott a remek kerékpárod a fészerben. Ne pörölj már.

Deborah Fanshawe miközben odahaza főzőcskézett, kaján mosollyal gondolt Agatha Raisinre. A falubeli pletykákból azt szűrte le, hogy Agatha a vetélytársa. Egészen tegnap estéig így is gondolta, amikor a carselyi hölgyegyletről készült csoportfényképen megmutatták neki Agathát. Egy ilyen nő labdába se rúghat mellette. Hiszen igazi kis porbafingó, ráadásul malacszeme van.

Ekkor észrevette, hogy villog a vörös fény a telefonján, vagyis üzenete érkezett.

Felvette a kagylót, és türelmetlenül hallgatta végig a gépi szöveget, amely tájékoztatta, hogy egy üzenete érkezett, s a meghallgatáshoz nyomja le az egyes gombot. Lenyomta, és meghallotta James Lacey hangját: „Szörnyen sajnálom, Deborah, de le kell mondanom a mai estét. Agatha barátom bajba került, muszáj odamennem, hogy támogatást nyújtsak neki. Hívom, amint megjöttem.”

Deborah lassan letette a telefont. Aztán kirontott a házból, és nyakába kapta a lábát az Orgonás dűlőn álló ház felé. Az ablakokban meglibbentek a függönyök, az idősek csak lesték, micsoda iramban lohol még magas sarkúban is.

Kifulladva, zihálva ért James házához. Csengetett, dörömbölt az ajtón, de semmi. Aztán lassan megfordult. A férfi kocsija eltűnt. Ez egyszerűen felfoghatatlan. Mit tud nyújtani ez az

Agatha Raisin, amit ő nem?

Agatha, miután elengedték végre a rendőrök, a nap java részét a szobájában alva töltötte, zárt ajtó mögött, a kilincset székkel támasztotta alá. Bárcsak a rendőrség elkapná végre Terryt, ha egyáltalán ez a neve. Agatha rettegett attól, hogy a pasas vadászni fog rá. Nem hitte volna, hogy képes lesz elaludni, de kora este volt már, amikor a telefon csörgésére felriadt.

Patrick hívta. − Most értem vissza az őrsről. Az épületben talált ujjlenyomatok alapján a fickót nem Terry Armstrongnak hívják, hanem Brian McNallynek. Az Interpol kábítószer-terjesztésért és emberölésért körözi.

– Kiadatási egyezményünk van Spanyolországgal − mondta Agatha. − Azt mondta, Marbellában van nyaralója.

– Az Interpol már vizsgálódik az ügyben. De ha tényleg létezik az a nyaraló, akkor sem hiszem, hogy odamerészkedne. Figyelik a kikötőket meg a reptereket. És van még valami.

– Micsoda?

– Itt van Mrs. Bloxby.

– Hisz ez nagyszerű! Küldje fel.

Agatha kikelt az ágyból, és magára kapkodta a ruháját. Mégis, amikor meghallotta a kopogtatást, félve kérdezte meg, ki az.

– Mrs. Bloxby.

Agatha elvette a széket és kinyitotta az ajtót. Életében nem örült még ennyire annak, hogy belenézhet barátnője jóindulatú, szürke szemébe.

– Bújj be. Nem kellett volna idebumliznod, de irtóra örülök neked!

Mrs. Bloxby becipelte a kofferját. − Még nem volt időm bejelentkezni.

– Hadd fizessem én a szobádat. A férjed nem volt dühös, hogy eljöttél?

– Hiányolni fog az egyházközségi teendők miatt, de kibírja egypár napig. És most mondj el mindent részletesen.

– Éhes vagyok − mondta Agatha. − Egész jó lett a konyhájuk, és momentán nem érzek magamban elegendő bátorságot ahhoz, hogy elhagyjam a hotelt. Az evés majd visszaadja a kurázsimat. Utána foglalunk neked szobát.

Mrs. Bloxby kiváló hallgatóság volt. Épp eleget gyakorolta az évek során, midőn türelmesen hallgatta a gyülekezeti tagok sirámait.

Odakint sötét este lett, miközben Agatha beszélt, a dagály miatt ismét tengervíz permetezte az ablakokat.

– Ez érdekes − mondta Mrs. Bloxby, mikor Agatha elhallgatott, és megkapták a kávéjukat.

– Micsoda?

– A két férj.

– Melyik kettő?

– Archie Swale és Fred Jankers.

– Mi van velük?

– Vajon van priuszuk?

– A rendőrök nekem semmit se mondtak.

– Világos. Tudod, szerintem a Geraldine Jankers-féle harsány, otromba teremtések ösztönösen vonzódnak a bűnözőkhöz.

– Én csak annyit tudok, hogy a nő a pénzre hajtott. A házasságkötések előtt megjátszotta a szende szüzet.

– Nekem az a tapasztalatom, hogy azok a nők, akikkel rosszul bánnak odahaza, ha külső nyomásra elhagyják is a férjüket, később megint egy hasonló jellemmel állnak össze. Mrs.

Jankers talán maga is azt hitte, hogy csak a pénzre hajt, de lehet, hogy tudat alatt a gazemberség volt, ami vonzotta. Vegyük például Mrs. Prissy Burfordot.

– Az a fura kis nő, aki ott lakik a falu végében?

– Ühüm. Mielőtt te a falunkba költöztél, Paul Burfordnak volt a felesége, aki akkoriban idült alkoholista volt. Rengeteget szenvedett mellette a nő. Aztán az ura csatlakozott az anonim alkoholistákhoz, szinte varázslatos változáson ment át, aminek mindannyian nagyon örültünk. De Mrs. Burford elvált tőle, és viszonyt kezdett egy nála jóval fiatalabb férfival, aki ugyancsak ivott, mint a kefekötő. S ha az a férfi nem hagyja el, még mindig vele lenne.

Agatha észrevette az étkezőbe belépő Patricket, és odaintegetett neki. − Remélem, maradt még valami ehető − mondta a férfi leülve.

Agatha megosztotta vele Mrs. Bloxby elméletét, és Patrick megígérte, hogy vacsora után benéz a kapitányságra. − Vagyis majd apálykor − tette hozzá. − Kezd veszélyes lenni odakint. Az egyik part menti ház faláról állítólag jó darabon lemállott a vakolat, és az önkormányzat továbbra sem tesz semmit.

Mrs. Bloxby és Agatha jó éjt kívánt a férfinak. Agatha megvárta, míg barátnője bejelentkezik a szállodába, és boldog volt, mert az övé melletti szobát kapta.

– Azt hittem, megszállták a hotelt az újságírók − mondta Agatha Nick Loncarnak, a recepciósnak.

– Úgy is volt, de egy szaftosabb brightoni sztori az egész bagázst odavonzotta.

Agatha későig fennmaradt, a jegyzeteit olvasgatta. Összerándult a telefoncsörgésre, és ránézett az órájára. Éjjel kettő. Tétován emelte fel a kagylót.

– Itt James beszél, Agatha − mondta az egykor oly nagyon szeretett hang. − Megjöttem.

Nyolc

– James − mondta Agatha lelketlenül. − Mit keresel te itt éjnek évadján?

– Gondoltam, melletted a helyem − érkezett a suta válasz.

Agatha megemberelte magát. − Majd holnap találkozunk, ha lesz rád időm. − Azzal bontotta a vonalat.

James bambán bámult a süket telefonra. Bocsánatot kellett volna kérnie Agathától. Na de majd másnap.

Agatha kikapcsolta a számítógépét. Tűzbe kellett volna jönnie attól, hogy James visszatért hozzá, mégsem érzett egyebet, csak halálos fáradtságot. Levetkőzött, és ágyba bújt. Utolsó éber gondolata az volt, hogy James most remélhetően szarul érzi magát.

Amikor James másnap reggel belépett az étkezőbe, meghökkent a szalonnás tojását békésen falatozó Mrs. Bloxby láttán. Meglepte a lelkészné ottléte, az pedig még inkább meglepte, hogy a lelkésznét látnivalóan nem lepi meg az ő jelenléte.

– Mit keres maga itt? − kérdezte James melléje telepedve.

– Ugyanazt, amit ön, Mr. Lacey. Agathának minden támogatásra szüksége van. Bekopogtam hozzá, mielőtt lejöttem, hamarosan ő is jön.

James bűntudatot és szégyent érzett. Felpattant, amint Agatha az étterembe lépett, és kihúzta neki a széket. Mrs. Bloxby éppen végzett a szalonnás tojásával, s egy pillanatra eltűnődött, ne hagyja-e őket magukra, de Agatha üde benyomást keltett, mintha cseppet sem feszélyezné volt férje feltűnése.

– Még várom a híreket Patricktől − mondta Agatha. − A te elméletedet teszteli, Mrs. Bloxby.

– Miféle elméletet? − érdeklődött James.

Agatha gombszeme hidegen és szenvtelenül fordult felé. Mintha csak egy idegen lennék, gondolta James. Agatha elbeszélte neki, Mrs. Bloxby szerint elképzelhető, hogy mindkét exférj bűnözői hajlammal bírt.

Látszólagos nyugodtsága ellenére Agatha titkon azért imádkozott, hogy a gaz Brian McNally ne legyen már az országban. Remélhetően visszamenekült Spanyolországba, és nem fog többet ártani neki.

A hosszúkás ablakok mögött derűs, napsütéses idő volt. James és Agatha megrendelte a reggelit. Mrs. Bloxby úgy határozott, hogy tapintatosan félrevonul egy másik asztalhoz. Feltételezte, hogy James bocsánatot szeretne kérni Agathától, ha eddig még nem tette meg.

– Szóval, mi a mai program? − kérdezte James.

– A tiéd legyen az, hogy hazautazol Carselyba − felelte Agatha.

– Most haragszol rám…

– A haragszom enyhe kifejezés. Bárhogy is, most már mindegy. Nem szeretném, ha folyton a lábam alatt lennél.

James arcát elöntötte a vér. − Hálásnak illene lenned, bizony ám, *hálásnak*, hogy itt vagyok és meg akarlak óvni.

– Arra itt van nekem Patrick. Akkor bezzeg sehol sem voltál, amikor elraboltak. *Bizony ám.* Egyed a reggelidet, és ne meregesd rám a szemed.

– Nem tettem semmi rosszat − érvelt James rendkívül kimérten. − Úgy volt, hogy együtt vakációzunk, és te voltál az, aki meggondolta magát, nem én. Nagyon mérges voltam rád, de már megbocsátottam.

– Te mindig ilyen pökhendi voltál, vagy csak későn esett le nekem a tantusz? − kérdezte Agatha, villáját a buggyantott tojásba döfve. − Hála az égnek, itt jön Patrick.

– Ez érdekes volt − mondta Patrick. − Van kilátásom némi reggelire?

– Hogyne. − Agatha jelzett a pincérnőnek, aztán türelmetlenül várt, amíg Patrick rendel.

– Nos?

– Apróság. Fred Jankers egyszer felgyújtotta az iskoláját. Utána javítóintézetbe került. Azóta semmi.

– Mi van Archie Swale-lel?

– Amikor Észak-Írországban szolgált az ejtőernyős ezrednél mint káplár, részegen nekitámadt az egyik katonának. Fegyintézetbe csukták egy időre, de nem menesztették a seregből.

– Mindjárt jövök − mondta Agatha. − Idehívom Mrs. Bloxbyt. Ezt neki is hallania kell.

Amikor már Mrs. Bloxby is ott ült a körükben, Agatha így szólt: − Te olyan remek emberismerő vagy. Szeretném, ha megnéznéd magadnak Jankerst és Swale-t.

– Akkor még a mai napon sort kell kerítenem rá. Megígértem az uramnak, hogy holnap hazamegyek. Ugyanis reggel felhívott.

– Majd én elviszlek Brightonba − ajánlkozott Agatha. − A háza előtt parkolunk le, akkor meg tudod nézni magadnak. Á, ott jön Fred Jankers. Hadd mutassalak be neki.

Agatha most úgy tesz, mintha én a világon sem volnék, gondolta James.

Agatha bemutatta Mrs. Bloxbyt Fred Jankersnek. Mrs. Bloxby a legmegnyugtatóbb hangján fejezte ki neki a részvétét a felesége halála miatt. Agatha exkuzálta magát, és már ott sem volt.

– Én most felmegyek a szobámba, elintézek pár telefont − állt fel James.

– Csak rajta − felelte Agatha.

– Mi ez a haragszomrád? − kíváncsiskodott Patrick.

Agatha éktelen haragra gerjedt. − James azt mondja, én tehetek arról, hogy faképnél hagyott.

– Mindig is tudtam, hogy James megrögzött agglegény − mondta Patrick. − Bárhogy is, mi legyen a következő teendőm?

– Szeretném, ha elkísérne engem és Mrs. Bloxbyt, amikor vetünk egy pillantást Swale-re. Szerintem túl öreg és törékeny egy ilyen erőszakos tett elkövetéséhez, de kíváncsi vagyok az önök véleményére is.

Odafent a szobájában James képtelen volt abbahagyni a járkálást. Biztosra vette, hogy Agatha odalesz az örömtől, amikor meglátja. Ráadásul egy igen vonzó nővel vacsorázhatott volna, és lemondta. Bekotort a zsebébe Deborah névjegyéért.

Megsebezték a büszkeségét. Csak hát ugyebár Agatha azelőtt mindig kéznél volt. Talán még maga James is abban a hitben élt, hogy fátylat dobnak félresikerült házasságukra, és egyszer új életet kezdenek együtt.

Eltökélte, hogy felhívja Deborah-t, és elnézést kér tőle. Az persze eszébe sem jutott, hogy ha annak rendje s módja szerint elnézést kérne Agathától, még rendbe hozhatná a dolgokat.

Tárcsázta a nő számát. − Deborah?

– James drágám − búgta a nő. − Milyen kedves öntől, hogy felhív. Merre van?

– Snoth-on-Sea-ben.

– Milyen ostoba név! Mi van Mrs. Raisinnel?

– Nyomoz. Nem is kellett volna idejönnöm. Azt hittem, össze lesz törve, de szívós, mint egy öreg csizma. Azért hívom, hogy elnézést kérjek, amiért úgy elrohantam.

– Semmi baj. Majd máskor. Mikor jön vissza?

James habozott. Azelőtt ő volt Agatha nyomozótársa, s most leküzdhetetlen vágyat érzett, hogy bizonyítson neki.

– Egy-két napon belül − felelte végül. − Hívom, amint hazaértem.

Deborah letette a kagylót, és a konyhaasztalnál ülve töprengett. Házikóját abban a stílusban dekorálta ki, amit ő autentikusan vidékiesnek vélt: kretonhuzatú bútorokkal, díszes lószerszámmal, meg kampókra aggatott gyógynövényfüzérekkel a konyhában. Már épp azon tűnődött, hogy kár volt eltemetkeznie vidéken, amikor az útjába akadt James Lacey, Deborah pedig elhatározta, hogy ő lesz a férje.

Többeket is meghívott aznap estére a hölgyegyletből vacsorára, ám ahogy végignézett a konyhában szerteheverő alapanyagokon, már bánta, hogy belevágott. Deborah minden esetben magazinból főzött. Specialitása volt az olyasfajta ételek előállítása, amelyekhez egy szekérderéknyi fölösleges fűszer szükségeltetik.

A váláskor csúnyán és kíméletlenül megkopasztotta előző férjét, elfeledvén, hogy ugyanez a kíméletlenség volt az oka annak, hogy a férfi beadta a válókeresetet.

Végül fogta a telefont, és sorra hívta fel a meginvitált asszonyokat, hogy lemondja a vacsorát. Azután térképet vett elő, és kikereste rajta Snoth-on-Sea-t. Felidézte magában Agatha Raisint a csoportképről. Nem, ez a nő nem vetélytárs, győzködte magát.

Úton Brightonba Mrs. Bloxby kifejtette a Fred Jankersre vonatkozó benyomásait. − Nehéz kiigazodni rajta. Visszafogottnak és udvariasnak látszik. Meglehetősen konzervatív, holott még csak ötvenes. Persze lehet, hogy mindez csupán tökélyre fejlesztett színjáték. Azt mondod, Mrs. Jankers a pénze miatt ment hozzá? Talán éppen fordítva. A nő gazdag volt?

– Nem tudom − felelte Agatha.

– Jó lenne tudni, mennyire volt sikeres a férfi anyagilag, s hogy kötöttek-e életbiztosítást a nő nevére.

– Igaz − helyeselt Patrick. − Utána is járok, amint visszaértünk.

Agathát hirtelen megrohanta a fáradtság. Mintha minden ereje elhagyta volna, és ó, borzalom!, a lelke mélyén már érezte is James hiányát. Olyan jóképű volt reggel is az égszínkék szemével, a napbarnított arcával meg a halántékánál őszbe vegyülő sötét hajával.

Leparkoltak Archie Swale brightoni háza előtt, és vártak. − Talán már elment hazulról − vetette fel Patrick egy órával később.

– Van egy ötletem − mondta Mrs. Bloxby. − Bekopogok hozzá, mintha könyöradományt gyűjtenék. Ebben már van gyakorlatom.

– Légy óvatos − intette Agatha a kocsiból kipattanó lelkésznét.

Mrs. Bloxby átkelt az úton, és bezörgetett. Amikor Archie kinyitotta az ajtót, a lelkészné a legelbűvölőbb mosolyával mondta: − Az Idősek Alapítványának gyűjtök. Hozzá tudna járulni esetleg egy csekélyke összeggel?

– Adhatok egy fontot.

– Hálás lennék érte.

– Jöjjön be. Tegnap este ürítettem ki az aprót a nadrágzsebemből az íróasztalra.

Mrs. Bloxby utánament a nappaliba. A férfi felvett egy fontot az íróasztalról. Mrs. Bloxby matricát vett elő a kézitáskájából, amiből nem is egyet őrzött egy korábbi adománygyűjtő akcióból.

– Matricát nem kérek − hárított Archie Swale. − Kemény meló lehet pénzért kuncsorogni.

– Bizony az.

– Nem kér egy sherryt?

– Megköszönném.

– Férjnél van?

– Igen, az uram lelkész… a Szent Edmundban − vágta rá Mrs. Bloxby, s titkon azon imádkozott, hogy valóban létezzen ilyen nevű templom Brightonban.

Kapott egy gyűszűnyi sherryt a férfitól, aztán arra a bizonyos fényképre pillantva megjegyezte: − Látom, a seregben szolgált.

– Hajdanában-danában. Hiányzik is, de már kiöregedtem.

– A jelenlegi kormány elég sok energiát fektet a hadászatba.

A férfi arca vérbe borult. − A rohadék komcsik. Balos buzik. Mindet lepuffantanám! Bocsánat. Ez egy kicsit erős volt.

– Semmi baj. Ebben az országban még létezik szólásszabadság. Nincs igazam?

Archie Swale folytatta a fröcsögést, miközben Mrs. Bloxby a sherryjét kortyolgatva lopva figyelte. Megállapította, hogy jó erős keze van.

Miután úgy érezte, eleget hallott, Mrs. Bloxby megvárta, míg a férfi levegőt vesz, és megszólalt: − Most már mennem kell.

Archie Swale csalódottnak tűnt. − Bármikor szívesen látom − mondta, miközben kikísérte.

Mivel a férfi a küszöbön állva figyelte, a lelkészné elsétált a kocsiban lapító Agatha és Patrick mellett, és ment töretlenül tovább. Agatha, amikor csukódni hallotta a bejárati ajtót, nagy óvatosan felemelte a fejét. Kihajtottak a térről, hogy felszedjék Mrs. Bloxbyt.

– Hogy ment? − kérdezte a kocsiba beszálló Mrs. Bloxbytól.

– Ez egy agresszív, durva fráter. A keze kőkemény. Jó magas lehet a vérnyomása. Túl öreg egy gyilkossághoz, mégis az az érzésem, hogy egy dühroham megsokszorozhatta az erejét.

– Most épp min dühöngött?

– A kormányon.

– Abból nekem is elegem van.

– De nem így. Teljesen kikelt magából. Ha hasznossá akarom tenni magam, Mr. Jankersszel is beszélnem kellene még egyszer, mielőtt elmegyek.

Agatha ránézett a műszerfalon lévő órára. − Közeleg az ebédidő. Ilyenkor alighanem az étteremben van.

– Nemrég reggeliztünk − sóhajtott Mrs. Bloxby. − De meglátom, mit tehetek.

Arra értek vissza a szállodához, hogy egy rendőr várja Agathát és Patricket: vissza kellett vinnie őket a lewesi rendőr-főkapitányságra, hogy további kérdéseket tegyenek fel nekik a körözött Brian McNallyről.

Mrs. Bloxby felment a szobájába, és telefonált a férjének, hogy megnyugtassa, siet haza, amint lehet, azután lesétált az étterembe. Fred Jankersnek nyoma sem volt. A bárban talált rá egy ablak melletti asztalnál.

Mrs. Bloxby odaballagott hozzá. − Leülhetek? Ökör iszik magában.

– Foglaljon helyet. Hadd hívjam meg egy italra. Mit kér?

– Csak narancslevet, köszönöm.

– Valami erősebbet?

– Jó lesz a narancslé. Szomjas vagyok.

Fred megrendelte neki az italt. − Még meg se kérdeztem − mondta. − Ön is detektív?

– Nem, dehogy, Mr. Jankers. A lelkész felesége vagyok abban a faluban, ahol Mrs. Raisin is lakik. Hallottam az elrablásáról, és gondoltam, szüksége lehet rám.

– Ezért utazott ide? Bár nekem lennének ilyen barátaim!

– Bizonyára elmondhatatlanul hiányzik önnek a felesége − szólt Mrs. Bloxby a rá jellemző halk, megnyugtató hangon.

– Itt a narancsleve. Egészségére! Nos, az igazság az, hogy mióta túlbillentem a sokkon,

azóta inkább megkönnyebbülést érzek. Bizarr, nemde?

– Tudtommal rövid ismeretség volt az önöké.

– Épp ez volt a baj. Nem szeretnék megbotránkoztatni egy ilyen szolid hölgyet, de attól tartok, hogy Geraldine-nak csak a pénzem kellett.

– Rettenetes. Miből jött rá?

– Rögtön az esküvőnk után véletlenül kihallgattam egy beszélgetését a barátjával, Cyril Hammonddal, aki most is itt lakik a szállóban. Geraldine azt mondta neki: „Tudom, hogy Fred nem egy szívtipró, de legalább jó sok pénze van.” Ennyit hallottam.

– Nem hagy nyugodni a gondolat − mondta Mrs. Bloxby −, hogy mit keresett néhai felesége éjnek évadján a parton. Nem hiszem, hogy tisztában lett volna az ár-apály változásának ütemével, és elég veszélyes oda lemenni.

– Alighanem sántikált valamiben − mondta Fred, hurkás kezével idegesen végigsimítva a kobakján.

– De miben?

– Talán azt tervezgette, hogy végez velem.

– Uramisten, Mr. Jankers!

– Ő vett rá, hogy kössek életbiztosítást, és ha bűntársa is volt, az csak a barátja, Cyril Hammond lehetett.

– Ezt a rendőrségnek is elmondta?

– Próbáltam, de Cyril azt vallotta, hogy aludt, és a felesége falaz neki.

– Az elutazásra nem gondolt még, Mr. Jankers? Biztosra veszem, hogy a rendőrök elengednék.

– Tudom, hogy itt a válasz a gyilkosságra. Mellesleg a barátnője nem valami nagy szám mint detektív.

– Pedig nagyon is érti a dolgát. Eddig minden ügyet megoldott.

Lehet, hogy ő ölte meg a feleségét?, merengett Mrs. Bloxby. Túlságosan is csendesnek és rendesnek tűnik az üzleti öltönyében.

– Ehetnékem támadt − szólalt meg Fred. − Nincs kedve csatlakozni?

Mrs. Bloxby azonban úgy érezte, eleget segített Agathának. − Muszáj csomagolnom − mondta felállva.

Felállt a férfi is, lesodorva a földre egy magazint, amin addig ült. Felkapta, és a háta mögé dugta, de Mrs. Bloxbynak gyorsabb volt a szeme, így még éppen látta a pikáns borítóképet. A *Cica Magazin* volt az.

Mrs. Bloxby hirtelen nagyon fáradt lett, ahogy végigment a hosszú folyosón a szobájáig. Milyen különös ez az öreg szálloda, gondolta, a szobák fele üres.

A szobalány éppen akkor jött ki Agatha szobájából, amely szomszédos volt az övével. Leszegte a fejét köszönés helyett, és elsietett a folyosón. Mrs. Bloxby gyanakodva húzta össze a szemét. A lánynál semmiféle takarítószer nem volt.

Kinyitotta az ajtót, és belépett a saját szobájába. Első dolga volt, hogy felhívta a szállodavezetőt. − Az imént láttam kijönni egy szobalányt Mrs. Raisin szobájából. Kék kötényben volt. Vékony, sápadt leányzó, fekete hajú. Van ilyen a személyzetükben?

– Senkire sem emlékeztet a leírás − mondta Mr. Beeston.

Mrs. Bloxby megköszönte a felvilágosítást, és máris hívta a rendőrséget, Barret felügyelőt kérte. Beszámolt a gyanús szobalányról.

Barret azt mondta, azonnal jön.

Amikor megérkezett, Mr. Beeston átadta neki a mesterkulcsot, Barret pedig Mrs. Bloxbyval a nyomában behatolt Agatha szobájába. Első ránézésre semmi sem volt elmozdítva. −

Hívom az embereimet, hogy vegyék le az ujjlenyomatokat − mondta Barret. − Mrs. Raisin a lewesi főkapitányságon tartózkodik. Odaszólok, hogy ne menjen majd fel a szobájába, amíg nem végeztünk.

– Az nem volt itt − szólalt meg Mrs. Bloxby az ablaknál álló asztalkán lévő tálcára mutatva, melyen egy termosz, kancsó tej, cukor meg egy tányér sütemény volt.

– Meg fogjuk vizsgálni − mondta Barret.

James Lacey hosszú sétát tett aznap. Hiányzott neki a közös nyomozás Agathával. Arra gondolt, hogy komolyan le kellene ülniük beszélni. Belátta, hogy a bocsánatkérés elkerülhetetlen.

Kora este ért vissza a szállodába, szerencsére még a dagály csúcspontja előtt.

Agatha az előcsarnokban üldögélt fáradtan és sápadtan. Patrick is vele volt.

– Mi a helyzet? − kérdezte James.

Agatha röviden beszámolt neki a gyanús szobalányról, és azzal fejezte be: − Még mindig helyszínelnek a szobámban.

– Beszélhetnénk négyszemközt, Agatha?

Patrick már állt is volna fel. − Maradjon csak − mondta James. − Mi megyünk át Agathával a bárba.

Cyril Hammond is a bárban volt a feleségével. Agatha sokadszorra gondolkodott el azon, vajon miért nem mentek még haza. Integettek Agathának, hogy üljenek oda hozzájuk, de ő visszaintett, hogy majd később.

Jamesszel a sarokban ültek le, tisztes távolban Hammondéktól.

James megrendelte az italokat, azután előrehajolt, és megfogta Agatha kezét, akinek ettől rögtön hevesebben kezdett dobogni a szíve.

– Agatha… drágám − kezdte a férfi.

Negédes hang szakította félbe. − Juhú, James! Itt vagyok, ragyogok.

Deborah Fanshawe ledobta magát a Jamesé melletti szabad székre. − Meglepetés! Förtelmes ez a hely. Mégis muszáj volt idejönnöm, ha már ön nem jött el a remekbe szabott vacsorámra.

Agatha felállt.

– Hova mész? − kérdezte James.

– Oda, ahol igényt tartanak rám − vágta rá harciasan Agatha.

Már Mrs. Bloxby is ott ült Patrick társaságában, amikor Agatha visszaviharzott az előcsarnokba. Ránézett Agatha megbántott, dühös arcára, és együtt érzőn annyit mondott: − Tudom, megjött Mrs. Fanshawe.

– Váltsunk témát − mondta Agatha, és ingerülten kihúzott magának egy széket.

– Mrs. Bloxby érdekes felfedezést tett − újságolta Patrick. − Fred Jankers egy pornómagazint nézegetett.

– Mint az összes nyavalyás férfi ebben az országban − mondta Agatha.

– Figyelj most ide, kérlek − szólt rá Mrs. Bloxby.

– Még a seregbeli időkben − mondta Patrick − egy nemi erőszak kapcsán egyszer kikértük egy pszichiáter szakvéleményét, aki azt mondta, hogy az erőszaktevők többségét bántalmazzák gyerekkorában, és általában állatkínzással kezdik, majd gyújtogatással folytatják, mielőtt áttérnek a szexuális bűntényekre. Tudjuk, hogy Fred felgyújtotta az iskoláját. Érdemes lenne utánajárni, vannak-e Lewisham környékén megoldatlan erőszakolási ügyek.

– Nincs annyi időnk − morogta Agatha. − És nem állnak rendelkezésünkre a rendőrség forrásai. Inkább együnk.

Bementek az étkezőbe. − Nekem muszáj lesz mindjárt reggel hazamennem − mondta Mrs. Bloxby.

James és Deborah ment be az étterembe, és helyet foglaltak egy másik asztalnál. Agatha haragosan ráncolta a szemöldökét.

Mrs. Bloxby egy idő után szelíden így szólt: − Deborah vihorászik és kacérkodik, Mr. Lacey azonban láthatóan feszeng.

– Kit érdekel − duzzogott Agatha villájával az ételét turkálva.

Ekkor megjelent Barret, és leült a körükbe. − Most már visszamehet a szobájába. Végeztünk.

– Találtak valamit?

– Igen. Az ujjlenyomatokból egyértelműen megállapítható, hogy a nő, aki bement a szobájába, nem más, mint Candice Skirisky, és bolgár. Szállító.

Agathának a *Would You Like to Swing on a Star* jutott eszébe.

– Szállító?

– Drogfutár. Pár évvel ezelőtt le is tartóztatták. A Heathrow-n vettük őrizetbe egy füles alapján. Kokainos tasakok voltak a gyomrában. Eredetileg kétezer fontot ígértek neki, aztán amikor találkozott az összekötőjével egy szófiai hotelszobában, az azt mondta, hogy a lenyelt tasakok száma alapján fogják kifizetni. Londonban hashajtót kapott volna, hogy kiszedjék belőle a drogot, és azután kapta volna meg a pénzét. Neveket nem volt hajlandó elárulni. Az összekötője megfenyegette, hogy ha kiadja a nevüket, megölik. Feltételezésünk szerint Brian McNally lehetett az.

– Mi volt a termoszban? − kérdezte Agatha.

– Még analizálják a tartalmát. Két rendőr a szállodában marad őrségben.

– Talán jobb lenne, ha Mrs. Raisin hazautazna − vetette fel Patrick.

– Még szükségünk lesz rá − mondta Barret −, itt egyébként is nagyobb biztonságban van.

– Ha ez a Brian McNally egy drogbáró, aki fel tud bérelni embereket a megölésemre, ahogy azt a nőt is felbérelte, és amennyiben tényleg beletettek valamit a kávémba, akkor minden bizonnyal játszva meg tudta öletni Geraldine Jankerst, ha úgy vélte, hogy a nő kicselezte valamelyik bandatagot.

– Erre már mi is gondoltunk.

– Én csak azt nem értem – mondta Patrick –, hogy mi lehet olyan értékes egy lewishami ékszerboltból rabolt zsákmányban. Aligha Cartier vagy Tiffany márkákról van szó.

– A Benson és Judge ékszerészet igen nagy múltra tekint vissza. Mayfairben van a központjuk, és a készletük legjavát válogatták ki egy gyermekek megsegítésére rendezett lewishami kiállításra, ahová az összes helyi kiválóság hivatalos volt. A rablásra egy nappal az esemény előtt került sor.

– Miért nem passzolták el rögtön a szajrét? – kérdezte Agatha.

– Szerintem Charlie Blacknek még a letartóztatása előtt sikerült elrejtenie, nyilván az volt a terve, hogy majd később túlad rajta. De mire kiengedték, addigra lába kélt.

Barret felállt. – Én most megyek. Holnap még visszajövök. Mintha Mr. Laceyt látnám – tette hozzá a terem másik végébe nézve. – Nem ő volt magával a gyilkosság idején?

– De – hangzott Agatha kurta válasza.

– Ki az a nő vele?

– A falu repedtsarkúja – felelte Agatha hevesen.

– Minden világos. – Barret sunyin csillogó szemmel nézett Agathára.

Miután távozott, Mrs. Bloxby szólalt meg: – Ne aludjak ma a te szobádban, Mrs. Raisin?

– Nem kell – felelte Agatha. – Elég, hogy tudom, a szomszéd szobában vagy. Az újban. Merthogy új szobákat kértem, és már át is vitettem a csomagjaidat.

– Rögtön reggeli után elutazom.

– Majd én vigyázok a barátnőjére – mondta Patrick.

Amikor az evés végeztével elhagyták az étkezőt, Agatha tudatosan kerülte, hogy Jamesre nézzen.

James Lacey űzött vadnak érezte magát. Minek is jött ide ez a Deborah! Megállás nélkül karattyolt, előbb a volt férje gazságairól, majd mindazokról az elvetemült alakokról, akik megpróbálták ágyba vinni.

Mikor végre abbahagyta egy pillanatra, hogy levegőt vegyen, James megszólalt: – Nézze, Deborah, én azért jöttem ide, hogy kibéküljek Agathával, és maga épp a legrosszabbkor toppant be.

Deborah leesett állal hápogta: – Hogyhogy?

– Még mindig nagyon kedvelem őt.

Deborah összehúzta a szemét. – Miket nem mond! Azt hittem, alakulóban van valami kettőnk közt.

– Maga megőrült. A mai estét leszámítva alig-alig beszéltünk.

Deborah sírva fakadt. Az idefelé vezető úton egyfolytában az ezredesről fantáziált, és meg volt győződve róla, hogy még az éjjel le fognak feküdni egymással.

James megvárta, míg a nő kisírja magát, azután halkan így szólt: – Lássa be, hogy tévedett. Eredjen szépen haza.

Az étteremből távozóban kis híján beleütközött a Hammond házaspárba. Azon tűnődött, mit keresnek ezek itt még mindig. Felmerült benne, hogy bekopog Agathához, és kimagyarázkodik, de inkább másnap reggelre halasztotta a dolgot.

Kilenc

Charles Fraith szemernyi bűntudatot sem érzett, amiért otthagyta Agathát. Ellenben unatkozott. Nem nagyon értette, miért döntenek úgy hirtelen a barátai, Cynthia és Guy Partington, hogy hamarabb elmennek. Az eszébe sem jutott, hogy talán azért, mert ő mindkét alkalommal otthon felejtette a tárcáját, amikor meghívta Partingtonékat vacsorázni.

Tudta, hogy ha visszamegy Agathához, az irtó dühös lesz rá, de nem ez lenne az első alkalom, és Agatha egy idő után mindig megbékél. Próba szerencse. A hűvöskés nyárból egyenesen pocsék nyár lett: a szakadó eső tócsákba gyűlt a gyepen.

Aznap éjjel Agatha mélyen aludt, ugyanis a szobacserénél gondosan ügyelt rá, hogy se ő, se a lelkészné ne tengerre néző szobát kapjon, elege volt már a hullámok baljóslatú morajlásából.

Reggel erővel telten ébredt. Elmerengett azon, hogy vajon találtak-e már valami gyanúsat a termoszban, amit az álszobalány vitt be neki, aztán eszébe jutott, hogy csak a televíziós krimisorozatokban fordulhat elő az, hogy a laborosok azonnal eredményt produkálnak.

Mrs. Bloxby bekopogott hozzá elbúcsúzni. – Én nem izgatnám magam Mrs. Fanshawe miatt – mondta. – Törtető némber. Aligha Mr. Lacey zsánere.

– Nem érdekel – dünnyögte Agatha, miközben önkéntelenül is azon tűnődött, vajon mit akarhatott mondani neki James, mielőtt a némber beviharzott a bárba.

– Indulok – mondta Mrs. Bloxby. – Vigyázz magadra.

– Igyekszem. Mindenkit üdvözlök Carselyban.

– Átadom, és a cicáidra is ránézek.

Valahányszor Agatha elutazott, a bejárónője gondoskodott a macskákról.

Ahogy barátnője társaságában lebandukolt a lépcsőn, Agatha azon spekulált, mi a jó nyavalyát kezdjen magával aznap. Aztán eszébe jutottak Hammondék. Ideje lenne megkérdezni őket, hogy ugyan miért maradtak itt.

Kikísérte Mrs. Bloxbyt a parkolóba, búcsút intett neki, azután visszasétált a szállodába.

Az étkezőben leült Patrick mellé. Deborah és James sehol. Agatha Deborah hosszú combjára gondolt, és felködlött előtte a rettenetes kép, ahogy azok a combok James nyaka köré fonódnak. Gondolatban félresöpörte a riasztó látomást.

– Esőre áll – jegyezte meg Patrick. – Sötét fellegek gyülekeznek a tenger fölött. Mit csinálunk ma?

– Lébecolunk. Jobb, ha itt leszünk, amikor visszajönnek a rendőrök, hogy újabb kérdéseket tegyenek fel. Nem látta Jamest?

– Ma még nem.

– Beszélni akarok a Hammond párral. Cyril régről ismerte Geraldine-t. Charlie Blacket is ismeri. Kíváncsi lennék, *neki* van-e valami a rovásán.

– A gond csak az, hogy a haver a kapitányságon már kezdi unni, hogy kihasználom. De majd viszek neki egy üveg whiskyt.

– Pompás, elszámoljuk költségként.

– Nemrég itt jártak az újságírók. Kiszivároghatott valami.

– Szólok a szállodaigazgatónak, hogy ne engedje be őket a hotelbe.

– Jó ötlet ez? Én mindjárt az elején felvetettem neki, hogy tartsa távol a sajtót, ő viszont örült a nyüzsgésnek. Azonkívül a hírverés még senkinek sem ártott. Nyilatkozzon a sajtónak! Célozgasson rá, hogy nagyon közel jár Geraldine gyilkosának leleplezéséhez.

– Nem bánom. Milyen a frizurám? Nem kéne rendbe szedni?

– Én nem bajlódnék ezzel. Nézze csak, hogy szakad.

Özönvízszerű eső verte az étkező hosszúkás ablakait.

– Istenkém – mormogta Agatha –, a carselyi végzet asszonya közelg.

Deborah egyenesen odalépett hozzájuk. – Hol van James?

– Tudom is én – felelte Agatha.

– Nincs a szobájában.

– Biztosan kiment sétálni. Miért nem szalad utána?

– Előbb megcsinálom a hajam.

Azzal Deborah elcsörtetett. – Most látok először miniesőkabátot – jegyezte meg Patrick. – Nyilván ő is tisztában van vele, hogy szép a lába.

A saját formás lábára igencsak büszke Agatha nagyon csúnyán nézett Patrickre, ugyanakkor örömmel vette tudomásul, hogy James ezek szerint nem Deborah-val múlatja az időt.

Elhallgattak. Agathának máris hiányzott Mrs. Bloxby lélekmelengető jelenléte, Patrick meg azon tűnődött, hogy egy üveg whisky vajon beszédesebbé teszi-e majd a kollégáját. Ilyen esetekben bizony visszakívánta a régi munkáját, ahol szabad hozzáférése volt a nyilvántartáshoz, és azt kérdezhetett ki, akit akart.

– Jön a dagály – szólalt meg végül Patrick. – Isten irgalmazzon a helyieknek, ha nem javul meg az idő, és beköszönt a szélviharos ősz. – Az étkező nyitott ajtaján át ismét Deborah-t pillantotta meg, a nő jókora esernyőt vitt a hóna alatt. Patrick készült felállni.

– Hová lesz a séta? – kérdezte Agatha.

– Láttam Deborah-t kimenni. Figyelmeztetnem kell, hogy nem biztonságos odakint.

– Üljön vissza. Hadd ázzon bőrig az a liba!

Föltámadt a szél, és ömlött az eső, mintha dézsából öntenék. Deborah kinyitotta az esernyőjét. A rakpartot ostromló hullámok láttán megtorpant.

Ám ekkor megpillantotta a távolban, az esőfüggönyön és a hullámokon át a szálloda felé igyekvő James Laceyt.

Elmosolyodott. James nem gondolhatta komolyan, amiket az este mondott. Eddig is mindig bejött a módszere, hogy nem ismer nemet. Nincs más teendője tehát, mint hogy odaszalad Jameshez, akár egy mozifilm hősnője.

Futásnak eredt. Patrick, aki közben felállt és az ablakból figyelte a nőt, most elordította magát: – Állj!

– Hogyhogy állj? – értetlenkedett Agatha cigarettára gyújtva.

Patrick kisöpört az ajtón.

Deborah az esernyőjébe kapaszkodott a szélviharban. Aztán meglátta Jamest befordulni egy mellékutcába. A férfi még csak észre se vette! Deborah tovább csörtetett a lassan bokáig érő vízben, a hullámverés zajától süketen.

Patrick hiába ordibált, döbbenten látta, ahogy egy nagyobb szélroham esernyőstül a rakpart felé sodorja a nőt. Patrick, nyakát a válla közé húzva megiramodott feléje.

Gigászi szürke hullám csapott át a támfalon, s mint egy hatalmas kéz, megragadta Deborah-t, aki egyik pillanatról a másikra eltűnt.

Patrick nem tudott úszni, de még ha tudott volna is, a hullámok bizonyosan a falhoz csapják. Visszaszaladt a fedezékbe, és rosszulléttel küzdve hívta a mentőket.

Agatha felnézett az étkezőbe bebotorkáló csuromvizes Patrickre. – Ez meg mi volt? – kérdezte.

– Deborah. Eltűnt.

– Üsse kő.

– Nem, Agatha. Úgy értem, tényleg eltűnt. Besodródott a tengerbe.

– Hívta már a vízi mentőket?

– Csak a sima mentőket.

– Rettenetes. Ki nem állhattam a nőt, de sose kívántam volna a halálát. – Agatha holtsápadt lett. Lassan az volt az érzése, hogy átok ül a helyen.

– Felmegyek a szobámba megszárítkozni – mondta Patrick. – Itt jönnek Hammondék.

Odamentek Agatha asztalához. – Leülhetünk? Ezer éve nem beszélgettünk.

– Tessék csak – mondta Agatha. – Habár nem vagyok beszédes kedvemben. Egy falumbelit az imént ragadott el a tenger. Úgy hívják, Deborah Fanshawe.

– Csak nem az a nő, akinek a hónaljáig ér a lába? – kérdezte Cyril.

– De.

– Borzasztó. Nem fogja túlélni.

– Nem értem, miért vannak még most is itt – jegyezte meg Agatha. – Miért jó ez maguknak?

– Nem tágítok, amíg fény nem derül Geraldine gyilkosának kilétére. – Agatha odapillantott Dawnra, aki elmélyülten tanulmányozta a körmeit.

– Biztosan nagyon szerette − mondta Agatha.

– Már a házasságot terveztük, amikor Charlie Black belépett a képbe.

– Tetszett *A Manderley-ház asszonya* filmen − jegyezte meg Dawn feltekintve. − Néha az az érzésem, rólam szól.

– Arany szívecském − villantott mézesmázos mosolyt Cyril a nejére −, tudhatnád, hogy csakis téged szeretlek.

– Akkor miért nem megyünk el innen a fenébe? − szegezte neki a kérdést Dawn.

– Hányszor megmondtam − csattant fel Cyril, és a mosoly eltűnt. − A gyilkos még szabadlábon van.

– Úgy tűnik − vetette közbe Agatha −, hogy Charlie Black Brian McNallynek dolgozott, aki értesüléseim szerint amolyan drogbáróként működött. Elrabolt engem, hogy szívességet tegyen Charlie-nak, hátha ki tudja szedni belőlem, hogy hol van a többi ékszer. Lehetséges, hogy felbérelt valakit Geraldine megizzasztására, csak aztán elfajultak a dolgok.

James lépett az étkezőbe. − Csitul az eső − jelentette.

– Hallotta, mi történt Deborah-val? − kérdezte Cyril.

– Nem. Mi történt?

– Dagálykor merészkedett ki, és besodródott a tengerbe.

– Ez rettenetes. Megkeresem a parti mentőket.

– Jobb lenne megvárni az apályt − jegyezte meg Cyril.

– Veled megyek − ajánlkozott Agatha. Hirtelen rádöbbent, hogy James oldalán mindig is biztonságban érezte magát. Bármi jobb, mint a szállodában malmozva várni, hogy őrá is rátaláljon a gyilkos.

Megjelent a szállodaigazgató. − Az újságírók a bárban várják. Nem akartam ideengedni őket, amíg nem végzett a reggelivel.

– Akkor én megyek − mondta James.

– Nem indulhatsz el az apály előtt − mondta Agatha −, különben még te is odaveszel. Kérlek, várj meg. Nem tarthat sokáig.

James a Hammond házaspárról tudomást sem véve, borús gondolatokba merülve ücsörgött. Csak fél füllel hallotta, ahogy Agatha ódát zeng az újságíróknak a nyomozóirodájáról. Csakis ő, James tehet róla, hogy Deborah idejött utána. Nem lett volna szabad felhívnia.

Végül visszatért Agatha a kabátjával a kezében. − Elállt az eső. Hol találjuk a parti mentőket?

– Én tudom.

Fakó napfényben fürdött a szürkén tajtékzó tenger, ahogy az újságírókkal a sarkukban útnak indultak.

– Ezek miért követnek minket? − kérdezte James.

– Beszéltem nekik Deborah-ról, hogy eltereljem a figyelmüket a saját kudarcomról.

– Néha megijesztesz, Agatha. − James morózusan ballagott tovább.

A parti mentők bázisánál egy lélek sem volt. − Még mindig keresik − állapította meg Agatha.

Megálltak mindahányan, és a tengert kémlelték. Aztán az egyik újságíró, aki a távcsöves masinájával fürkészte a tengert, váratlanul elkiáltotta magát: − Ott jön a csónak!

Idegesen várták, hogy megpillantsák végre az apró kis pontot, ami aztán egyre nagyobb és nagyobb lett. Hátuk mögül szirénavijjogás hallatszott, megérkeztek a mentők.

– Talán még életben van − kiáltotta James. − Istenem, add, hogy éljen!

A csónak egyre közelebb ért. − Látok egy nőt a fedélzeten − jelentette a távcsöves pasas. − Be van bugyolálva, éppen iszik valamit.

A Deborah iránti ellenérzései dacára Agatha csakis csodálattal tudott adózni a nő előtt, aki életben bírt maradni a háborgó tengerben.

Ahogy még közelebb ért hozzájuk a csónak, már tisztán látták Deborah-t. A mentősök hordággyal a kezükben lementek a csónak elé.

Deborah-t ráfektették a hordágyra, miközben mindenfelől sebesen kattogtak a vakuk.

Amikor a nőt elvitték James mellett, megszólalt: − Drágám, azért jöttem ki, hogy találkozzunk.

Agatha elfintorodott.

Azután odament az újságírókhoz, akik kérdéseikkel nagyban ostromolták a mentőcsónak kapitányát.

Az feltartott kézzel kért csöndet, majd így szólt: − Hihetetlen, hogy életben van. Nyilván remekül úszik. Fel nem foghatom, hogy tudott elvergődni a part közeléből, a hullámok könnyedén odacsaphatták volna a kőfalhoz. Aztán egy áramlás kisodorta a nyílt tengerre. Akkorák a hullámok, hogy majdnem észre se vettük.

Agatha bánatosan állapította meg magában, hogy nem versenyezhet Deborah-val, akinek nemcsak szép, hosszú lába van, de ezennel előlépett hősnővé.

James hozzáigazította lépteit a szállodába visszavezető úton. − Ne gondolj semmi rosszra − mondta.

– Egy nagy gin-tonikra gondoltam.

– Az a helyzet − magyarázta a bizonyítványát James −, hogy nála vacsoráztam volna, de az utolsó pillanatban lemondtam, hogy iderohanhassak. Felhívtam, és elnézést kértem tőle, amit ő alighanem bátorításnak vett.

– Észhez kellett volna térítened − pirított rá Agatha.

– Mégis hogyan? Hiszen miattam utazott ide. Azt hiszem, illő lenne meglátogatnom a kórházban.

– Ne felejts el virágot vinni. Á, itt jön Patrick.

Agatha egész úton visszafelé Patrickkel trécselt. Amikor megérkeztek a szállodához, James így szólt: − Négyszemközt szeretnék szót váltani Agathával, Patrick.

– Jól van − felelte az. − Úgyis dolgom van a kapitányságon.

James Agathához fordult, és már a nyelve hegyén volt a bocsánatkérés.

– Halihó, jómadarak − harsant egy vidám hang. − Megjöttem.

Charles Fraith andalgott elő a hotelből.

James elsötétült arccal dünnyögte: − Akkor én elmentem a kórházba −, azzal becsörtetett.

– Pont valami fontosat akart nekem mondani − tajtékzott Agatha a hozzálépő Charlesnak.

– Ha tényleg olyan fontos, majd elmondja később − mondta Charles. − El is felejtettem, micsoda pokoltanya ez. Menjünk innét valami civilizáltabb helyre, és egy kávé mellett tájékoztasson a fejleményekről.

Jamest már a recepción feltartóztatta a szállodaigazgató. − Jöjjön be az irodámba pezsgőzni − kurjantotta Mr. Beeston.

– Milyen apropóból? − kérdezte James, miközben követte az igazgatót a szebb napokat látott irodába, melynek ólomüveg ablakai voltak, és volt még benne egy pompázatos mahagóni íróasztal is.

– A főnökeim, ennek a helynek a tulajdonosai most szóltak, hogy kaptak egy visszautasíthatatlan ajánlatot a szállóra. − Kiugrasztotta a dugót a pezsgősüvegből, és töltött két pohárba.

– Nem értem, ki akarná megvenni − mondta James. − Hiszen bármelyik nap elmoshatja a tenger.

– Itt lesz Anglia egyik legpazarabb kaszinója. Új gát is lesz, és a Brighton Street felől lehet majd bejönni.

– Az hol van?

– A főutca, párhuzamosan fut a rakparttal.

– Hja, tényleg. Na és mi lesz az ott lévő boltokkal?

– Kivásárolják őket.

– A helyi lakóknak egy szavuk sincs mindehhez?

– Este gyűlést tartanak a tanácsházán. A városatyák és a főpolgármester egy emberként a terv mellett áll, ami jelentős pénzbevételt jelentene városunknak. Nem hiszem, hogy a helyiek elleneznék. A kaszinótulajdonosok ígéretet tettek rá, hogy megmagasítják a rakpart támfalát, sőt ki is bővítik.

– Vagyis elvesznek a kilátásból.

– Látott már olyat, hogy valaki kaszinózás közben a kilátásban gyönyörködik?

– De ott vannak a part menti házak lakói. Ha megmagasítják a támfalat, azzal leárnyékolják a lakóházakat.

– Meg kell érteniük, hogy ha nem magasítjuk meg a falat, akkor elmossa otthonaikat a víz.

– Kik az új tulajok?

– A Regan Enterprises. Ír cég, ha jól tudom. És most fenékig! Egészségére!

James kiürítette a poharát, de az agya egyfolytában kattogott. Mi van akkor, ha pénzmosás áll a háttérben? Mi oka lenne az alvilágban nagykutyának számító Brian McNallynek arra, hogy pusztán baráti szívességből megpróbálja kiszedni Agathából, hogy hol vannak valami ékszerek? Elképzelhető, hogy komolyabb vadra pályázott. Merész elgondolás volt, de James így is eltökélte, hogy elmegy a gyűlésre.

– Hány órakor lesz az összejövetel? − kérdezte.

– Hétkor.

– Lehet, hogy benézek.

– Még egy kis pezsgőt?

– Köszönöm, a többit meghagyom magának.

James kocsival hajtott ki a város peremén található kórházba. Útközben megállt egy virágosnál, hogy vegyen egy csokornyi gazt. Keménynek kell lennie Deborah-val, meg kell mondania neki, hogy amint felépült, térjen vissza Carselyba.

Mivel helyi híresség lett belőle, Deborah saját kórtermet kapott. James legnagyobb sajnálatára a nő épp a sajtónak nyilatkozott, amikor ő belépett a szobájába. Megpróbált kifarolni, de amint Deborah észrevette, odakiáltott neki: − Jöjjön csak, drágám −, és James vakuvillogások közepette lépett be.

– Önök szeretik egymást? − kérdezte az újságírók egyike.

– Úgy valahogy − rebegtette Deborah a szempilláját.

– Nem egészen − vágta rá James szárazon −, a volt feleségemmel vagyok itt azért, hogy besegítsek neki egy bűnügyi nyomozásba. Később visszajövök, Deborah.

Azzal sietve távozott. Csak akkor jött rá, hogy még mindig a kezében szorongatja a virágcsokrot, amikor már kint volt a szobából. Átadta egy arra járó nővérkének azzal, hogy Mrs. Fanshawe-nak lesz.

– Miért is kellett visszajönnie! − sopánkodott Agatha immáron századszorra, Charlesnak legalábbis úgy tűnt.

– Ezt már mondta − vágott vissza Charles −, de nem értem magát. Nyilván még mindig odavan Jamesért, és attól fél, hogy belerondítok az idillbe.

– Nos, James másodjára próbált elmondani nekem valami fontosat, erre megjelenik maga. Amúgy is mindig akkor lép le, amikor a kedve tartja, engem meg benne hagy a slamasztikában, szóval nyugodtan elmehet.

– Hát jó. De nem ma. Majd holnap elmegyek. Ilyen se volt még, hogy lepattintott volna. Egy bűnöző futkos szabadlábon, aki abban a hiszemben él, hogy maga tud valami elrejtett ékszerekről, és azóta sem találta meg Geraldine Jankers gyilkosát. Azt hittem, örülni fog nekem.

– Beérem Jamesszel és Patrickkel.

– Aggie, azt hittem, már kigyógyult Jamesből.

– Úgy is van! De hallani akarom a mondandóját, amit nem fog elmondani nekem addig, amíg maga is itt van.

– Más szóval kizárólag akkor tart rám igényt, ha ebből előnyt kovácsolhat.

– Maga pontosan így viselkedik velem!

Haragosan szuggerálták egymást, aztán Charlesból kirobbant a nevetés. − Ha ezt valaki hallja, azt gondolná, szeretők vagyunk. Semmi gond, Aggie. Holnap továbbállok.

Megint a szállodában James útját állta Agathának, és nagyon izgatottnak tűnt. Charles elpályázott a szobájába.

Ám James nem szerelmes szavakkal vagy bocsánatkéréssel készült, hanem a kaszinót illető felfedezéseit szerette volna megosztani. Agatha lenyelte a csalódását, és figyelmesen végighallgatta. Azután így szólt: − Én is veled tartok az esti gyűlésre. Mellesleg Charles holnap elmegy.

– Jé! Na de kit érdekel ez? Alig várom, hogy ott legyünk a gyűlésen.

Odafent a szobájában Charles benyomta a tévét a hírekre. Élénkülő érdeklődéssel pillantotta meg a képernyőn Deborah Fanshawe-t. A nő kórházi ágyban feküdt, és gyönyörűséges volt. Charles elmerengett azon, vajon honnét szerzett sminket, és honnét van a csipkés hálóinge. Hiszen a tengerből halászták ki mentőcsónakkal!

Rosszindulatú mosolyra húzódott a szája. Vesz virágot, és meglátogatja a szépséget, csak hogy borsot törjön Agatha orra alá.

Lement, hogy útbaigazítást kérjen a kórházhoz. Betty, a recepciós éppen virágokat rendezgetett a pulton álló vázában, aztán az irodából Mr. Beeston hangja hallatszott, Bettyt hívta. Charles megvárta, míg a lány eltűnik, azután felkapta a vázát virágostul, és kiinalt a szállodából a parkolóba.

Deborah kezdett unatkozni. Az újságírók távozása után elszenderedett egy kis időre, és

úgy ébredt fel, mint aki újjászületett, de rettentően haragudott James Laceyre. Mi a rossebet láthat az ezredes a bájtalan Agathában?

Nyílt az ajtó, s egy igen jól öltözött férfiú lépett a szobába egy vázányi virággal. Haja világos és ápolt, a vonásai is kellemesek.

– Halihó − szólt. − Charles Fraith vagyok. Hallottam a kalandjáról, és gondoltam, benézek magához.

– Fraith? Nem a Barfield House-ból?

– De igen, ott lakom.

Deborah a legszebb mosolyában részesítette. − Üljön le, kérem.

Sir Charles Fraith, zakatoltak agyának fogaskerekei. Vajon nős ember?

– Mi szél hozta ide? − kérdezte a férfitól.

Charles az ágy melletti szekrénykére tette a vázát. Alig maradt benne víz, a nagyja még a kocsijában kilötykölődött.

– Agatha Raisin barátja vagyok.

Deborah arca elsötétült.

– De éppen összevesztünk − folytatta Charles −, úgyhogy holnap le is lépek. Ragyogóan néz ki ahhoz képest, amin keresztülment. Nem is tudtam, hogy szexis hálóinget is tartanak a kórházakban.

– Itt mindenki nagyon kedves velem. A sminkszereket az egyik nővérke adta, egy másik meg elugrott a szállodába, hogy elhozza a szobámból ezt a hálóinget meg még pár apróságot. Csak a sajtó kedvéért akartam kicsinosítani magam.

– Na és *önt* mi szél hozta ide? − kérdezte Charles.

– Jameshez jöttem. Csapja már nekem a szelet egy ideje, és nekem sem volt ellenszenves. De a megérkezésemkor közölte velem, hogy bárcsak ne jöttem volna.

– Igen, ez a jó öreg James. Begyöpösödött agglegény.

– Hisz a Raisin nőt is elvette.

– Nem tartott sokáig.

– És ön? Ön is begyöpösödött agglegény?

– Csak egyszer voltam házas, annyi elég is volt. Mindazonáltal bármikor meggondolhatom magam. Most pedig meséljen a megmenekülésről.

Így hát Deborah mesélt, már-már gépiesen, miközben egyre azon járt az agya, milyen előnyökkel járna Lady Fraithnek lenni. Rangja lenne. Ünnepségeket nyitna meg, etcetera.

Amikor befejezte, Charles megkérdezte tőle, mikor engedik ki.

– Holnap.

– Szívesen hazavinném.

– Kedves öntől, de nem szeretném itt hagyni a kocsimat. − Deborah még nem mondott le végleg James Laceyről. − Azt hiszem, maradok még néhány napot, amíg teljesen felépülök. Hát ön?

– Néhány napot én is maradok. Valamikor együtt vacsorázhatnánk.

– Nagyszerű lenne.

Agatha szobáját mindenütt ruhaneműk terítették be, amikor aznap este lement, hogy találkozzon Jamesszel. Vonakodva mondott le a tűsarkúról, a miniszoknyáról meg a mélyen dekoltált blúzokról a meleg pulóver és nadrág meg a strapacipő és a kabát javára.

James fel volt dobva. Agatha azon tűnődött, hogyan szedhetné ki belőle, amit korábban mondani akart.

A városháza vörös téglás, Viktória korabeli monstrumnak bizonyult, amely még John Betjeman tetszését se vívta volna ki. A gyűlésterem zsúfolásig megtelt.

A pódiumon az arany hivatali láncát viselő polgármesterrel az élen számos középkorú vagy annál is idősebb, sötét öltönyös férfiember foglalt helyet. Agatha feltételezte, hogy ők a tanácsnokok. A színpad bal felén három méregdrága öltönyt viselő, napbarnított férfi ült, és buzgón figyelte a történéseket. James odamutatott rájuk. − Fogadok, hogy a Regan Enterprisestól vannak.

A polgármester hosszadalmas szónoklattal kezdte a kaszinóépítés előnyeiről. Azután kérdéseket lehetett feltenni. Felpattant egy nő, hogy tiltakozását fejezze ki, mondván, nem kell ide semmiféle kaszinó. A drogok így is épp elég gondot jelentenek, semmi szükség rá, hogy most meg szerencsejátékok űzésére buzdítsák a fiatalokat. Tapsvihar fogadta szavait.

A kövér, kopaszodó polgármester fellengzősen közölte, az asszony népszerűsége lesz az okozója annak, hogy munkalehetőségek nem valósulnak meg, s hogy sosem fog megépülni az a bizonyos gát.

Minden ellenvetésre ebben a szellemben válaszolt, míg végül csönd telepedett a teremre.

– Agatha! − vakkantotta James.

De Agatha Raisin ekkor már a pódium felé masírozott. Felhágott a lépcsőn, és kiragadta a hüledező polgármester kezéből a mikrofont.

– Ne legyenek birkák! − harsogta. − Álljanak ki magukért! Világos, hogy szükség van a gátra, de akkor mégis mire fizetik az adót? Kell lennie a perselyben annyinak, amiből megépülhetne. Miért kell a nyugdíjasoknak éhezniük, csak hogy kicsengessék a nyavalyás adót, és miért hagynák, hogy lenyomjanak a torkukon egy kaszinót?

Tapsorkán tört ki. Felpattant egy korosodó nyugdíjas, és az alapzajt túlkiabálva harsogta: − Jól beszél!

– Továbbá annak sem ártana utánajárni, hogy tiszta-e a pénz, amiből felépülne a kaszinó. Ez az én egyéni véleményem. Emlékezzenek az IRA emberére, aki manchesteri telkek felvásárlásával mosott pénzt.

James riadtan vette észre, hogy két tagbaszakadt biztonsági őr indul meg a pódium felé. Felugrott a helyéről.

– Ezennel szavazásra bocsátom a kérdést − kárált tovább Agatha. − Tegye fel a kezét, aki ellene van a kaszinónak, és úgy véli, hogy az önkormányzatnak kell gondoskodnia az árvízvédelemről.

Kezek erdeje emelkedett a magasba.

A két biztonsági őr közben feltalpalt a színpadra, kitépte a mikrofont Agatha kezéből, és lerángatta őt az emelvényről.

James menten a védelmére sietett.

– Húzz a francba − mondta az egyik őr, és elengedte Agathát, hogy bemosson egyet Jamesnek. James bevitt egy ütést a fickó állára, miközben Agatha a táskájával a másik pasas arcába vágott.

– Tűnjünk el innen − fújtatott.

Üdvrivalgás s a helyi sajtófotósok fényképezőgépeinek villódzása közepette hagyták el a termet.

– Futás − mondta James. − Az én kocsimmal megyünk, ma estére elhagyjuk a várost.

Zihálva érkeztek meg a kocsihoz, bepattantak, és James máris a gázra taposott.

– Égetni való boszorkány vagy − mondta nevetve. − De istenemre mondom, fantasztikus voltál ma este. Bár veszélybe sodortad magad, jobban, mint valaha. Most mit csináljunk veled?

– Nem futamodom meg − jelentette ki Agatha.

– Vacsora közben megbeszéljük. Szerintem menjünk át Brightonba. Mire visszaérünk, addigra elcsitulnak a kedélyek.

– Meg kellett volna várnom a sajtót − mondta Agatha. − Jó reklám lett volna nekem.

– Elmondtad, amit akartál. Reméljük, nem fog beperelni a Regan Enterprises.

– Megmondtam, hogy a személyes véleményemet fejezem ki. Ez támadhatatlan.

– Az majd kiderül. De hacsak a kaszinósoknak nincs a zsebükben a helyi rendőrség, akkor amint megjelenik a sajtóban, amit mondtál, kénytelenek lesznek körülnézni a Regan Enterprises háza táján.

Egy kellemes kiskocsmában, vacsorájuk közben Agatha végre összeszedte a bátorságát, és megkérdezte: − Egyébként mit is akartál mondani?

James mély lélegzetet vett. − Csak elnézést szerettem volna kérni, hogy idehoztalak erre a rémes helyre, s hogy magadra hagytalak.

Agatha széles mosolyra húzta a száját. − Bocsánatkérés elfogadva.

James feszengett. − Szerinted kérhetnék egy vödör jeget? Pokolian lüktet a kezem. A filmekben bezzeg sose fájlalja a kezét a főhős a csihipuhik után.

– Szegénykém − szólalt meg Agathából az asszonyi törődés. Intett a pincérnőnek, és jeget kért. Igyekezett megfegyelmezni a James iránti érzéseit. Ha utat enged nekik, csak megsebzi magát. Sokkal jobb, amikor lélekben eltávolodik tőle.

A Regan Enterprisesra terelte hát a szót. − Ismersz valakit a fővárosban, aki a segítségünkre lehetne a nyomozásban?

– Van egy barátom a tőzsdén. Felhívom, ha gondolod.

Megjött a jég. James zsebkendőbe bugyolált egy keveset, és a bütykeire nyomta.

Azután hirtelen Agathára mosolygott.

– Nos, újra együtt − mondta.

Tíz

– Egy csomó mindennek utána kell járnunk − mondta Agatha notesszel a kezében. − Először is, mekkora vagyona volt Geraldine-nak, és ki örökli. Az is lehet, hogy öreg cimborája, Cyril. Másodszor, utána kell néznünk, mennyire sikeres Fred vállalkozása. Harmadszor, van-e priusza Hammondnak. És negyedszer, ki áll a Regan Enterprises mögött.

– Reggel felhívom a tőzsdés barátomat, hátha elő tud ásni valamit a Regan Enterprisesról − mondta James. − De elfelejted az ötödiket.

– Mi az ötödik?

– A rejtélyes kávés termosz a szobádban. Kiderült már, hogy volt-e benne valami? Jogod van a rendőrségen érdeklődni efelől.

– Világos. Ami az örökös személyét illeti, majd megkérdem Fredet − mondta Agatha. − Mostanra tudnia kell. Reggel felhívom Harryt, hogy nézzen utána Fred vállalkozásának. Szeretem ellátni munkával, mert remekül csinálja. Bárcsak ne menne egyetemre.

– Charles sokáig marad? − kérdezte James.

– Szerintem reggel már nem lesz itt.

Újra a szállodában James felkísérte Agathát a szobájába, ám az ajtó előtt megtorpant. Azután lehajolt, és arcon csókolta Agathát, majd egy kurta „jó éjt” kíséretében elviharzott a saját szobájába a folyosó végén.

– A férfiak mind lehetetlen alakok − dünnyögte Agatha. Bedugta a nagy rézkulcsot a zárba, aztán habozott. Meg kellett volna kérnie Jamest, hogy várja meg, amíg bemegy, hátha rejtőzik valaki odabent. Nagy levegőt vett, elfordította a kulcsot, és belökte az ajtót. Kitapogatta a villanykapcsolót, de hiába nyomta le, semmi sem történt.

Rémült sikkantást hallatott, végigszaladt a folyosón James szobájáig, és verni kezdte az ajtót, ami kivágódott, s a férfi Agatha rémült arcába nézve kérdezte: − Mi baj van?

– Nincs villany a szobámban!

– Gyere be, és ne mozdulj. Hívjuk a rendőrséget.

Agatha reszketve gubbasztott az ágy szélén, mialatt James telefonált.

– Máris jönnek − mondta a férfi letéve a kagylót.

Ám fél órába telt, mire két rendőrtársával az oldalán előkerült a nyúzott külsejű Wilkins.

Átmentek Agatha szobájához, aki a folyosón remegve várakozott. Aztán kijött Wilkins egy kiégett villanykörtével a kezében.

– Csak az ajtó fölötti körtét kell kicserélni. Az éjjeli lámpák rendesen működnek.

– Ó. Sajnálom, hogy iderángattam.

– Magával mindig csak a baj van − közölte Wilkins. − Hallottam, mi volt a városházán.

– Valakinek muszáj megvédenie a kisemberek érdekeit − emelte fel a hangját Agatha.

– De nem maga lesz az. Na, viszlát.

– Várjon − kiáltott Agatha a két kollégája nyomában eligyekvő Wilkins után.

– Most meg mi van?

– Ki örököl Geraldine Jankers után most, hogy a fia halott?

– Éppenséggel megmondhatom. A barátja, Cyril Hammond.

– Sok pénzről van szó?

– Meghiszem azt. A további részletekért forduljon a nő ügyvédjéhez.

Wilkins ismét hátat fordított.

– Várjon még!

– Mrs. Raisin, fáradt vagyok én ehhez. Előbb fölöslegesen ide rángat, aztán…

– Cyril Hammondnak van priusza?

A nyomozó elmosolyodott. – Na, látja, ezért jó az, ha az ember a rendőrség kötelékébe tartozik, és nem csak egy amatőr, mint maga. Jóccakát.

– Barom − dohogta Agatha. − Ne haragudj, James, én most inkább lefekszem. De legalább megtudtuk, hogy az a tenyérbe mászó Cyril az örökös. Simán el bírom képzelni, hogy ő csalta le a nőt a partra. Lehet, hogy nála vannak az ékszerek? Át kéne kutatni a szobáját.

– Kötve hiszem, hogy az ékszerekkel flangál.

– Talán Dawnnak ajándékozta az egyik darabot. Wayne is adott egy nyakéket Chelsea-nek.

– Nem beszélhetnénk meg ezt reggel? Fáradt vagyok.

– Tiszta sor. Aludj jól.

Agatha visszament a szobájába, amelynek még nyitva volt az ajtaja. Elbotorkált a sötétben az éjjeli lámpáig, és felkattintotta. Fürgén levetkőzött, majd cicamosdás után ágyba bújt, de a lámpát égve hagyta.

Charles másnap kora reggel elautózott a kórházhoz Deborah-ért.

– Hozná a táskámat, drágám? − kérdezte Deborah. − Nem nehéz, csak az a pár holmi van benne, amit a nővérke hozott el nekem a szállodából.

– Persze − felelte Charles, habár a „drágám” szó némiképp elbizonytalanította. Ugyanakkor elég jó nő ez a Deborah. Szívós lehet, ha nem is hagytak rajta nyomot az átéltek.

– Ez lenne a kocsija? − kérdezte Deborah, ahogy Charles egy viharvert öreg BMW felé terelgette.

– Nem mai darab, de megbízható. Évek óta megvan.

– Látszik is. − Ha összeházasodunk, vetetnem kell vele egy új kocsit, gondolta Deborah.

Arra értek be a szállodába, hogy az előcsarnok tele van újságírókkal, fotósokkal meg tévésekkel.

– Egek! − ujjongott Deborah. − Ezek miattam jöttek. − Megemelte a hangját: − Itt vagyok!

– Itt jön a nő! − bődült el az egyik újságíró. De a kutya se törődött Deborah-val. Mindannyian a lépcsőn lefelé érkező Agatha Raisinnel voltak elfoglalva.

Csak úgy záporoztak a kérdések Agathára. Miért célzott arra, hogy piszkos pénzből építenék fel a kaszinót? Tud-e róla, hogy a Regan Enterprises visszavonta az ajánlatát? Snoth-on-Sea kaszinó nélkül marad.

Ezalatt Mircesterben Bill Wong detektívfelügyelő, Agatha első igazi barátja remekül szórakozott a sajtótájékoztatón. Szabadnapját töltötte éppen. Tudta jól, hogy Agatha a setesutaságával olykor bizony a dolgok elevenére tapint. Pénzmosást emleget, mire a Regan Enterprises kihátrál. Ha alaptalan lenne a feltételezés, aligha mondtak volna le a kaszinóépítés tervéről, gondoljanak a lakosok, amit akarnak. Egy helyi tévécsatorna operatőre is jelen volt este a városházán, és filmre vette Agatha beszédét. A sajtótájékoztatón részleteket adtak be a felvételből.

Aztán lehervadt a mosolya. Tisztában van-e vajon Agatha azzal, hogy ha a Regan Enterprises csakugyan kétes cég, ő meg keresztülhúzta a számításaikat, akkor most vért akarnak? Agatha vérét.

Harry és Phil is nézte ugyanazt a sajtótájékoztatót a kis irodai televíziókészüléken.

– Nem semmi ez az Agatha − mondta Phil.

– És nem kis veszélyben van − fűzte hozzá Harry. − Nézze, Phil, nem napolhatnánk el az aktuális ügyeket? Odautaznék Agathához. Minden segítségre szüksége lesz.

Mrs. Bloxby a csésze teáját élvezte a paplakban, amikor csöngettek. Sóhajtva állt fel. Ez a hátránya annak, ha az ember lelkészfeleség. A falubeliek nem zavartatják magukat, akármikor rátörhetnek.

Az ajtóban elegánsan öltözött üzletemberforma figura állt.

– Segíthetek?

– A nevem John Belling − felelte a férfi, és sunyi mosoly gyűrte össze napbarnított arcát. − Eladó házat keresek a környéken.

– Jelenleg nincs semmi − mondta Mrs. Bloxby. − Tudtommal. De persze van, aki nem szereti kitenni az ELADÓ táblát. Próbálkozzon meg a moreton-in-marshi vagy a Chipping Campden-i ingatlanosoknál.

– Úgy hallottam, itt lakik egy régi barátom, Agatha Raisin.

– Nincs szerencséje. Agatha elutazott.

– Kár. Tulajdonképpen az ő házára szeretnék ajánlatot tenni.

– Mrs. Raisinnek nem áll szándékában elköltözni.

– Én mégis biztosra veszem, hogy hamarosan megüresedik a háza.

– Honnét veszi?

– A jövőbe látok. − Megint ugyanaz a mosoly.

Mrs. Bloxby ekkor kezdett félni. − Elnézését kérem − mondta sietősen. − A tűzhelyen hagytam valamit.

Bevágta az ajtót, a telefonhoz szaladt, és hívta Bill Wongot. Elfúló lélegzettel ismételte el a furcsa látogatóval lezajlott diskurzust. − Értem − mondta Bill a végén. − Azonnal odamegyek az embereimmel. Nem tetszik ez nekem.

Mrs. Bloxby ezután Agathát hívta. Agatha rémülten kérdezte tőle, hogy nézett ki a pasas, s amikor Mrs. Bloxby elmondta, így szólt: − Attól tartok, aki az imént nálad járt, az Brian McNally volt személyesen. Értesítetted a rendőrséget?

– Igen, Bill Wong már úton is van ide. Jaj, Agatha, vigyázz magadra. Nem tudnátok mégis elutazni Jamesszel? Mindegy, hová, csak el az országból.

Agatha a recepción fogadta a hívást, azután visszament Jameshez, aki aggódva látta rajta, hogy egész testében remeg és halálsápadt. Elakadó hangon számolt be az ezredesnek Mrs. Bloxby telefonjáról. − Kezdek betojni, James − fejezte be, és eleredtek a könnyei.

Arra vágyott, hogy James a karjába ölelje és megvigasztalja, ám az ezredes csupán egy tiszta zsebkendőt nyújtott felé, majd azt mondta: − Menjünk a bárba, és beszéljük meg. Rád férne egy ital.

Agatha hüppögve fújta ki az orrát, majd átmentek a bárba. − Ez most már túl veszélyes − mondta James. − El kell tűnnünk.

Agatha felitatta a könnyeit, és törődötten nézte a sminkfoltokat James zsebkendőjén, amely az imént még patyolattiszta volt.

– Beszéljünk Barrettel − kardoskodott James. − Örülni fog, hogy megszabadul tőlünk. Aztán holnap átautózunk Franciaországba.

– Nyúlszívű vagyok − kesergett Agatha. − De most tényleg berezeltem. Jó, utazzunk el.

– Helyes. Gyerünk Barrethez.

Barret szemlátomást megkönnyebbült. Nemrég hívást kapott a mircesteriektől, akik Mrs. Bloxby titokzatos látogatója után kajtattak.

– Elfelejtettem felhívni Harryt − mondta Agatha. − Meg akartam kérni, hogy ugorjon át Lewishambe, és nézzen utána Fred vállalkozásának. És még a tőzsdés barátodat is ki kellene faggatnunk.

– Agatha − szólt James kedvesen. − Mindez most már nem számít. Elmegyünk.

– Elmegyünk − ismételte színtelen hangon Agatha. − El is felejtettem.

Nem csupán a rejtélyes látogató kavarta fel a lelki nyugalmát, de az elrablása emléke is kísértette. Úgy érezte, nem bírna elviselni még egy ilyen kalandot.

James azt mondta: − Hozom a kocsimat, és a nap hátralevő részében nem térünk vissza a szállodába. Este összecsomagolunk. Nincs miért tovább itt maradnunk.

– Akkor sosem fogjuk megtudni, ki ölte meg Geraldine-t.

– Számít ez? Kiállhatatlan nő volt.

Agatha némán lépdelt az ezredes mellett, miközben azt gondolta, igenis számít. Ő még soha nem futamodott meg.

Charles Fraith prédának érezte magát. Ő is sétált, csak ő Deborah-val, aki percről percre erőszakosabbá és követelődzőbbé vált. Voltaképpen Deborah azóta sem heverte ki az átélt sokkot. Időnként rátört a remegés, és fájdalom hasított a jobb halántékába. Így hát sutba dobta a finomkodást. Lady Fraith akart lenni.

Nem lehet állítani, hogy kart karba öltve békésen andalgott volna Charlesszal, inkább mintha satuba fogta volna. − Tudja, drágám, szerintem mi remekül összeillünk − mondta.

Charles némiképp pánikba esve felelte: − Ehhez Agathának is lenne néhány szava.

– Merthogy?

– Merthogy tulajdonképpen házassági ígéretet tettem neki − mondta Charles.

– Micsoda! Hiszen most is a volt férjével van!

– Köztük az már csak barátság. Agatha képes lenne beperelni engem házasságszédelgésért.

A szállodába érve Charles exkuzálta magát, mondván, sürgős telefonokat kell elintéznie, és elpucolt a szobájába.

Deborah az előcsarnokban toporgott. Ez tiszta őrület. Na de majd ő megmondja Agatha Raisinnek a magáét. Csak nem szabad nyilvánosan csinálnia.

Odalépett a recepciós pulthoz. − Mrs. Raisin a szobájában van?

– Nem, nincs.

– Gondoltam. Le kellene tennem valamit a szobájában, ő kért meg rá. Ideadná a kulcsát?

A személyzet berkeiben Deborah továbbra is hírességnek számított, így a recepciós, Betty szó nélkül átnyújtotta neki a kulcsot.

Deborah felsietett Agatha szobájába. Leült az ablakhoz húzott székre, és a mondandóját tervezgette. A kinti borult idő miatt félhomály volt odabent.

Ezalatt Betty felnézett a recepciós pult mögül, és egy munkaruhás, szerszámosládát cipelő férfit látott belépni.

– Felgyűrődött az emeleti padlószőnyeg, azt kell megcsinálnom − mondta a férfi.

– Menjen csak − felelte Betty unottan, azzal már vissza is bújt a magazinjába, amit olvasott épp.

Heves szél fújt, a hullámok szüntelen dübörgése az ember idegeire ment. Mindennek a tetejébe egy ajtóval arrább, a bárban a csapos Annie Lennox-CD-ket bömböltetett teljes hangerőn.

A szerelő már vissza is jött.

– Ez gyors volt − jegyezte meg Betty.

– Nem nagy munka − mondta a férfi. − Viszlát.

Betty tovább olvasta a Vilmos hercegről szóló cikket.

Érezte, hogy megáll valaki a pult előtt, kelletlenül feltekintett.

– Mrs. Raisin a szobájában van? − kérdezte Patrick.

– Nem, nincs − mondta Betty, miközben arról ábrándozott, hogy egyszer csak Vilmos

herceg sétál be a szállodába. − De Mrs. Fanshawe odafönt várja.

– Hogy adhatta oda neki a kulcsot?

– Azt mondta, le kell tennie valamit Mrs. Raisin szobájában.

– Nem lett volna szabad kiadnia a kulcsot. Megyek, visszaszerzem.

Patrick felnyargalt a lépcsőn, és meg sem állt Agatha szobájáig. Nem volt bezárva az ajtó, így aztán gondolkodás nélkül belépett.

És felüvöltött. Csupa vér volt a fal, és valaki ült a székben szétlőtt fejjel.

James és Agatha ezalatt Brighton felé autózott. Agatha sokkal nyugodtabbnak érezte magát. Holnap elhúznak innen, és akkor lássa legközelebb Snoth-on-Sea-t meg azt a förtelmes hotelt, amikor a háta közepét!

Megcsörrent a mobilja. − Nehogy felvedd − intette James.

– Szólnom kell Patricknek, hogy elmegyünk. Lehet, hogy ő hív.

Tényleg Patrick hívta, de szokatlanul feszült, megviselt állapotban volt.

– Jöjjenek vissza. Deborah Fanshawe-t lelőtték. A szobájában várta magát, a bérgyilkos meg nyilván azt hitte, ön az.

– Sietünk.

Agatha kikapcsolta a telefont. − Forduljunk vissza, James − mondta erőtlenül. − Iszonyatos dolog történt.

A szálloda előtt valóságos káosz alakult ki: rendőrök, fotósok, újságírók, tévések mindenütt. Agatha életében először behúzott fejjel, a feléje kiabált kérdésekre oda sem figyelve hagyta, hogy James beterelje a hotelbe.

Egy rendőrnő fogadta őket. − Mrs. Raisin?

– Igen.

– Menjenek a bárba. Ott fogják kihallgatni magukat.

Bementek a bárba, ahol már ott ült Charles halálra vált arccal, egy másik asztalnál meg Cyril és a neje, Dawn.

James és Agatha Charles asztalához telepedett le. − Mi történt valójában? − kérdezte James.

Agatha sosem látta még Charlest ennyire feldúltnak.

– Én tehetek róla. Olyan rámenős volt, gyakorlatilag megkérte a kezem, ezért azt hazudtam neki, hogy én már elígérkeztem Aggie-nek.

– Hogy mit csinált?! − meresztette rá a szemét Agatha.

– Muszáj volt leráznom valahogy. Ezek szerint megszerezte a szobája kulcsát, felment, hogy üvöltözzön magával egy jót, a gyilkos meg összetévesztette magával, és vadászpuskával szétloccsantotta a fejét.

– Honnan tudja, hogy vadászpuska volt? − kérdezte James.

– Patrick mondta, hogy hiányzott a fél feje, a vére meg az agyveleje ráspriccelt a falakra.

– Ihatnánk valamit − vetette fel Charles az elsápadó Agathára nézve. − Itt jön Patrick.

Patrick, akinek a szokottnál is gyászosabb volt a képe, lerogyott egy székbe velük szemben.

– Mi történt pontosan? − kérdezte James.

– Mrs. Fanshawe azzal az ürüggyel kérte el Bettytől a kulcsot, hogy le kell tennie valamit Agatha szobájában. Miután Mrs. Fanshawe felment, megjelent egy férfi melósruhában, szerszámosládával, és azt állította, hogy a padlószőnyeget jött megreparálni. Betty meg felküldte. A fickó kisvártatva lejött, és egész egyszerűen kisétált a hotelből.

– Brian McNally nem lehetett − mondta Agatha remegő hangon −, mert ő abban az időben éppen Mrs. Bloxbyra hozta rá a frászt Carselyban azzal, hogy meg fogja venni a házamat.

Mrs. Bloxby elbeszéléséből tudom, hogy ő volt az.

– Van itt még valami − mondta Patrick. − Megtudtam, hogy a Regan Enterprises megszűnt létezni. A dublini irodáik tegnap éjjel leégtek, az igazgatók felszívódtak.

– Tehát igazam volt − kapott a szón Agatha. − Tényleg pénzt akartak mosni.

– Hozok mindenkinek egy italt − mondta James.

– Önnel tartok − mondta Charles. − Kérjünk mindjárt egy egész üveg konyakot, meg poharakat.

Alig értek vissza a bárpulttól, amikor Willerby főfelügyelő lépett be a bárba Wilkins, Barret, valamint egy rendőrnő társaságában.

– Egyesével kérdezem ki magukat − közölte a főfelügyelő. − Elsőnek önt, Mrs. Raisin. Hol tartózkodott, amikor Mrs. Fanshawe a szobájában várta? A recepciós elmondása szerint nagyjából délután háromkor.

– Jamesszel, illetőleg Mr. Laceyvel Brighton felé hajtottunk, amikor Patrick Mulligan felhívott, és beszámolt a történtekről.

– Mit keresett az áldozat az ön szobájában? A recepciós szerint ön kérte meg rá, hogy tegyen le valamit a szobájában.

– Ez nem igaz. − Agatha szúrós pillantást vetett Charlesra. − Azt hiszem, Sir Charles Fraith tudná megadni a választ a kérdésére.

– Sir Charles?

Charles kínosan fészkelődött a székén. A sokk és az elgyötörtség dacára Agatha élvezettel figyelte, ahogy a máskor oly rendíthetetlen Charles egyszerre kibillen a nyugalmából.

– A helyzet a következő: Deborah, vagyis Mrs. Fanshawe rám tapadt. Olyannyira, hogy az volt az érzésem, mindjárt megkéri a kezem. Pánikba estem, és azt mondtam neki, hogy én már megkértem Aggie-t.

– Vagyis Mrs. Raisint.

– Igen.

– Folytassa.

– Roppant erőszakos teremtés volt, szerintem marakodni ment fel Agathához.

– Elég sötét az a szoba. Az áldozat az ajtónak háttal ült − mondta Willerby. − Adódik a feltételezés, hogy a gyilkos összetévesztette Mrs. Raisinnel.

Patrick szólalt meg: − Nem lehet, hogy Brian McNally küldte a bérgyilkost Agathára? Sose látta Agathát, nem tudhatta, pontosan hogy néz ki.

– Ez is egy lehetőség. Most pedig sorra veszem magukat…

– Hála az égnek, hogy vége van − mondta Agatha a többórásnak tűnő kihallgatás után.

– Csak egy a bibi − mondta James. − Most nem mehetünk el.

Mire Charles: − Azt akarja mondani, hogy már a lelépést fontolgatták? Ez nem vall magára, Aggie.

– Jaj, fogja már be! − fortyant fel James. − A maga helyében nem lennék ilyen nyugodt. Willerby nem vette be egészen a bérgyilkosos sztorit, ami azt jelenti, hogy maga az első számú gyanúsított.

– Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom. Már átkutatták a szobámat, és nem találtak nálam fegyvert.

– A maga hibája ez az egész − mondta Agatha keserűséggel a hangjában. − Mi a francért kellett udvarolnia Deborah-nak?

– Mert első blikkre igencsak vonzó volt.

Továbbra is a bárban ültek. Agatha meglepődve pillantotta meg a belépő Harryt.

– Mit keres maga itt? − kérdezte tőle.

– Gondoltam, elkél maga mellé még egy testőr − felelte Harry leülve. − Mi folyik itt? A rendőrség megszállta a hotelt. Egy rettentő külsejű nő még DNS-mintát is vett tőlem. Azt hittem, lehányom, mikor bedugta a számba azt a pálcikát. Aztán igazolnom kellett magam.

Agatha beszámolt neki Deborah haláláról. Harry figyelmesen végighallgatta, majd így szólt: − Időszerű lenne egy újabb szobacsere.

– El van intézve, hála a rendőrségnek − mondta Agatha. − Az előző szobámban azóta is helyszínelnek. Patrick, folyton elfelejtem megkérdezni: sikerült kiderítenie, találtak-e valamit a kávés termoszban?

– Se a termoszban, se a tejben, a cukorban vagy a kekszben. Az a kis nő nyilván parancsot kapott, hogy ölje meg magát, és csak a látszat kedvéért vitte a tálcát. Azt mondja, az volt a feladata, hogy várja meg és félemlítse meg magát, de beijedt és lelépett.

– Én is ezt tervezem − jegyezte meg Charles. − A rendőrfőnök az ismerősöm. Érjék be annyival, hogy meghagyom nekik a címemet.

James kék szeme megvillant. − Úgy érti, nem marad itt, hogy segítsen megvédelmezni Agathát?

– Vannak elegen nélkülem is − hangzott a szívtelen válasz. − Farkaséhes vagyok. Hékás! Valaki hiányzott, amikor mindannyian a bárban voltunk: Fred Jankers.

– Rákérdeztem − mondta Patrick −, visszament Lewishambe, hogy eltemesse Wayne-t és Chelsea-t. Holnap már itt lesz.

– Minek jön vissza? − töprengett hangosan Agatha. − Akárhogy is, nálam Cyril Hammond a fő gyanúsított. Ő örökli Geraldine vagyonát.

– Mit keres itt még mindig? − kérdezte Harry.

– Nem távozik, amíg le nem lepleződik imádott Geraldine-ja gyilkosa.

– Hiszi a piszi − mondta James.

Agatha ránézett. − Őszintén rajongott Geraldine-ért. Hát nem furcsa, hogy egy ilyen lompos, harsány nő is képes elbolondítani a férfiakat?

– Jellemző, hogy ezt mondja, Aggie − élcelődött Charles. − Megyek, eszem valamit.

– Ne feledje, hamarosan jönnek értünk, hogy bevigyenek Lewesbe hivatalos vallomástételre.

– Majd gyorsan eszem − mondta Charles. − Megnézem, akad-e valami szendvicsnekvaló a konyhán.

– Hozhatna nekünk is − kiáltotta utána Agatha.

Mikor már éppen azt hitték, hogy Charles megfeledkezett róluk, visszatért egy pincérnő társaságában, aki hatalmas tálcán szendvicseket hozott.

– Kávét is kérhettem volna − mondta Charles. − De arra már úgysem lenne időnk.

– Kicsit becsíptem − sopánkodott Agatha.

James elébe rakott pár szendvicset. − Tessék enni. Felszívja az alkoholt.

Agatha nagyon igyekezett, de minden falattal meg kellett birkóznia.

Aztán kivezették őket a járőrkocsikhoz. − Magának nem kötelező jönnie − fordult oda Agatha Harryhez. − Átugrana Lewishambe, hogy utánanézzen Fred Jankers vállalkozásának?

– Meglesz − felelte Harry.

Harry kivételével mind elhagyták a hotelt, s a sajtósok üvöltözése és vakuvillogtatása közepette utat törtek maguknak a kocsikhoz.

Maga a kihallgatás az elvárhatónál jóval tovább, egész álló nap folyt, azután éjszakára elszállásolták őket egy hotelben, és a kihallgatás másnap is folytatódott.

Agathát ezúttal már a különleges ügyosztály emberei faggatták. Miből feltételezte, hogy piszkos pénz van a dologban? Addig-addig vallatták, míg már az agyában hallotta visszhangzani

a saját megfáradt hangját.

Aztán egyik pillanatról a másikra elengedték őket. A rendőr, aki visszafuvarozta Agathát, Jamest és Charlest, a következő intelemmel szolgált nekik, amikor kiszálltak a kocsiból: − Riasztás van érvényben. Holnaputánra vihar várható.

Az étkezőben elfogyasztották késői vacsorájukat, de alig szóltak egymáshoz, egyikük sem volt beszédes kedvében.

Agatha imbolygott a sok bortól, Jamesnek kellett eltámogatnia a szobájáig.

– Az ivás semmire nem megoldás, Agatha − mondta James.

– Jaj, hagyjál már − hurrogta le az elcsigázott Agatha.

Bezárta maga mögött az ajtót, és székkel aláékelte a kilincset. Leült az ágyra, lehúzta a cipőjét. A levetkőzéshez nem maradt ereje. Hátrazuhant a párnák közé, és meg kellett kapaszkodnia az ágyban, ami ringlispílként forgott vele körbe-körbe. Becsukta a szemét, és részeg álomba merült.

Reggel rossz szájízzel és kínzó fejfájással ébredt. Még mindig fel volt öltözve, s a ruhája mintha magába szívta volna a pórusaiból kigőzölgött alkoholt.

Erőnek erejével lecincálta magáról a ruhát, és forró zuhanyt vett. De olyan cefetül érezte magát, hogy képtelen volt felöltözni. Megszólalt a telefon. James hívta.

– Hogy vagy?

– Nagyon rosszul − nyögte Agatha. − Vissza is fekszem.

– Megmondtam, hogy az ivással semmit sem oldasz meg. Én…

Agatha letette a kagylót. Bevett két fájdalomcsillapítót, és visszamászott az ágyba.

Betty Teller átadta a helyét a váltótársának, Nick Loncarnak, és kifelé indult a hotelből, aggodalmas pillantásokat vetve a háborgó tengerre. A rádióban, amit a recepciós pult alatt tárolt és egy zenecsatornára volt állítva, furtonfurt a közeledő viharra figyelmeztették az embereket. Még egy Robbie Williams-számot is félbeszakítottak emiatt.

Ahogy a parti sétányról lekanyarodott egy mellékutca viszonylagos biztonságába, jóképű fiatalemberbe ütközött.

– Bocsánat − mondta a fiatalember. − Nem figyeltem. Ellenben örülök, hogy egy ilyen csinos lánnyal ütköztem össze.

Betty elnyílt szájjal pislogott rá. A fiú lélegzetelállítóan szép volt.

– Kárpótolhatlak valamivel? Mondjuk, meghívlak egy italra.

Betty egy percig sem tétovázott. − Jó.

A fiúnak hullámos barna haja volt, meg szép barna bőre. Öltözete lezser, ellenben szemlátomást drága. Betértek a Zöld Emberkébe. Most nem táncolt senki a rúdnál, és a kocsma aránylag néptelen volt.

A lánynak Bacardi Breezert, magának egy pohár sört rendelt, aztán leültek az italokkal.

– És mivel foglalkozik egy ilyen csinos lány?

– A gyilkos szállóban vagyok recepciós.

– A Palace szállóban?

– Aha.

– Csoda, hogy nem léptél ki.

– Nem hagyhatom cserben az igazgatót − felelte Betty jókislányosan. Valójában a sajtó miatt maradt, ugyanis arról álmodozott, hogy egyszer még felfedezik, és tévésztár lesz.

– Olvastam róla a lapokban − mondta a fiatalember. − Azt a Mrs. Raisint kemény fából faragták.

– Szerintem őt is kezdi felőrölni a nyomás. És nemcsak a gyilkosságok miatt, de ott van még a volt férje is, Mr. Lacey. Nem tudom, mi van kettőjük között, de a nőnek az arcára van írva,

hogy mindmáig bolondul érte. A pasi biztos elvált tőle, ő meg vissza akarja szerezni.

– Nem is alszanak együtt?

– Nem. Külön szobájuk van.

A fiatalember beszédén halovány külföldi akcentus érződött. Betty azt kívánta, bárcsak belépne valamelyik barátnője, és meglátná őt ezzel a helyes pasival, aki ráadásul csüng az ajkán. Még az is érdekelte, hogy kik és milyenek a szállóvendégek.

A harmadik ital után Bettynek sürgős dolga akadt a toaletten.

Hanem mikor visszatért a bárba rendbe tett sminkben, a fiatalembernek hűlt helye volt.

A csapostól kérdezte meg, hová lett. Remélte, hogy csak a vécére ment ki, de a csapos azt mondta, hogy a fiatalember rögtön lelépett, amint ő kiment pisilni.

Bettyt mintha leforrázták volna. Még a nevét se tudja a krapeknak.

Agatha Jamesszel vacsorázott. Rémes hangulatban volt, mert megint fájdogált a csípője. Tisztában volt vele, hogy gond van az ízületeivel, de befizetett egy Pilates-tanfolyamra, s az egy időre csillapította a fájdalmát. Ami most visszatért. Öregnek érezte magát, émelygett, és fájt mindene.

James viszont szinte pezsgett.

– Gondolkoztam − mondta éppen −, és arra jutottam, hogy most már nem tarthatnak itt minket sokáig. Először Párizsba megyünk, aztán lekocsikázunk délre.

Agatha némán figyelte. Odakint orkánerejű szél tombolt.

Eszébe jutott a carselyi otthona, szeretett cicái. Átgondolta, hogy Jamesszel lennie merő szenvedés, hiszen külön szobában hálnak, és ő hasztalan reménykedik abban, hogy újból fellángol köztük a szerelem.

Végül James szeme közé nézve így szólt: − Haza akarok menni.

– De hát egy kis napsütés csodát tenne velünk.

– Én haza akarok menni, James.

– Fáradt vagy és zavarodott, és valószínűleg a másnaposságod se múlt el teljesen. Remélem, nem kapsz rá az ivásra.

Agatha csípőjébe éles fájdalom nyilallt. Mereven állt fel a helyéről. − Nem kértem kioktatást. Megyek, lefekszem.

– Tedd azt, és reggelre jobban leszel.

Tizenegy

Agatha eldöntötte, hogy másnap reggel muszáj lesz kimennie a szállodából. A közelgő viharra vonatkozó riasztások ellenére napos, ámde szeles volt az idő. Patricket kérte meg, hogy tartson vele, ugyanis sem Charlest, sem Jamest nem óhajtotta látni. Patrick meg csak akkor beszél, ha szólnak hozzá.

Patrick ellenvetés nélkül elfogadta Agatha magyarázatát, hogy testmozgásra van szüksége, s hogy a szálloda lassan a börtönükké válik.

Az utcákon sétálgatva Agatha lelki szemével látta James gyermekkorának nyugodt halászfaluját. Voltaképpen a kiszélesített főutcát leszámítva Snoth belvárosa még mindig elég kicsi, peremén lakótelepek emelkednek. A parthoz közeli, a főutcára vezető sikátorokban álló házakon jól látszik, hogy valaha halászkunyhók lehettek. Alighanem a főutcán található nagyáruházak meg a mellékutcák szánalmas boltocskái fosztották meg a várost minden bájtól és ártatlanságtól. Mintha átalakult volna a munkanélküliek Mekkájává a játékbarlangokkal meg a szexshopokkal. Az utcasarkokon sápadt arcú, girhes fiatalok lézengtek.

– Már jobban vagyok − szólalt meg végül Agatha. − Igyunk meg egy kávét.

Több kávézó mellett is elhaladtak, Agatha az ablaküvegen bekukucskálva ellenőrizte, lát-e valahol vendégmarasztaló hamutartót az asztalokon.

Végre találtak egy megfelelőt, ahol a kiírás szerint könnyű falatokat is kínáltak. Nem volt valami meghitt hangulat odabent: egyszerű asztalok, kemény támlájú székek, ellenben minden asztalra odabiggyesztettek egy-egy rusnya, bádog hamutartót.

Agatha és Patrick kávét rendelt, Agatha rágyújtott, és elnézte az ablakon beszüremlő fényben lebegő kékes füstöt.

A napfény a dohányosok esküdt ellensége, gondolta Agatha, mert rávilágít arra a töméntelen méreganyagra, amit kibocsátanak a levegőbe.

– Deborah jár a fejemben − mondta. − Ellenszenves nő volt, de milyen bátran túlélte a tengert. Mitévő legyek, Patrick? James vakációzni hív, de én haza szeretnék menni.

– Akkor vegye rá Jamest, hogy ugorjanak haza néhány hétre, csak hogy minden rendben van-e otthon – felelte Patrick.

– Jó ötlet. Az irodába is illene benéznem. Szegény Philnek egyedül kell helytállnia.

– Tegnap este beszéltem vele. Kéri, hogy amint lehet, küldje vissza Harryt. Egyedül is bírja a gyűrődést, de nehezen. Érthető, elvégre a hetvenes éveit tapodja.

– Az öregedés puszta gondolatától is rosszul vagyok − fészkelődött a székén Agatha. Aznap reggel még nem érezte a sajgást. − El tudja képzelni, hogy Cyril Hammond ölte meg Geraldine-t? Látszólag rajongott a nőért, de talán csak jó színész.

– Annyi bizonyos, hogy ő ki tudta volna csalogatni az áldozatot a hotelből. A kollégám az őrsön most néz utána, van-e priusza. Ha elengedik, tényleg elmegy, és megoldatlanul hagyja Geraldine megölésének ügyét?

– Nem tudom. A szívem hazahúz, de itt legalább rendőrökkel vagyok körülvéve. Brian McNally azóta feltűnt Carselyban. Odahaza könnyű célpont lennék.

– Ez esetben meg kellene fontolnia James javaslatát, hogy utazzanak el egy időre.

– Csakhogy már nem tudom, hányadán állunk Jamesszel. Amikor előhozakodott a közös vakációzással, azt hittem, újra el akar venni. De a házasságunk már előzőleg se volt fenékig tejfel. Inkább voltam a vendége, mint a felesége. Akármit tettem, belém kötött. Akkor meg miért akarna visszajönni hozzám?

– Meglehet, nem akar magára maradni öregkorára. A férfiak szeretik a gondolatot, hogy egy nő ápolja majd őket aggkorukban.

– Hű, de romantikus − jegyezte meg Agatha szárazon. − Maga mit tervez mára?

– Bemegyek az őrsre, hátha megtudok valamit.

– Nekem viszont muszáj lesz szusszannom egyet − mondta Agatha. − Elautókázom valahová, és egyedül töltöm a napot.

– Bölcs dolog ez? McNally vagy az emberei talán azóta is magára vadásznak.

– A szállodában könnyű célpontnak érezném magam. Hívjon, ha van valami.

Agatha a szabadság érzésével gurult ki a mélygarázsból. Kihajtott a városból a dombok közé, falvacskákon vágott keresztül. Egy borozónál megállt ebédelni, de továbbra is húzódozott a visszatérés gondolatától.

Elment egészen Brightonig, ott leparkolt, és megtekintette az uralkodói család rezidenciáját. A szobákban barangolva elég hamar csömöre lett a hivalkodó pompától meg a sok aranycirádától.

Aztán egy útjába akadó antikváriumban habkönnyű ponyvaregényt vásárolt magának, és beült vele egy kávézóba olvasgatni.

Az unalomig ismert motívumok: a jó barátnő, a meleg barát, a jóképű barát, akire a főhősnő világéletében a bátyjaként tekintett, meg a szokásos Versace-ruhák és Jimmy Choo-cipők felvonultatása.

De legalább olvastatta magát, Agatha falta a sorokat. Amikor távozott a kávézóból, odakint már kezdett beborulni, s a vijjogva repdeső sirályok ijesztően fehérnek látszottak a tintakék háttér előtt.

A Retró moziban az *Hulot úr nyaral* című filmet vetítették, amiről Agathának valaki egyszer azt mondta, hogy nagyon mulatságos. Megváltotta a jegyét, és pattogatott kukoricát meg kólát is vett az előtéri büfében.

Alig ültek a nézőtéren. Agatha elhelyezkedett a sötétben, és átadta magát a műélvezetnek.

A fim csakugyan vicces volt, Jacques Tati a bohóckodásával elfeledtette vele a gyilkosságot.

Mire kiment a moziból, már heves löketekben fújt a szél.

Bemenekült a kocsija biztonságába, de még mindig nem akaródzott visszamennie Snothba, ezért úgy döntött, hogy ugyanabban a borozóban fog megvacsorázni, ahol az ebédjét fogyasztotta. Nem vonta meg a szájától a falatot: kacsát evett, utána datolyapudingot dupla habbal.

Távozáskor derékban meglehetősen szorította ugyan a szoknyája, mégis elégedettség és nyugalom töltötte el.

A szél ostromot indított a kocsija ellen, ahogy visszafelé autózott Snoth-on-Sea felé. Amikor leparkolt és kibukkant a mélygarázsból, áldotta a szerencséjét, hogy még nincs itt a dagály ideje, a hullámverés így is fülsiketítő volt.

Homokzsákokkal torlaszolták el a hotel bejáratát, kénytelen volt átmászni rajtuk. Amikor felvette a kulcsát a recepción, Nick Loncar egy üzenetet nyújtott felé. James írta, és természetesen írógéppel, gondolta Agatha, mintha a kézírás az intimitás csimborasszója volna.

Az állt benne: „Patricktől tudom, hogy elmentél. Találkozzunk kilenckor a reggelinél. Beszélnünk kell. James”

Agatha utálkozva gyűrte gombóccá a papírt. Semmi „szeretettel”, az aláírás egyszerűen csak „James”.

– Rossz hír?

Agatha megfordult, és Charlesszal találta magát szembe. − Merre kóricált? − kérdezte a

férfi.

– Elegem lett a szállóból, egy kis magányra volt szükségem. Miért van még mindig itt? Tán nem kapott engedélyt a távozásra?

– Holnap elmehetek. Csevegjünk, Aggie. Aggódom magáért.

– Én inkább lefeküdnék. Fáradt vagyok.

– Egyetlen ital a bárban.

– Hát, jó. De tényleg csak egy.

Charles magának whiskyt, Agathának gin-tonikot kért.

– Na, miről van szó? − szegezte neki a kérdést Agatha.

– Magáról meg Jamesről.

– Mi van velünk?

– Ma váltottam pár szót Jamesszel. Ő biztosra veszi, hogy nem marad el a közös vakációjuk.

– Én nem vagyok ebben olyan biztos. Haza szeretnék menni.

– Az a sanda gyanúm, hogy James az utolsó pillanatban majd meggyőzi. Jóllehet néha kérges szívűnek tűnhetek, a barátja vagyok. Belegondolt valaha, hogy a James iránti nem szűnő lángolásának az ezredes elérhetetlensége lehet az oka? Úgy viselkedik, mint egy bántalmazott feleség: folyton visszakullog hozzá a következő verésre. A pszichoterápia talán segítene.

– Nincs nekem semmi bajom − vágott vissza Agatha. − Egyébként is az első adandó alkalommal hazamegyek.

– Majd meglátjuk. Csak aztán vissza ne sírja az elvesztegetett lehetőséget.

– Charles, értem én, hogy jót akar nekem, de fáradt vagyok. Az idegeimre megy ez a vihar.

– Reménykedjünk, hogy biztos alapokra építették a szállodát − mondta Charles. − De azért fontolja meg, amit mondtam.

Éjjel egy órakor Nick Loncar felnézett a sportújságjából. Egy férfi állt előtte. Nick jól hallotta a rakpartot csapdosó hullámok morajlását, és nem értette, hogy jutott el idáig az ember szárazon.

– Szobát szeretne, uram?

A férfi elmosolyodott. Megnyerő, napbarnított arca volt, és a ruháján látszott, hogy drágán vette. − A lewesi nyomozóhivataltól jöttem − mondta. − Sajnos fel kell tennem még néhány kérdést Mrs. Raisinnek. Ugyanis történt valami.

– Láthatnám az igazolványát? − kérdezte Nick a biztonság kedvéért.

Az ember épp csak felvillantott előtte valami igazolványfélét.

– A bárban leszünk − mondta aztán. − A megbeszélnivalónk szigorúan bizalmas, úgyhogy arra szeretném kérni, hogy gyújtson villanyt a bárban, és ne zavarjon minket senki.

– Rendben. − Nick habozott. − Hogy tudott szárazon eljutni ide?

A férfi összehúzta a szemét. − Maga most akadályozza a nyomozati munkát − jelentette ki fenyegető hangon.

– Jó, jó, azonnal lehívom a hölgyet.

Felcsöngette Agatha szobáját. Amikor letette a telefont, azt mondta: − Mrs. Raisin tíz perc türelmét kéri, amíg felöltözik.

– Helyes. Csináljon valami fényt a bárban, aztán szívódjon fel.

– Ha szükségük lenne rám, az igazgató irodájában leszek.

Agatha leballagott az előcsarnokba, és szinte megsüketítette a vihar tombolása. Zúgott a szél, a hullámok a szálló bejáratát csapdosták.

Belépett a bárba, ahol csupán két lámpa égett. Az ablak közelében, neki háttal egy férfi

ült.

Odalépett hozzá. − Maga hívatott ide?

Nick az igazgatói íróasztalnál ülve idegesen rágcsálta a hüvelykujját, és a telefont bámulta. Geraldine meggyilkolását követően szép kis fejmosást kapott a rendőrségtől, mert azt vallotta, hogy senkit sem látott távozni a szállodából a gyilkosság hozzávetőleges idejében. Igazából a bárban szundikált a kérdéses időben, a karosszékek egyikében elnyúlva. Nick nappal is dolgozott, egy snothi kocsmában volt csapos.

Elhatározásra jutott. Felhívta a lewesi kapitányságot, és megérdeklődte, ők küldtek-e ki egy nyomozót a szállóba Mrs. Raisin kihallgatására.

A bárban ülő férfi felállt Agatha lépteinek hangjára. Megfordult, és elmosolyodott. − Üljön csak le, Mrs. Raisin.

Agathának a lélegzete is elállt. − Brian McNally.

A férfi pisztolyt szegezett rá. Mik eszébe nem jutnak az embernek veszélyhelyzetben, gondolta Agatha. Nem tudnám megmondani, hogy ez most pisztoly vagy revolver. Az én generációm nincs kiképezve a témában.

– Leülni − parancsolta a férfi.

Agatha engedelmeskedett, miközben a szíve versenyt kalapált a kint dühöngő viharral.

A férfi megemelte a hangját, hogy túlkiabálja a dübörgést. − Maga egy kotnyeles vénasszony, élmény lesz kinyírni. Már majdnem a kezünkben volt a kaszinós biznisz. Erre jön maga, és mindent elbarmol.

Végem van, gondolta Agatha, és megszállta a béke. Nem volt benne biztos, hogy létezik-e Isten, de Mrs. Bloxby hisz benne, így most Mrs. Bloxby istenéhez fohászkodott, hogy vagy hagyja méltósággal meghalni, vagy mentse meg.

A férfi felemelte és Agatha szívére irányozta a pisztolyt.

– Nem is könyörög az életéért?

– A pokolban rohadj el, te szemét − sziszegte Agatha.

Ekkor gigászi hullám törte be az ablaktáblákat. Ahogy bezúdult a tengervíz, Brian ijedten kapta oda a fejét, s egy kirepülő üvegszilánk épp a nyakába fúródott. Agatha a földre vetette magát, aztán az ár a bárpultig sodorta. A pult lábazatába kapaszkodott, hogy el ne ragadja a visszaáramlás.

Aztán mikor visszahúzódott a víz, nagy nehezen talpra kecmergett, és sikítozva rohant keresztül az immáron elárasztott előcsarnokon, majd még mindig sikítozva felnyargalt a lépcsőn, és két kézzel verte James ajtaját.

James kinyitotta, és Agatha jóformán berobbant a szobába, csak azután nyögte ki: − Brian McNally odalent várt rám a bárban! Le akart lőni!

– Ülj le − parancsolt rá James. − Hívom a rendőrséget.

A rendőrök hamar odaértek, hiszen Nick már riasztotta őket. Mivel a bejárat felől képtelenség lett volna bejutni, az oldalsó kerti falon másztak be, és egy nyitva hagyott vészkijáraton hatoltak az épületbe.

Agathának még éppen jutott ideje átöltözni száraz ruhába, amit James vitt át neki a szobájából.

Elsőnek Wilkins nyomozó toppant elébe. − Hallgatom, Mrs. Raisin.

Agatha remegő hangon ismertette vele a történteket.

– Brian McNally halott − közölte Wilkins. − Egy üvegszilánk pont a nyaki artériáját találta el. Elvérzett, és kis híján beszippantotta a tenger. Az ablak mellett, az egyik szófa alá szorulva találtunk rá a tetemére. A jelek szerint úgy vette rá Nick Loncart, hogy hívja le önt a bárba, hogy nyomozónak adta ki magát, még hamis igazolványa is volt. Loncar értesítette a

rendőrséget. Találtunk egy nyitva hagyott vészkijáratot, szerintünk ő is azon át juthatott be. Siettünk, ahogy tudtunk, de rettenetes a helyzet odakint. A tűzoltók meg a mentők most azzal lesznek elfoglalva, hogy a partközeli házak lakói után kutatnak; ki tudja, túlélték-e a vihart. Velünk kell jönnie a kapitányságra, hogy vallomást tegyen.

– Nem látja, hogy még mindig sokkos állapotban van? − tiltakozott James erélyesen. − Majd reggel bemegyünk.

– Úgy is jó. Hét órára érte küldünk valakit.

– Legyen inkább kilenc − alkudozott James. − Hadd aludja ki magát.

Agatha, aki mindaddig arról ábrándozott, hogy James majd megmenti, és egymás karjában töltik az éjszakát, most csak a szobája magányára vágyott, hogy sírhasson egy jót.

Biztosította Jamest afelől, hogy minden rendben van, és magára zárta az ajtót. Azon kapta magát, hogy didereg, levetkőzött hát, és forró zuhanyt vett. Hálóingbe bújt, bemászott az ágyba, és gyötrelmes álomba merült, melyben a nyílt tengeren hánykolódva küzdött a hullámokkal.

Korán ébredt fel, arra, hogy besüt a nap az ablakon. Kikelt az ágyból, hogy megnézze, visszavonult-e már a tenger. Elfelejtette, hogy a szobája a szálloda gyomos hátsó kertjére néz.

Felöltözött, és lement az étkezőbe, ahol továbbra is kaotikus állapotok uralkodtak: törött üvegszilánk mindenütt, felborult asztalok-székek. Charles jelent meg a háta mögött.

– Micsoda éjszaka.

– Hát nem hallotta, mi volt? − kérdezte Agatha.

– Nem.

Agatha beszámolt neki. − Menjünk inkább a szobámba − javasolta Charles. − Csuromvizes a szőnyeg, a végén még átázik a cipőm.

Betty élénk rózsaszín gumicsizmában érkezett meg a hotelbe.

– Ó, Mrs. Raisin, befelé jövet megállítottak a rendőrök, és mondták, mi történt. A szállodának annyi. Nézhetek másik állás után. Volt egy furcsa dolog, amit nem mondtam el önnek. Beszédbe elegyedtem egy fiatalemberrel, aki aztán meghívott egy italra. Csomó mindent kérdezett önről meg Mr. Laceyről, de mire visszamentem a klotyóról, addigra elszelelt.

– Tájékoztassa a rendőrséget − tanácsolta Agatha.

Charles szobájában Agatha így szólt: − Azon tűnődöm, miért volt kíváncsi rám az a fiatalember.

– Valószínűleg McNallynek dolgozott, és információt gyűjtött − felelte Charles. − Mielőtt kitalálta, hogy eljátssza a nyomozót, talán azt tervezte, hogy felküld önnek egy üzenetet James nevében. Maga nincs kisminkelve.

– Hát aztán!

– Jobban jár, ha kimázolja magát. Holtsápadt. Mindjárt itt lesznek az újságírók, nem nézhet ki úgy, mint valami hazajáró lélek. Fel a fejjel! Tudja, mit gondolok? Most, hogy McNally halott, megszűnt a veszély. Le van metszve a kígyó feje. Pokoli mázlija volt, Agatha.

– Vagy az is lehet, hogy Mrs. Bloxby istene segített meg.

– Mit beszél?

– Nem érdekes.

A rendőrök bevitték Agathát a kapitányságra Nickkel és Bettyvel egyetemben. Gyalogolniuk kellett, mert a partvonalat teljes hosszában beterítette a házak tetejéről lesodródott pala, tégla, törött üveg és egyéb törmelék.

Agatha örült, hogy kifestette magát, ugyanis egész hadseregnyi újságíró várakozott a kapitányság előtt.

Agathát, Nicket és Bettyt külön kihallgatóhelyiségbe vezették.

Barret és Wilkins színe előtt a fáradt Agatha újra meg újra elmondta a sztoriját.

Végül Barret így szólt: − Nos, akkor ez el van boronálva. Örülhetünk. Egy igen veszedelmes bűnöző meghalt, és egyelőre a pénzmosási ügyletet is sikerült kivédeni. McNally volt az agy, most, hogy nincs többé, önnek sincs több félnivalója, Mrs. Raisin. Nyugodtan hazamehet.

– Na és a Geraldine Jankers-gyilkosság?

– Arra jutottunk, hogy az ékszerrablással függhet össze. Ha McNally bérgyilkosokat alkalmazott ön ellen, nyilván Geraldine-t is szemrebbenés nélkül kiiktathatta, hogy szívességet tegyen Charlie Blacknek.

– Mi van, ha McNallynek nincs hozzá köze?

– Az ügyet lezártuk. Menjen haza, Mrs. Raisin.

Agatha kilépett a kihallgatóhelyiségből, és látta, hogy Charles vár rá. − Gondoltam, jólesne valami reggeli, mielőtt nekiállunk kitöltögetni a biztosítási papírokat.

– Miféle papírokat?

– A parkolóban hagyott autók nem úszták meg sértetlenül, beleértve az ön bérelt kocsiját is. − Az ügyeletes tiszthez fordult: − Van itt hátsó kijárat?

– Mutatom az utat.

– Hacsak nem akar kiállni az újságírók elé, Aggie.

– Most nem.

Agatha bőséges, tápláló reggelije kolbászból, tojásból, baconből, babból meg bundás kenyérből állt, amit több csésze feketével öblített le.

S a tetejébe Charles állta a cechet.

– Ahogy visszaértünk, felhívom az autókölcsönzőt − mondta Agatha. − Szeretnék még ma hazajutni.

– Minek fáradna vele? Én mindjárt reggel felhívtam a biztosítómat, és kaptam csereautót, a város határában tették le nekem az autószervizben. Majd én hazafuvarozom magát Carselyba. Hívok taxit a sarokra, odáig kénytelenek leszünk cipelni a csomagokat. Kocsival egyelőre képtelenség megközelíteni a szállodát.

Agatha azt remélte, sikerült meglógnia a sajtó elől, de a viharkárok is hírértékűek voltak, így aztán elözönlötték a partot a tévéstábok. Életében először Agatha mindössze annyit morrantott oda nekik, hogy nincs közölnivalója.

Charlesszal úgy egyeztek meg, hogy egy óra múlva találkoznak odalent. Az előcsarnokban pallókat fektettek a lucskosra ázott szőnyegre.

A szobájában Agatha felhívta Patricket, hogy tájékoztassa: elmegy, és a férfi számláját is rendezi. Azután felhívta az autókölcsönzőt, és beszámolt a történtekről, hozzátéve, hogy majd később kitölti a betétlapot, és postán továbbítja nekik.

Alig tette le a kagylót, máris megszólalt a telefon. Mrs. Bloxby hívta. − Most hallottam a hírekben − mondta a lelkészné. − Ne menjek le hozzád kocsival?

– Ne aggódj, Mrs. Bloxby. Megyek haza.

– Átugrom Doris Simpsonhoz egy lábas raguval, hogy tegye le nálad. Most hagylak, bizonyára megviselt vagy. Hívj, amint megjöttél.

Agatha sietősen csomagolt, és összefacsarodott a szíve, ahogy a sok nyári ruhára nézett. Éppen végzett, amikor Charles bekopogott hozzá.

– Itt a taxi.

Charles fogta Agatha bőröndjét, és már a lépcsőnél jártak, amikor ott termett James.

– Hol a fenében voltál, Agatha? − tudakolta.

– A kapitányságon. Most mennem kell, James.

– De Agatha, én azt hittem, vakációzni megyünk.

– Én hazamegyek − jelentette ki Agatha. − Mellesleg a te kocsid is tropa.

– Hogyan?

– Nem tudtad? A parkolót is elöntötte az ár, az összes kocsi megsínylette.

– Maradj, és szerzek másikat. Pár nap az egész. Addig alhatsz az én szobámban is.

– Vár a taxi − dünnyögte Charles.

– Egy percig sem bírom tovább ezen a lepra helyen − mondta Agatha. − Megyek és kész.

– Figyelmeztetlek, Agatha. Ez az utolsó esélyed.

– Mit képzelsz, ki vagy te? Gyerünk, Charles!

A taxi elvitte őket a szervizig, ahol Charles aláírta a csereautó − egy vadonatúj Peugeot − átvételi papírjait.

Ahogy kifelé hajtottak Snothból, Agatha megkönnyebbült sóhajt hallatva nézte, amint a peremkerületek lakótelepei lassan elmaradnak mögöttük, és belevesznek a távolba.

– Kicsit sem sajnálja Jamest? − kérdezte Charles.

– Nem érzek semmit, csupán megkönnyebbülést, hogy végre elmehetek innen.

Agathának kitartóan csörgött a mobilja. − Nem veszi fel? − kérdezte Charles.

– Nem, inkább kikapcsolom a nyüvest!

Agathának egyre könnyebb lett a lelke, ahogy távolodtak Snoth-on-Sea-től. Hazamegyek! Sosem érzett még ilyen erős honvágyat. S amikor Charles ráfordult a Carselyba vezető, fákkal szegélyezett zöld alagútra, ő prédaállatnak érezte magát, amely most pucol vissza a vackába.

– Nem várom meg, míg bemegy − közölte Charles, miután az ajtóig vitte Agatha kofferjét. − Majd hívom.

Agatha bement a házába, és lelkesülten hívta a cicákat. Azok közömbösen néztek fel rá, így büntették a távolmaradásáért. Agatha letette a bőröndjét az előszobában, és a konyhába ment. Mrs. Bloxby beígért raguja a konyhaasztalon várta. Még fel is volt címkézve: „bárányragu”.

Riadtan rezzent össze a csengő hangjára. Odaosont a bejárati ajtóhoz, és kilesett a kukucskálón. Bill Wong állt a küszöbön. Agatha boldog örömmel tárta ki az ajtót.

– Isten hozta, Bill!

– Mrs. Bloxby felhívott, ő mondta, hogy hazajön.

Agatha macskái, Hodge és Boswell miákolva szaladtak ki a férfi üdvözlésére.

– Kalandos útja volt − mondta Bill, miközben követte Agathát a konyhába.

– Szerencsére már vége. Kávét? Te jó ég, nincs is itthon tejem. − Agatha benézett a hűtőbe. − De van. Az isten áldja meg Mrs. Bloxbyt.

– Kérek egy csészével. Akkor tehát tényleg vége van?

– A helyi rendőrség arra a következtetésre jutott, hogy Brian McNally egyik embere ölhette meg Mrs. Jankerst.

– Miért?

Agatha közben feltette a vizet. − Az ékszerbolti rablásból maradt zsákmányért. A nő nyilván letagadta, hogy nála van, mire a bérgyilkos végzett vele.

– Valami nem stimmel – mondta Bill. – Charlie Black akkor szabadlábon volt, még ha alibije van is, amiből egyenesen következik, hogy McNally nem lépett, amíg Charlie-t őrizetbe nem vették.

– A helyi erők mindenesetre boldogok − nyakaskodott Agatha. − Sose forr már fel ez a víz?

– Csak az előbb tette fel. Látom, alaposan magára ijesztettek.

– Úgy van. De nem lesz jobb attól, ha rágódom rajta.

– Nem jó az sem, ha elnyomjuk magunkban a dolgokat.

Forrni kezdett a víz. Agatha instant kávét kanalazott két bögrébe, felöntötte forró vízzel,

az asztalhoz vitte a bögréket, és kivette a tejet a hűtőből.

– Mire célozgat? − kérdezte. − Foglaljon helyet, és szolgálja ki magát, itt a tej.

Bill odahúzott egy széket az asztalhoz, és leült. Hodge felugrott rá, és a nyaka köré tekeredett, akár egy stóla, Boswell az ölébe kuporodott.

– Csak arra, hogy Geraldine Jankerst az egyik szállóvendég is megölhette.

– Nem maga volt ott, hanem én. És szerintem a rendőrség ez egyszer ráhibázott.

– James hol van?

– Tudtommal ő még maradt.

– Azt hittem, együtt jönnek majd vissza.

– Hát nem − csattant fel Agatha. − Milyen a kávé?

– Jó.

– És hogy áll a szerelmi élete?

– Sehogy. Nem vennénk át még egyszer a Jankers-ügyet a kedvemért?

– Bill, fáradt vagyok. És el akarom felejteni az egészet.

– Akkor nem is zavarom tovább. − Bill lehámozta magáról a macskákat, és felállt. − De van itt egy apróság, ami esetleg érdekelheti.

– Micsoda? − Agatha kikísérte a nyomozót az ajtóig.

– Cyril Hammond priuszos.

– Mit követett el?

– Legénykorában bántalmazott egy nőt a kocsmában. Igaz, hogy mindketten ittasak voltak, de majdnem megfojtotta, mire a többi vendég szét tudta választani őket. Testi sértés vádjával tizennyolc hónapra leültették. Viszlát, Agatha.

Azzal Bill kilépett, és csendesen betette maga mögött az ajtót.

– Ezt meg se hallottam − mondta Agatha a macskáinak. − Nem akarok tudni róla.

Felvitte a bőröndjét a hálóba, és kicsomagolt. Szomorkásan nézett végig a nevetséges, frivol fehérneműkön, aztán begyömöszölte mindet egy bevásárlószatyorba. Majd bedobja a moretoni szupermarket előtti ruhagyűjtő konténerbe.

Miután megfürdött, átöltözött és friss sminket tett fel, úgy határozott, átlátogat Mrs. Bloxbyhoz.

Indulás előtt eszébe jutott, hogy ó, jaj!, Harryt meg elszalajtotta Lewishambe Fred vállalkozása után szimatolni. Felhívta a fiút, hogy felejtse el.

– Miért? − tudakolta Harry.

– Mert a rendőrség szerint McNally embere ölte meg a nőt.

– És maga ezt elhiszi?

– El. Holnap találkozunk az irodában.

– Minden oké? Olvastam az újságban, hogy megint életveszélybe került.

– Jól vagyok. Akkor holnap.

A lelkész látványos elégedettséggel közölte, hogy a felesége nincs otthon, így aztán Agatha hazakullogott, melegített magának egy kis ragut a mikróban, és leült a konyhaasztalhoz enni.

Éppen befejezte, amikor csöngettek. Agatha ezúttal is kilesett a kukucskálón, és látta, hogy Mrs. Bloxby az.

Boldogan nyitott ajtót. − A férjem szólt, hogy kerestél − mondta Mrs. Bloxby. − Az egyházközségi ügyek elszólítottak. − A férje valójában azt mondta: „Megint keresett a Raisin banya.”

– Bújj be. Most ettem az isteni ragudból. Nagyon köszönöm. Gyere, menjünk a nappaliba. Doris bekészítette a fát a kandallóba. Csak alá kell gyújtani. Micsoda nyár! Most aztán senki sem

panaszkodhat a globális felmelegedésre.

Agatha meggyújtotta a tüzet, s ahogy felállt, újból belenyilallt a csípőjébe a fájás.

– Italt?

– Egy sherryt elfogadnék − felelte Mrs. Bloxby. − Nagyon kimerültem.

Agatha mindkettőjüknek töltött egy pohárkával. Mrs. Bloxby leült a szófára, Agatha meg a karosszékbe a kandalló mellé. − Többet kéne használnom ezt a szobát − mondta Agatha körbenézve. − Gyakorlatilag a konyhában élek.

– Jól vagy a sok szörnyűség után?

Agatha sóhajtott. − Itthon biztonságban érzem magam. A történtek legalább megtanítottak értékelni az ügynökségre befutó piszlicsáré ügyeket. Az elkódorgott háziállatokra gondolok.

– Azok is fontosak ám − helyeselt Mrs. Bloxby. − Képzeld csak el, hogy éreznéd magad, ha eltűnnének a macskáid. Na és Jamesszel hogy vagytok mostanában?

– Végeztünk. Képes volt ultimátumot adni nekem. Ismét felajánlotta, hogy menjek vele vakációzni, de hozzátette, hogy ez az utolsó esélyem.

– Ó, jaj!

– Bizonyos értelemben jól jártam, végre észhez tértem.

– Remélem, nemcsak Jamesszel számoltál le, de mindazzal is, ami azon a rettenetes helyen történt.

– Snothban? Milyen név ez egy városnak! A válaszom határozott igen. Minden megoldódott.

– Geraldine Jankers gyilkosa is előkerült?

– A rendőrség szerint McNally egyik embere volt.

– Kézenfekvő − dünnyögte a lelkészné.

– Ezt meg hogy érted?

– Túlságosan is egyértelmű. De talán csak rémeket látok.

– Életemben először hajlandó vagyok elfogadni a rendőrség ítéletét − mondta Agatha. − És most, Harryvel és Patrickkel újra a fedélzeten, hátradőlhetek. Még az is lehet, hogy nekiesem a kertrendezésnek.

Mrs. Bloxby a kandallótűzbe bámulva kortyolgatta az italát. Tudta jól, hogy Agathának két szenvedélye van: James Lacey meg a veszély. Azon tűnődött, vajon meddig bír Agatha nyugton maradni.

De múltak a hetek, s ahogy megjavult az idő, Agatha semmi jelét nem mutatta annak, hogy akár James Lacey, akár Geraldine Jankers egy kicsit is érdekelné. Az irodában mindenkinek a lelkére kötötte, hogy ne is említsék előtte az ügyet. A vénasszonyok nyara ködös, aranyló reggeleket és forró nappalokat hozott Carselyba.

Napközben gyalogosan nyomozott, a balzsamos estéken meg kiült a kertjébe, és elnézte, ahogy a macskái a fűben hemperegnek. Felfogadott egy kertészt, mert végül is nem fűlt a foga a kerti munkálatokhoz, és gyönyörködött a makulátlan gyep meg a tarka dáliák látványában.

Aztán az egyik hétvégére barátja és egykori munkatársa, Roy Silver érkezett hozzá látogatóba. Abban maradtak, hogy péntek este bemegy az irodába Agathához.

Roy fehér, indiai stílusú leplet viselt bőrszandállal. Haját feketére festette. Arcán művi barnaság.

– Miért maszkírozta magát indusnak? − kérdezte Agatha.

– Egyszerre alkalmazkodom a divathoz meg az időjáráshoz − mondta Roy. − Mehetünk?

– Még elintézek ezt-azt − felelte Agatha a számítógépére meredve. − Egy pillanat az egész.

– Beszerezhetne pár normális magazint − nyafogott Roy a dohányzóasztalon heverő stószt

átfutva. − Régi újságmellékletek, atyaég! − Félretolta a kupacot, és talált alattuk egy dossziét „Jankers” felirattal.

Harry Beam mindent lejegyzett, ami összefüggött Geraldine Jankers meggyilkolásával. Roy egyszer elvégzett egy gyorsolvasás tanfolyamot, így hamar végzett az anyaggal.

– Kész vagyok − mondta Agatha.

– Én is. Elég érdekes ez a Jankers-ügy. Most olvastam végig.

– Hol találta?

– Az elavult magazinjai alatt. Harry Beam szépen dolgozott.

– Én nem olvastam.

– Miért?

– Mert az ügyet lezárták.

– Értem. Akkor vacsorázzunk meg. Éhen veszek. Indiai étterembe kívánkozom.

– Ebben az öltözékben? A pincérek még sértésnek vennék. Én valami egyszerűbbre gondoltam: marhaszelet, vesés lepény vagy ilyesmi.

– Aztán majd jól kigömbölyödik, muci.

A Ravaszdi Róka borozóba mentek. Roy a Rohadékok elnevezésű popbandához kötődő legújabb PR-os bosszúságairól locsogott. − Próbáltam megértetni velük, hogy a gót külső már nem menő, de ők váltig állítják, hogy a retro-punk lesz az új divat. Baromi nehéz elérni, hogy akár csak egy sor is megjelenjen róluk a lapokban.

– Milyen zenét játszanak?

– Rohadtat.

– Veszett fejsze nyele.

– Azt utálom − mondta Roy durcásan. − Nem az én hibám, hogy képtelenség eladni őket, de a főnököm más véleményen van. Apropó, mi van a Jankers-üggyel? A lapok nem írták, hogy letartóztattak volna valakit. Maga szerint ki tette? Cyril Hammond, aki cirka egymilliót örökölt? De honnét tudhatta előre, hogy Wayne-t le fogják lőni, s így ő lesz az örökös? Vagy Fred Jankers a hunyó, akinek elég rosszul áll a szénája, de most besöpri a biztosítási pénzt? Netán az öregúr, Archie Swale, akire a maga Harryje gyanakszik?

Agatha kimért fahangon válaszolta: − Utoljára mondom, Roy. Az ügy le van zárva. A drogbáró egyik embere intézte el a nőt.

– Harry dossziéjában egy szó sincs erről.

– Hagyjuk ezt.

Ám aznap éjszaka, mialatt Roy a vendégszobában húzta a lóbőrt, Agatha gondolatban újraélte mindazt, amin átment. Emlékezett a félelmére, amikor Brian McNally fogva tartotta, meg a lelőtt Deborah-ra. Az emlékezet visszavetette a Palace szálló bárjába, ahol Brian McNally pisztolyt szegezett rá, és a hullámok bezúzták az ablakokat.

Nyugtalan álomba merült, és arról álmodott, hogy James karjában van, aztán napsütéses napra ébredt, és újfent telve volt vágyakozással.

Amikor lement reggelit készíteni Roynak, azon kapta magát, hogy ugyanúgy sóvárog James után, mint azelőtt, és ez őrjítő. James éppolyan káros szenvedély volt Agatha életében, mint a cigaretta.

Roy kínai stílusú pongyolában tipegett le a konyhába. Fekete csíkok voltak az arcán.

– Csupa hajfesték a képe − mutatott rá Agatha. − Nézze meg magát. Ott a tükör a mosogató fölött.

Roy vetett egy pillantást a tükörbe, és rémülten vinnyogta: − Most mit csináljak?

– Zuhanyozzon le, és mosson alaposan hajat.

Mialatt várt, Agatha azon tűnődött, amit Roy mondott neki Harry jelentéséről. Volt benne

pár dolog, amiről ő addig nem tudott.

Roy fél óra múltán került elő seszínű barna hajjal, farmeringben, farmernadrágban.

– Nocsak, egészen emberi lett a külseje − élcelődött Agatha.

– Úgy nézek ki, mint egy majom − mondta Roy. − Mi a mai program?

– Szerintem benézek az irodába, és belekukkantok abba a dossziéba.

Tizenkettő

Agatha kimenőt adott a többieknek a hétvégére. Mialatt Roy körülötte téblábolt, ő átolvasta a dosszié tartalmát. Brian McNallyvel Harry nem is törődött. A jelentés teljes egészében Geraldine Jankers meggyilkolására fókuszált.

Amikor végzett az olvasással, felnézett a fel-alá spacíroló Royra. − Kezdem úgy érezni, hogy nem tettem fel elég kérdést.

Mire Roy: − Nem megyek le abba a patkányfészekbe, semmi kedvem elrontani a hétvégémet.

– Azóta nyilván kiürítették a szállodát a javítási munkálatok idejére. − Agatha a számítógépén előkereste azokat a címeket, amelyeket Patrick az ottani kollégából szedett ki. Fred Jankers Lewishamben lakik, akárcsak Cyril Hammond. Egyedül Archie Swale él Brightonban. – Lássuk csak − tűnődött fennhangon. − Fred és Cyril lewishami…

– Ismétlem: *nem* megyek Lewishambe.

– Archie Swale Brightonban lakik.

– Brighton az oké.

– Ruccanjunk le, és beszélgessünk el a pasassal. Olyan szép napunk van.

– Rendben.

A kocsiban Roy egy örökzöldeket játszó zenecsatornára tekerte a rádiót. Gloria Gaynor hangja töltötte be az utasteret: *I Will Survive*.

– Önnek szól a csalódott szerelmesek himnusza − jegyezte meg Roy.

– Zárja el.

Roy kikapcsolta a rádiót. − Nem beszél James Laceyről.

– Kellene?

– A szomszédja, de meg se látogatta magát, maga se emlegeti, és oda se nézett a házára, amikor eljöttünk.

– Végeztem Jamesszel. Ne is beszéljünk róla.

– Na, hála istennek! Eleget bánkódott miatta.

– Kíváncsi lennék, mennyi az a pénz, amit Geraldine Cyrilre hagyott − mondta Agatha. − És hogy mekkora összegben kötött életbiztosítást. Nem hinném, hogy Fred ölte volna meg a biztosítási pénzért. Fogadok, hogy a nő ötlete volt: megállapodtak, hogy egymás javára kötnek életbiztosítást.

– Mit profitált volna mindebből Archie Swale? Semmit, ha jól emlékszem Harry jelentésére.

– Az az ember elég hirtelen haragú − mondta Agatha. − Az ejtőernyősöknél volt. És jó erős keze van.

– De mivel vette volna rá a nőt, hogy éjnek évadján felöltözködjön és lemenjen a partra? Fred a szobában tartózkodott. Telefon nem volt. Állítólag még a nő távozása előtt elaludt, de a telefoncsörgésre felriadt volna. Vagyis előre megtervezték.

– Ha Archie Swale a tettes − szőtte tovább a gondolatait Agatha −, vajon mivel csalta le a nőt?

– Lehet, hogy Geraldine vonzódott a rosszfiúkhoz, és végig kapcsolatban álltak. A nő szólt neki a snothi utazásról, a férfi meg találkát beszélt meg vele azzal az ürüggyel, hogy ajándéka van a számára. Beszélt maga a rendőröknek az ágymatrac alá dugott ékszerekről?

– Nem tehettem, különben azt is el kellett volna mondanom, honnét tudok róluk.

– Harry a jelentésében bizton állítja, hogy Fred nem tudhatott az ékszerekről.

– Lássuk, Archie mit tud felhozni mentségére, habár úgyis be fogja vágni előttünk az ajtót.

– Micsoda! Szóval azért utazzuk át a napot, hogy aztán a képünkbe vágják az ajtót?

– Azt hittem, repesni fog, Roy. Brighton a Brit-szigetek San Franciscója.

– Kikérem a célzást, hogy meleg vagyok. Hamarosan nősülök. Figyeljen oda! Majdnem elütötte azt a gyalogost.

– Most meglepett. Ki a szerencsés leányzó?

– Egyelőre senki.

– Akkor hogyhogy nősül?

– A főnök, Mr. Pedman csak a házas beosztottjait hívja meg a házibulikra.

– Nem nősülhet meg pusztán azért, hogy a főnök kedvére tegyen és bulikra járhasson!

– Szeretnék előbbre lépni − kevélykedett Roy. − Tele a világ szingli lányokkal.

– Fontolja meg alaposan − javasolta Agatha. − Mert előfordulhat, hogy elvesz egy rendes, csendes lányt, és csak az esküvő után derül ki róla, hogy hárpia. Gyereket is tervez? Nem tudom elképzelni apaszerepben.

– Nem ismer még engem eléggé. Az utat figyelje!

Agatha legnagyobb döbbenetére nemcsak hogy Archie Swale otthon volt, de ráadásul szívélyesen fogadta őket.

– Kerüljenek beljebb. Mrs. Raisin, ugye?

– Igen, ő pedig ifjú barátom, Roy Silver − mondta Agatha, és szívből örvendett, hogy Roy ezúttal nem indusnak öltözött.

– Meginnék egy pohárral − mondta a férfi. − Hát önök?

– Vezetek − hárított Agatha. − De egyet mégis iszom. Gin-tonikot kérek.

Archie Swale egy üvegekkel telepakolt asztalkához lépett. − Tonikom nincs, viszont van gyomorkeserűm. Mit szólna egy Pink Ginhez?

– Kösz, nem. A sherry is megteszi, ha van.

– Hogyne. Na és önnek, fiatalember?

– Ugyanazt.

Miután italokkal a kézben letelepedtek, Archie szólalt meg: − Örömmel tölt el, hogy lezárták végre azt a szörnyűséges nyomozást. Szegény Geraldine. Nem kedveltem különösebben, de nem hagyott volna nyugodni a gondolat, hogy ki ölhette meg. Emlékszem, amikor Észak-Írországba vezényeltek minket… − Azzal hosszadalmas anekdotázásba kezdett a seregbeli élményeiről, Agatha meg eközben ütős kérdéseken gondolkozott.

Egy légy döngött az ablaknál. A fülledt szobában Agatha is csapdába esett légynek érezte magát.

Archie Swale éppen azt kérdezte, hogy megmutassa-e a kitüntetéseit.

– Feltétlenül − válaszolta Agatha.

Archie kissé bizonytalanul állt fel, nyilván már a megérkezésük előtt is jócskán beivott.

– Hova is tettem őket? − Roynak ásíthatnékja támadt, ahogy Archie sorra húzogatta ki az íróasztalfiókokat. Agatha bambán nézte a kandalló fölötti festményt. Aztán amikor Archie kirántotta a következő fiókot, Agatha egy pillanatra valami fényeset látott megcsillanni a festmény üvegén. Archie gyorsan visszazárta a fiókot. − Nem ebben vannak.

– Esetleg az éjjeliszekrényben − mondta Agatha. − Sokszor én is ott gyűjtöm az emlékeket.

– Megnézem. A memóriám már nem a régi. A régi dolgokra világosan emlékszem, a tegnap történtekre alig.

Amikor kiment, Agatha odalopódzott az íróasztalhoz. Az alsó fiókok valamelyikében kell lennie. Kinyitotta a bal oldalit, de csak papírok voltak benne. Aztán a jobb oldalit, és elakadó lélegzettel pillantotta meg a sziporkázó ékszerek tömkelegét: nyakláncok, karkötők, karórák; csupa ragyogás, mint egy mesekönyv lapjain a kincsesládika. Hallatszott, hogy Archie lefelé battyog a lépcsőn, Agatha halkan becsukta a fiókot, és épp időben ült vissza a helyére.

– Nem fér a fejembe − mondta a szobába lépő Archie. − Fogalmam sincs, hova tettem őket. Még egy italt?

– Köszönjük, nem − felelte Agatha. − Mennünk kell, csak arról szerettem volna meggyőződni, hogy jól van.

Royjal együtt felállt.

– Sehogy se tudnám maradásra bírni önöket? − Az öreg tekintete magányosságról tanúskodott.

– Ne haragudjon. Kösz az italt. Gyerünk, Roy.

Odakint Agatha sürgető hangon mondta: − Azonnal fel kell hívnom Barretet Snothban.

– Az meg ki?

– Ő volt az ügyben illetékes nyomozó.

– Minek?

Agatha megfordult, hogy integessen. − Az ablakból figyel minket a fickó. Majd a kocsiban elmondom.

– Hohó, megbírságolták − lobogtatta meg Roy az ablaktörlő alá dugott cédulát. − Itt csak helyi lakosok parkolhatnak.

– Üsse kő, majd befizetem. Szálljon be.

Ahogy beültek, Agatha máris indított. − Telefonálnom kell, amint elég messzire eltávolodtunk. Roy, az alsó fiók tele volt ékszerrel. Hát nem érti? Alighanem Geraldine adta át neki a szajrét megőrzésre, csak egypár darabot tartott meg magának, amit a matrac alá rejtett. Tehát előre megbeszélték, hogy a parton találkoznak, és ott ejtik meg a dolgot. De Archie megfojtotta a nőt. Itt egy borozó, beállunk a parkolóba, és hívom Barretet.

James Lacey látta Agathát Roy társaságában elhajtani. Miben mesterkedik már megint ez a nő? Egyszerűen nem értette, miért kerüli újabban Agatha. Egyedül nem volt kedve vakációzni, így inkább hazatért Carselyba. A megérkezését követően valahányszor megszólalt az ajtócsengő, azt hitte, Agatha lesz az. De vagy a postás hozott csomagot, vagy valamelyik falubeli asszony kedveskedett neki egy kis házi süteménnyel.

Kiballagott a kisboltba, és meglátta Mrs. Bloxbyt kijönni. Odakiáltott neki.

– Mi van mostanság Agathával? − kérdezte a lelkésznétől.

– Drága Mr. Lacey, ezt miért nem tőle magától kérdi? Hiszen a szomszédja.

James felfortyant. − Mert szóba se áll velem!

– Akkor talán önnek kellene kezdeményeznie − mondta Mrs. Bloxby szelíden. − És most, ha megbocsát…

Remélem, sose szállsz le a magas lóról, hogy kibékülj Mrs. Raisinnel, gondolta Mrs. Bloxby. Ő így is épp eleget szenvedett miattad.

Agatha megejtette a telefont. Vajon mennyi időbe telik majd Barretnek, hogy házkutatási parancsot szerezzen, ráadásul szombaton?

Roy és Agatha időnként visszasétált a térre, és biztonságos távolból figyelték Archie házát.

Már sötétedett, és ők még egy falatot sem ettek. Roy kezdett nyűgösködni.

Végül Agatha beadta a derekát. Visszamentek a kocsmába sört és szendvicset fogyasztani, de Agatha utána ragaszkodott hozzá, hogy még egyszer, utoljára menjenek vissza a térre.

Ez alkalommal egy járőrkocsi meg egy jelöletlen autó állt Archie háza előtt. Figyeltek és vártak.

Egyszerre csak nyílt az ajtó, és kivezették Archie-t a járőrkocsihoz. Barret és Wilkins lépkedett mögötte, ők a jelöletlen autóba szálltak be, majd elhajtottak.

– Jó, akkor most vissza Carselyba − szólalt meg Roy.

– Nem − vágta rá Agatha. − Megyünk Snothba.

– Hadd igazítsam ki, mucikám. *Maga* az, aki Snothba megy, én ellenben visszamegyek Carselyba a holmimért. Tegyen ki a vasútállomásnál.

– Ugyan már, Roy, tartson velem. Ezer évbe telne, mire elérne Carselyba. Vonattal a Victoriára, metróval a Paddingtonig, aztán megint vonattal Moreton-in-Marshba, és taxival Carselyig.

– Hát jó − duzzogott Roy. − Csak ne tartson egész éjjel.

A Brightonból kivezető úton megállították őket a rendőrök. − Kövessen minket a snothi kapitányságra − utasították Agathát.

– Amúgy is oda készültem − felelte vidoran Agatha.

Az őrsön közölték vele, hogy várjon. Vallomást kellett tennie.

Így aztán Royjal együtt várakoztak, a visszahúzódó tenger fojtott zúgását hallgatva.

– Mi lesz a gáttal? − kérdezte Agatha az ügyeletes tisztet.

– Építenek egy magasabbat. Ideje volt már. A szállodának annyi. Kár érte. Emlékszem, kisfiúkoromban még elegáns helynek számított.

Megjelent egy rendőrnő. − Mrs. Raisin? Követnének, kérem, a társával?

Agatha és Roy áthaladt a biztonsági kapun, és követték a rendőrnőt egy kihallgatóhelyiségbe, ahol Barret és Wilkins várta őket.

Ismerős fáradtság kerítette hatalmába Agathát, amikor bekapcsolták a magnót és kezdetét vette a kihallgatás.

Barret feltette a kérdést: − Hogy gondolhatta egy festmény üvegén felsejlő csillanásból, hogy ott vannak az ékszerek az alsó fiókban?

– Erősen besütött a nap a szobába − felelte Agatha −, és a csillanásból azonnal arra következtettem, hogy megvannak az eltűnt ékszerek. − Szélesen gesztikulálva folytatta. − Szerintem Geraldine adta át az ékszereket Swale-nek megőrzésre, de ő nem akarta visszaszolgáltatni. Lecsalta a nőt a partra. Valószínűleg előre kitervelte. Ez megmagyarázza, miért hagyta el az áldozat a szállodai szobáját az éjszaka közepén.

– Mr. Swale ragaszkodik hozzá, hogy Mrs. Jankerstől csak megőrzésre kapta az ékszereket. – mondta Barret. – Fogalma sem volt róla, hogy rablásból származnak. Át akarta adni őket az ügyvédjének, de megfeledkezett róla.

– Hogy lehet megfeledkezni egy fióknyi ékkőről!

– Mindazonáltal ez az ő sztorija. Vádat fogunk emelni ellene lopott tárgyak rejtegetése miatt, habár ez sem egészen egyértelmű, mivel kitart az állítása mellett: ő nem tudta, hogy lopott holmiról van szó, azonkívül arra sincs bizonyítékunk, hogy ő követte volna el a gyilkosságot. Javaslom, hagyja a nyomozást a rendőrségre.

– Igazán? Maguk is megtalálták volna az ékszereket?

– Előbb vagy utóbb igen − felelte Barret.

– Marhaság. Az ékszerek a rablásból származnak?

– Swale először azt próbálta beadni nekünk, hogy a nénikéjétől örökölte őket, de tökéletesen megegyeznek a rablott ékszerek tételes listájával. Arra a kérdésre, hogy miért találta ki a mesét a nénikéjéről, azt válaszolta, hogy Geraldine hallgatást fogadtatott vele, és ő csak tiszteletben tartotta az emlékét.

– És maga ezt elhiszi? − tajtékzott Agatha.

– A kihallgatásnak vége − közölte Barret, leállítva a magnót. – Elmehet, Mrs. Raisin. És a továbbiakban maradjon ki ebből.

– Ez a hála! − dühöngött Agatha a hazaúton.

Roy elnyomott egy ásítást. − Egyfolytában ezt hajtogatja. Hagyja már abba.

Agatha hosszú mérföldeken át lakatot tett a szájára, aztán azt mondta: − Persze tévedhetek is. Talán nem is Swale a gyilkos. Beszélni kéne Cyril Hammonddal.

– Ha arra céloz, hogy kísérjem el holnap Lewishambe, a válaszom továbbra is: nem.

– Tudja, mit − folytatta Agatha −, holnap elviszem magát Londonig, aztán beugrom Lewishambe.

– Egyedül?

– Nem, megkérdem Harryt, nincs-e kedve velem jönni.

Harry örömmel mondott igent, amikor Agatha másnap reggel felhívta. Ő pedig megkönnyebbült, tudniillik biztosra vette, hogy egy Harry korabeli fiatalember aktív társasági életét él. Sejtelme sem volt róla, hogy Harry kapva kapott a lehetőségen, hogy lemondhatja a randiját soros barátnőjével, ugyanis az utóbbi időben igencsak megelégelte a csajt.

Kitették Royt a fulhami otthona előtt, azután folytatták útjukat Lewishambe.

– Merre lakik Cyril? − kérdezte Agatha.

– A Perry Wayen. Majd navigálok. Nem jártam még arra, de utánanéztem indulás előtt.

Cyril sorházban lakott. Két kisgyerek játszott a gazzal benőtt előkertben.

– Ezek szerint látogatóik vannak − állapította meg Agatha, és megnyomta a csengőt.

Fáradt arcú nő nyitott ajtót, csecsemővel a karján.

– Mr. Hammondhoz jöttünk − mondta Agatha.

– Már nem lakik itt. Mi vettük meg a házat.

– Nem tudja, hová költöztek?

– Egy pillanat. Felírtam valahová a címüket. Addig fogja meg a babát.

Amint Agatha kezébe vette a kicsit, az máris üvölteni kezdett. Harry átvette tőle, és szamárságokat gügyörészett neki, amitől a baba megnyugodott, és elégedetten szopta az ujját.

Kisvártatva visszajött a nő, s egy zsírfoltos papírfecnit adott nekik.

Köszönték szépen, Harry átadta neki a kicsit, és távoztak.

– Na, hol lakik? − kérdezte Harry.

– Swindonban. Gyűlölöm Swindont. Folyton elkeveredem a körforgalmakban.

– Menjünk oda most, vagy ha már itt vagyunk, előbb ugorjunk be Fred Jankershez?

– Én Cyrilre tenném a voksomat. Szóval irány Swindon!

– Akkor én vezetek.

Agatha nem tiltakozott.

– Kíváncsi vagyok, milyen lelkiállapotban találjuk Cyrilt − mondta Harry. − Hosszú út lesz. Három órába is beletelik, mire odaérünk.

Elmaradt mögöttük Forest Hill, Dulwich, Streatham, Clapham, Wandsworth Common, Kelet-Putney, Kew Bridge, aztán kikeveredtek a szörnyűséges chiswicki körforgalomból, és megkönnyebbülten hajtottak rá az M4-esre.

– A centrumban állok meg, ott majd megkérdezünk valakit − mondta Harry. − Mi is a cím?

Agatha előhalászta a zsírpecsétes cetlit a táskájából. − Maycombe Avenue, Tullis House.

Harry leengedte az ablakot, és több járókelőt is megkérdezett, de senkinek sem volt ismerős a cím.

Hajtott tovább, látványosan fittyet hányva a hirtelen fékezéseknél a mögöttük haladó

kocsik ingerült dudálására. Azután így kiáltott fel: − Nézze csak, ott egy rendőr. Járőrözik. Ilyet is rég láttam. − Azzal megállt, és útbaigazítást kért a rendőrtől.

Agatha örülhetett, hogy nem ő vezet. Képtelen lett volna megjegyezni, hol kell jobbra, hol balra fordulni.

Némán üldögélt, miközben Harry szakavatottan kanyargott egyik utcából a másikba Swindon peremkerületei felé.

– Megérkeztünk − mondta végül a fiú. − Jézusom, ezek aztán hamar megkaparintották Geraldine pénzét.

Bérházra számítottak, ám a Tullis House hatalmas, fehérre mázolt villa volt a többi hatalmas, fehérre mázolt villa sorában. Harry végiggurult a rövid behajtón, és megállt. − Üvölteni fogok, ha nincsenek itthon.

Agatha megint érezte ugyanazt a makacs fájást a derekában, és megtámasztotta a jobb csípőjét, ahogy kilendítette a lábát a kocsiból.

Harry becsöngetett, és vártak. A vénasszonyok nyara mindent aranyos fénybe öltöztetett körülöttük. Odabentről könnyű léptek hallatszottak. Csinos, fiatal ázsiai nő nyitott ajtót széles mosollyal. A bőre éppolyan aranyló volt, mint a nap, hosszú fekete haja a derekáig ért.

Agatha Mr. Hammond után érdeklődött.

– Önök a barátai?

– Elég, ha annyit mond neki, hogy Mrs. Raisin keresi.

A lány felvihogott, és a szája elé kapta a kezét. − Mókás neve van.

– Mi olyan mókás benne? − akarta tudni Agatha, de a lány már eltipegett.

– Mazsoláné. Ez vicces.

– Szerintem nem! − hőbörgött Agatha. − És egyáltalán ki ez a lány? Csak nem a cselédjük?

A lány közben visszatért, és betessékelte őket.

Becsukta mögöttük az ajtót, s a földszinti nappaliba vezette őket, ahol Cyril már várt rájuk.

– Örülök, hogy újra látom − mondta. − Linnel már megismerkedtek.

A nappalit Viktória korabeli székekkel és egy ugyancsak Viktória korabeli szófával rendezték be. A falakon lógó unalmas tájképeket por lepte. Feketébe öltözött, csipke főkötős, zord tekintetű asszony portréja díszelgett a márványkandalló fölött. Agatha gyanította, hogy Cyril a berendezéssel együtt vásárolta a házat.

– Foglaljanak helyet − mondta Cyril. − Italt?

– Csak kávét − felelte Agatha. Harry ugyanazt kérte. Cyril odabiccentett Linnek, aki már ugrott is.

– Mi lett Dawnnal? − kérdezte Agatha.

– Szétmentünk. Folyamatban van a válás. Amint elintéződött, elveszem Lint feleségül.

– Őt hol ismerte meg?

– Egy swindoni kínai étteremben. Szerelem első látásra. Mi szél hozta magukat?

– Nem tudom, megírták-e a lapok − ült le Agatha nagy óvatosan a szófára, és igyekezett nem grimaszolni a fájdalomtól −, Archie Swale-t tegnap letartóztatták.

– Geraldine exét?! De miért?

– Mert volt egy tele íróasztalfióknyi ékszere. Abból a bizonyos rablásból.

Bejött Lin tálcával a kezében. Megcsördültek a csészék, ahogy Cyril elordította magát: − A vén satrafája nekem azt mondta, Charlie rejtette el az ékszereket, miután lepasszolt egypár darabot Wayne-nek. Azt hazudta, fogalma sincs, hol lehetnek most. − Hirtelen lecsillapodott, cifra selyem zsebkendőjével felitatta homlokáról a verítéket.

Lin ideges kis pillantásokat vetett felé, miközben kitöltötte a kávét.

– Valahol másutt tedd hasznossá magad − parancsolt rá Cyril. Lin lehajtott fejjel iramodott el.

– Azt hittem, mindent tudok Geraldine-ról − mondta Cyril az egyik karosszékbe roskadva. − Gyerekkorunk óta szerelmesek voltunk egymásba.

– Miért nem vette el? − kérdezte Harry.

– Mert akkoriban egy fityingünk sem volt, Geraldine meg imádta a pénzt, és amit Geraldine akart, azt meg is szerezte. Archie Swale-t viszont megvetette! A pénzéért ment hozzá, aztán rá kellett döbbennie, hogy a fickónak csak a nyugdíja van.

– Én ezt nem értem − mondta Agatha. − Esküdni mertem volna, hogy Archie ki nem állhatta a nőt. Miért adta volna le neki Geraldine az ékszereket?

– Mert talált magának egy másik trógert Fred Jankers személyében. Emlékszem, milyen boldogan mesélte, hogy a fickónak butiklánca van. Csakhogy veszteséges volt az üzlet. Geraldine megpróbálta rávenni, hogy adja el, de a fickó a sarkára állt, s mivel atyai örökségről volt szó, egyetlen bolttól se volt hajlandó megválni. Várjunk csak. Most már biztos, hogy Archie a gyilkos. Mi másért merészkedett volna ki Geraldine a sötét éjszakába, ha nem az ékszerek miatt?

– Csak az a bökkenő, hogy nincs bizonyíték − jegyezte meg Harry.

– Ha Geraldine megszállottan szerette a pénzt, miért nem adott túl az ékszereken? − kérdezte Agatha.

– Veszélyes lett volna. Ellenben ha kivár, egy idő múlva egyesével eladogathatta volna a szajrét. Nyilván ebből indult ki. Na de ez az Archie! Képtelen vagyok felfogni. Jó barátja voltam Geraldine-nak, és ma is élne, ha rám bízza az ékszereket.

– Rejtegette volna a lopott holmit? − kérdezte Agatha.

– Mi mást tehettem volna? Nyilván nem köpöm be a rendőröknek.

– Hallom, szép pénzt hagyott önre – jegyezte meg Agatha. – Honnét volt ekkora vagyona?

– Elmondom, hisz már úgyis halott. Kamasz lányként észbontóan gyönyörű volt, nekiállt hát kurválkodni. Összeszedett egy gazdag üzletembert, aki még lakást is vett neki Chelsea-ben. Amikor a pasas ráunt, Geraldine megfenyegette, hogy kitálal a feleségének, mire a pasas inkább fizetett. Átíratta a lakást Geraldine-ra, ő meg eladta. Aztán azt vette a fejébe, hogy családot akar. Én akkor már Dawnnal éltem, így Geraldine hozzáment Jimmyhez, akinek a bőre alatt is pénz volt, és mindent Geraldine örökölt utána. Ismét kurválkodott egy sort, és becserkészett egy újabb gazdag embert. Csak ez még bűnözői hajlammal is bírt. Elvitte Geraldine-t Marbellába, ott találkoztak Charlie Blackkel. Geraldine fülig beleesett, főleg amikor Charlie megígérte neki, hogy saját fiaként fogja felnevelni Jimmy kölykét, Wayne-t. Geraldine közben összeismerkedett egy tőzsdeügynökkel, aki befektette neki a pénzét, de ő sokkal ravaszabb volt annál, hogysem hagyta volna, hogy Charlie rátegye a kezét a vagyonára. Hamarosan ráunt a fickóra, és megállás nélkül nyaggatta, hogy egy vagyonos embert hagyott ott miatta. Így aztán Charlie kitervelte az ékszerrablást, de elkapták az idiótáját.

– Dawn hol él most? − kérdezte Harry.

– Miért kérdi?

– Gondoltam, neki is elújságolnánk a híreket.

– Tiszta sor. − Cyril noteszlapra firkantotta le a címet. − Kösz a felvilágosításért, de ha ez minden…

– Már itt se vagyunk − mondta Agatha, aki már bánta, hogy úgy belesüppedt a kényelmes kanapéba. De nem érzett fájdalmat a felállásnál. Egyszerűen többet kell tornáznom, gondolta. Átkozott legyek, ha kés alá fekszem. Nem vagyok még öregasszony.

A kocsiban azt mondta Harrynek: − Mutassa a címet. Ha Lewishamben van, máskorra halasztjuk. – A cetlire nézett. − Nem, ez itt van Swindonban.

– Láttam egy újságost pár utcára innét − mondta Harry. – Beugrom, és veszek utcatérképet. Mi is a cím?

– Burford Street, Wemley Court, ötös lakás.

Harry megvette az utcatérképet, és elmélyülten tanulmányozta. − A város másik végében van, de ne hagyjuk ki, ha már idáig eljöttünk. Éhen halok.

– Előbb Dawn, aztán eszünk.

A Wemley Court lakótelepnek bizonyult. Az ötös lakásig szerencsére csak egy emeletet kellett megmászni, ugyanis a belülről összefirkált falú lift elég vacak állapotban volt.

Az ajtót nyitó Dawn mintha éveket öregedett volna. Nem volt rajta smink. − Ó, csak maguk. Mit akarnak?

– Beenged?

– Ha muszáj.

Romlott étel és mosatlan ruha szaga terjengett a lakásban.

– Hogy fajulhatott idáig a helyzet? − kérdezte Agatha. − Cyril köteles asszonytartást fizetni, nem?

– Agyba-főbe vert, és azzal fenyegetett, megöl, ha pénzt követelek tőle.

– Édesem, forduljon a családsegítő központhoz, szerezzen jogi segítséget, és perelje le róla a gatyáját is.

– Nem lehet.

– És miért nem? − szegezte neki a kérdést Agatha.

– Félek tőle. Hagyjanak engem békén. Minek jöttek ide?

Agatha beszélt neki Archie Swale-ről.

– Jól tette − mondta Dawn, miközben rágyújtott egy olcsó cigarettára. − Magam is örömmel megöltem volna azt a némbert.

– Nem lehet, hogy Cyril végzett vele?

– Cyril? Aki abban a hitben élt, hogy annak a nőnek a kövér valagából süt a nap?

– Idehallgasson, Dawn, amikor megverte magát, abban a percben fel kellett volna jelentenie a rendőrségen.

Dawn vézna teste köré fonta csontos karját. − Én már csak felejteni akarok.

– Még valami. Ha Cyril megkérte volna Geraldine-t, hogy éjnek évadján menjen le vele a partra, a nő beleegyezett volna?

– Még szép.

– Elhagyta a férje aznap éjjel a szobát?

– A rendőröknek már mondtam, hogy nem. Igaz, hogy elég sokat ittam aznap, és altatót vettem be.

Ennél többet nem mondhatott.

– Kaját! − követelte Harry, miután távoztak.

Kiadós lakoma után úgy határoztak, csak másnap keresik majd fel Fredet.

Immár újra Carselyban Agatha megcirógatta a macskákat, aztán folytatta Harry jelentésének tanulmányozását. Cyril a leggyanúsabb. Bizonyára tudta, hogy Geraldine rá fogja hagyni a pénzét. Most meg kidobja szerencsétlen Dawnt, és összeszed magának egy dekoratív kínai nőcskét.

Agatha eldöntötte, hogy a közeljövőben felkeresi Dawnt, hátha tud neki segíteni. Például szerez a számára egy jó ügyvédet.

Már-már a bőrén érezte James Lacey jelenlétét egy házzal arrébb, s ez elvonta a

figyelmét. Életében először Agatha remélte, hogy James távol fogja tartani magát tőle. Az esze azt súgta, őrültség lenne megint beleszerelmesedni. De a szerelemre áhítozó érzései csak nem hagyták nyugodni.

Miként tudná rávenni Fred Jankerst, hogy megnyíljon? Az lesz a legjobb, ha Cyrilről tesz fel neki kérdéseket, és együtt felidézik Geraldine meggyilkolásának éjszakáját. Talán eszébe jutott azóta valami, amit a rendőrséggel elfelejtett közölni.

Az ajtócsengő hangjára összerezzent. Odalopakodott, és kilesett a kukucskálón. James arcát pillantotta meg, a kukucska üvegétől kissé eltorzulva.

Már nyúlt is a kilincs felé, aztán elhúzta a kezét.

Visszaült az íróasztalhoz. Újabb csöngetés. Agatha idegesen rágyújtott.

Aztán James távolodó lépteinek hallatán kiszállt belőle a feszültség.

Ekkor a telefon szólalt meg. Agatha megdermedve várta, hogy elhallgasson. Néhány perc elteltével felvette a kagylót. Üzenete érkezett este tíz óra huszonöt perckor, nyomja meg az egyes gombot, tájékoztatta a gépi hang. Jamestől jött az üzenet: „Agatha, pontosan tudom, hogy otthon vagy. Miért…” Agatha eltartotta a kagylót a fülétől, így csak azt hallotta, amikor véget ért a szöveg. Azután lenyomta a hármas gombot a törléshez, nehogy később kísértésbe essen és meghallgassa.

Agatha magában átkozta Jamest, amikor másnap reggel elindultak Harryvel. Az ezredes megszállta a gondolatait, agyának egy része már sajnálta is, hogy letörölte a telefonüzenetet.

– Nagyon hallgat − mondta Harry.

– Azon tűnődöm, hogy mit kérdezzünk Fredtől − hazudta Agatha.

– Kérdezzük Cyrilről − javasolta Harry. − Hátha attól megered a nyelve.

– Jó ötlet − mondta Agatha úgy, mintha neki ez még eszébe sem jutott volna. − Fel kellett volna hívnunk előtte. Hosszú az út Lewishambe, és hétköznap lévén dugó lesz. Na és ha nincs is otthon?

– Akkor megvárjuk − felelte Harry derűsen.

Fred Jankers otthon volt, sőt még örült is nekik. − Kerüljenek beljebb. Olyan magányos vagyok mostanában.

Sokkal tisztább volt a ház most, mint amikor Harry utoljára itt járt. Fred sürgött-forgott: teát főzött nekik, kekszet rendezgetett tányérra. Amikor már mindnyájan ültek, Agatha így szólt: − Tegnap felkerestük Cyril Hammondot.

Fred elkomorult. − Az aljas! Lenyúlta Geraldine összes vagyonát.

– Még jó, hogy a biztosítási pénz a magáé − mondta Agatha.

– Geraldine azt mondta nekem, mindenét rám hagyja. Még a végrendeletet is megmutatta.

– Most is önnél van?

– Nem, Geraldine visszavette tőlem, hogy letétbe helyezze az ügyvédnél.

– Lehet, hogy amelyikben Wayne a megnevezett örökös, Wayne halála esetén pedig Cyril, az egy régebbi végrendelet?

– Közvetlenül a nászutunk előtt fogalmazta meg a végakaratát, amelyben mindenét rám hagyja.

Agatha megkérdezte: − Arra még nem gondolt, hogy Cyril is megölhette?

– Nem. A rendőrség szerint Brian McNally egyik embere volt.

Harry szólalt meg: − Azon tűnődtünk, nem jutott-e esetleg eszébe valami az ominózus éjszakáról, amiről korábban nem tett említést.

– Semmire se emlékszem azon kívül, hogy elalszom, és Geraldine halálhírére ébredek. Mély alvó vagyok.

Fred gyanakvással teli tekintettel nézett rájuk. − Minek szaglásznak még mindig? Az

ügyet lezárták. Geraldine megölését gondosan kitervelték. Mit tudhatnak az ilyen amatőrök?

– Ha csakugyan amatőrök vagyunk, akkor miért fogadott fel engem? − riposztozott Agatha.

– Sokkos állapotban voltam, szalmaszálakba kapaszkodtam.

– Mit érzett, amikor Archie Swale letartóztatásáról olvasott az újságban?

Fred kimeresztette a szemét. − Micsoda! Nem olvastam mostanában újságot.

– Tele volt a fiókja a bolti rablásból származó ékszerekkel. Több ezer fontról beszélünk. Geraldine megőrzésre adta oda neki.

Fred felpattant, és masírozni kezdett a szobában. − Az a szuka − fröcsögte. − Azt hazudta, tele van pénzzel. Különben miért vettem volna el egy repedtsarkút? De csak a szája járt. Nekem kellett tejelnem az úgynevezett nászutunkon még Wayne és a neje meg Cyrilék helyett is, akiktől feláll a szőr a hátamon.

Agathát hirtelen nyugalom szállta meg. A kirakós darabjai egytől egyig a helyükre kerültek.

– Maga ölte meg − jelentette ki. − Mivel csalta le a partra? Egy romantikus, holdfényes séta ígéretével, esetleg valami kis ajándékkal kecsegtette?

Fred visszaroskadt a székre, és leszegett fejjel bámulta a padlót. − Nem tudja rám bizonyítani.

Agatha kalapáló szívvel, halkan mondta: − Tudom. De meg fog könnyebbülni, ha kiadja magából. Igaza van. Nincs bizonyíték. Nagyon ravaszul járt el.

Fred felemelte a fejét. − Ugye? Amikor megtaláltam az ékszereket a matrac alatt, rögtön tudtam, honnét vannak, mert az a lotyó mindig is büszke volt rá, hogy az előző férje bűnöző volt. Megmondtam neki, hogy le is csukathatnám, ha akarom, de a szállodában nem akartam részletekbe bocsátkozni. Felvetettem, hogy sétáljunk egyet.

Aztán a parton megmondtam neki, hogy megtaláltam az ékszereket, s ha nem fizet ki és nem hajlandó elválni, azonnal a rendőrségre megyek, és feljelentem lopott tárgyak rejtegetéséért.

Nekem támadt, mint egy kocsis. Elég szörnyű volt. Aztán hátat fordított, és a válla fölött odavetette, hogy mindent el fog mondani Cyrilnek és Wayne-nek, akik úgy elintéznek, hogy egy életre elveszik a kedvemet a spicliskedéstől.

A szellő a sálját lobogtatta. Megragadtam a sálat a két végénél, és csak szorítottam, ő meg hörgött. Iszonyú dühös voltam. De én csak rá akartam ijeszteni. Már nem is tudom. Csak annyit tudok, hogy el akartam némítani azt a gúnyos hangot. Amikor elhallgatott, ott hagytam a homokban.

Futva mentem vissza a szállodába. Az éjszakás recepciós sehol. Felrohantam a szobánkba, bekaptam pár jó erős altatót, és aludni tértem. Megkapták, amit akartak, úgyhogy most eltakarodhatnak. Nyugodtan elmondhatják a rendőrségnek, én mindent letagadok, és úgysincs ellenem bizonyíték. Kifelé!

Agatha talpra szökkent, és kihátrált. Fred már nem szánni való figura volt, ez a Fred őrült, és bármire képes.

Kisiettek Harryvel, és bevágódtak a kocsiba. Agatha a sarok után megállt.

– Ki hitte volna? Nincs bizonyítékunk, ebben igaza volt, de ettől függetlenül fel fogom jelenteni.

Harry vigyorgott. − Hogyne lenne bizonyítékunk. Minden szavát rögzítettem. − Azzal szétnyitotta a dzsekijét, amely alatt egy diktafont rejtegetett.

– Ó, Harry Beam, de szeretem magát! − sikkantotta Agatha, és lelkesen szájon csókolta a fiút.

– Nem kell túlzásba esni − dünnyögte Harry félrefordulva, ám Agatha így is látta, hogy

letörli a száját.

Epilógus

A következő napokban Agatha egyre csak a lapokat böngészte, nem írnak-e a letartóztatásról.

Mikor már éppen fel akarta hívni Barretet, Bill Wong érkezett hozzá látogatóba. − Híreket hoztam − mondta Agatha macskáitól elválaszthatatlanul az egyik konyhaszékre telepedve.

– Ideje volt − jegyezte meg Agatha. − Pont hívni akartam Barretet. Őrizetbe vették Jankerst?

Fejrázás. − Miután megkapták magától a kazettát, riasztották a lewishami kollégákat, hogy vigyék be a fickót. A csöngetésre nem válaszolt, ellenben kint parkolt a kocsija. Betörték az ajtót, és holtan találták. Túladagolás.

– Hagyott búcsúlevelet?

– Nem.

– Oké, halott. Attól még megírhatták volna a lapok, hogy ő volt a gyilkos.

– Az ügyet lezártnak tekintik, és a rendőrség azt szeretné, ha ez így is maradna. Ezért elmaradt a sajtótájékoztató. Kínos lenne Barret számára, ha be kellene ismernie, hogy egy gloucestershire-i nyomozóiroda túljárt az eszén. Én mindazonáltal büszke vagyok magára, Agatha. Szép munkát végzett. És még valami: egy lány évekkel ezelőtt feljelentést tett Jankers ellen nemi erőszakért, de a fickó végül megúszta.

– Akkor Mrs. Bloxbynak volt igaza − mondta Agatha. − Szerinte Geraldine tudat alatt vonzódott a gonosztevőkhöz. Jó, hogy túl vagyunk rajta. De el kell ismernem, ha Harry Beam nem folytatja a nyomozást, még mindig sötétben lennénk.

Bill jót mulatott ezen. − Hol a régi Agatha, aki minden dicsőséget magának akart?

– Az nem az én stílusom − duzzogott Agatha −, soha nem voltam olyan.

– Ha már szóba hoztuk az újjászületését, mi van Jamesszel?

– Visszavonult a falai mögé, és én is bezárkóztam.

– De hiszen elutazott.

– Ezt meg honnét veszi?

– Onnét, hogy amikor maga még nem volt itthon, hozzá is bekopogtattam. Nem kaptam választ, és a kocsija is eltűnt. Aztán vettem valami üdítőt a kisboltban, ott mondták, hogy csak beugrott az újságokért, s hogy külföldre utazik.

Agatha most már irtózatosan bánta, hogy kitörölte azt a telefonüzenetet.

James egyenletes tempóban hajtott Heathrow felé, hogy elérje az isztambuli járatot. A végcél a török Riviéra, ugyanis szerződést kötöttek vele egy újabb útikönyvre. Ha Agatha nem lenne olyan botor, együtt is mehettek volna. Vajon miért nem vette fel a telefonját?

Úgy tervezte, hogy egy éjszakát Isztambulban marad, s majd onnét ír neki.

Cyril Hammond felhangosította a tévét, hogy ne hallja a hálószobába bezárt Lin zokogását, akit előtte alaposan eltángált a nadrágszíjával. A hatalom és eufória érzése, amit az ütések keltettek benne, gyorsan elpárolgott. De hál' istennek nemsokára a zokogás is abbamaradt.

A hálószobában Lin felitatta könnyeit. Cyril a vonalas készüléknek a közelébe sem engedte, de mielőtt összebútorozott volna Cyrillel, Lin kapott a bátyjától egy pirinyó mobilt vész esetére. A férfi már a beköltözésekor az értésére adta, hogy az ő engedélye nélkül ki se léphet a házból, és nem telefonálhat, aztán meg jöttek a verések. Lin tűrt, mert abban reménykedett, hogy idővel minden megváltozik. Most benyúlt a matrac alá, ahová a mobilt rejtette, felhívta a bátyját a kínai étteremben, és pergő mandarin nyelven elsuttogta neki a tényállást.

Fél órával később Cyril úgy döntött, ideje kiengedni Lint. Megcirógatja egy kicsit, és bocsánatot kér tőle, ahogy szokta.

Éppen felállt, amikor csöngettek. Az ajtó vaskos ólomüvegén keresztül csupán egy árnyat látott.

Résnyire nyitotta az ajtót, de a láncot nem vette le. Látta, hogy Lin bátyja, Chang az.

– A húgomhoz jöttem látogatóba − mondta Chang igen udvariasan.

– Elkerülték egymást. Lin nincs itthon.

– Engedjen be.

– Most nem alkalmas.

– Jó, akkor majd később visszajövök.

Cyril megnyugodva csukta be az ajtót.

Aztán ahogy arrébb lépett, éktelen reccsenést hallott. Ijedten pördült hátra, és Changot pillantotta meg azzal a feszítővassal a kezében, amit az ajtó feltöréséhez használt. Hat másik kínai nyomult be mögötte.

– Lin! − kiáltotta Chang.

A nő mandarin nyelven sikoltozott valamit. Mialatt a társai lefogták Cyrilt, Chang felrohant a hálószobába, és felfeszítette az ajtót.

Lin kétségbeesve repült a fivére karjába. Aztán elhúzódott, és a pólóját felhúzva mutatta kék-zöld zúzódásait.

Chang a lelkére kötötte, hogy maradjon a szobában, aztán lement, és utasította társait, hogy vigyék a fejvesztve üvöltöző Cyrilt a nappaliba.

– Most majd megtudod, mit érzett a húgom, amikor bántottad − mondta Chang angolul.

Három héttel később Agatha úgy határozott, hogy megbirkózik a swindoni körforgalmakkal, és javasol Dawnnak egy ügyvédet. Ötször eltévedt, míg végre célba ért. De senki sem nyitott ajtót. Kijött az egyik szomszéd.

– Dawnt keresi?

– Igen.

– Visszament a férjéhez.

– Hogyan!

– Jól hallotta.

Agathánál még megvolt a kocsiban Harry utcatérképe. Ellavírozott valahogy a Tullis House-hoz, és becsengetett.

Dawn nyitotta ki az ajtót drága öltözékben, erősen kisminkelve.

– Hogy volt képes visszamenni hozzá? − kérdezte Agatha. − Azért jöttem, hogy a figyelmébe ajánljak egy jó ügyvédet. Cyril megint bántani fogja.

– Nem bánt az már senkit sem. Nemrég engedték ki a kórházból. Jöjjön be, és győződjön meg róla a saját szemével.

Agatha értetlenkedve követte a nőt a nappaliba. Cyril tolószékben, bekötött fejjel ült az ablaknál, keze-lába gipszben.

– Mi történt vele? − kérdezte Agatha Cyril bamba tekintetétől döbbenten.

– Jöjjön a konyhába, és elmondom.

A konyhában Dawn jó adag Southern Comfort likőrt töltött magának. − Nekem semmit − tolta el Agatha a feléje nyújtott üveget. − Vezetek.

Dawn likőrkortyolgatás közben elmesélte, mi történt Cyrillel. − Szereztem mellé ápolónőt, és naponta jön a terapeuta.

– Tettek feljelentést?

– A nő bátyja, Chang megfenyegette Cyrilt, hogy ha a rendőrséghez fordul, legközelebb

végeznek vele.

– Na és hogyhogy visszajött hozzá?

– Felhívott a kórházból. Azt mondta, szánja-bánja, hogy elhagyott.

– Dawn, amint felépül, újra verni fogja magát.

A nő elmosolyodott. − Összebarátkoztam Linnel, azt mondta, csak szóljak, ha még egyszer egy ujjal is hozzám merészel érni. Isteni, hogy csak úgy az ölünkbe hullott egy rakás pénz.

Agatha arra ért haza, hogy Charles vár rá. − Mikor jött? − kérdezte a férfitól.

– Kora reggel. – Charlesnál még mindig megvolt a kulcs Agatha házához. − A konyhaasztalra tettem a postáját. Aztán kocsikáztam egyet, és Moretonban megebédeltem.

– Mi szél hozta?

– Zabszem volt a fenekemben. Meg aztán sokat gondolkodtam Geraldine Jankers megölésén.

– A férje tette.

– A lapokban egy szó sem volt erről.

– Mert a rendőrök eltussolták. Közben öngyilkosságot követett el.

– Ön jött rá a megfejtésre?

Agatha beszámolt neki a magnóra vett beismerő vallomásról.

– Hogy jutott eszükbe, hogy őt gyanúsítsák?

Agatha azt felelte: − Tévedhettünk is volna. De amikor bevallotta, hogy a pénze vonzotta Geraldine-ban, és csak úgy sütött belőle a gyűlölet, akkor egyszerre minden részlet a helyére kattant. Eszes fiú ez a Harry. Fred nagy mellénnyel közli, hogy úgysem tudunk semmit rábizonyítani, erre kiderül, hogy Harry felvette az egészet. Nem is tudom, mihez kezdek majd nélküle. Hamarosan kezdődik a szorgalmi időszak az egyetemen.

– Melyik egyetemre megy?

– Cambridge-be. Akkor már jobb lenne Oxford, ott legalább meglátogathatnám.

– Hétvégéken így is dolgozhat önnek. Mi van Jamesszel?

– Elutazott.

– Könnyes búcsú nélkül?

– Próbálkozott. De én nem akarok megint szenvedni miatta.

Charles ásítva nyújtózkodott. − Gőzöm sincs, mitől vagyok ilyen fáradt. Cheltenhambe készültem vásárolgatni. Nem tart velem?

– Be kéne mennem az irodába.

– Akkor viszlát este. Nyolckor felszedem, és elmegyünk vacsorázni.

Miután egyedül maradt, Agatha bement a konyhába, hogy átnézze az aznapi postát. Talált közte egy török bélyegzővel ellátott levelet.

Természetesen Jamestől jött.

„Kedves Agatha”, állt a levélben. „Sajnálom, hogy nem volt módunk beszélni az elutazásom előtt. Szerettelek volna megkérni, hogy gyere velem. Gondoltam, remekül szórakoznánk a török Riviérán található üdülőhelyek végigjárása során. Megadom az útitervemet, s hogy mikor hol leszek, hátha kedved támad csatlakozni. Szeretettel, James.”

Agatha lassan leült. Többször is átolvasta a levelet. Megnézte az útitervet. És leküzdhetetlen vágyat érzett, hogy felszálljon a legelső gépre. Ugyanezt érezheti a kábítószerfüggő, amikor a következő adagjára ácsingózik, gondolta szomorkásan.

Aztán bevitte a levelet a nappaliba, bedobta a kandallóba, és gyufát gyújtott. A sarkára ülve nézte, ahogy a levél tüzet fog.

Egy könnycsepp gördült le az arcán.

Olyan érzése támadt, hogy egy hőn szeretett barát hamvasztásán vesz részt.

James Lacey a szállodai szobája erkélyén ücsörgött Izmirben. Rálátott a szálloda bejáratára, látta az érkező és távozó taxikat, a csomagokkal érkező embereket, és várta, hogy megpillantsa végre Agatha ismerős, alacsony kis figuráját.

Másnap tovább kellett utaznia. Eljön-e addig Agatha? Úgy érezte, már nem is ismeri őt.

James világéletében magányos farkas volt, és most először fordult elő vele, hogy amikor meglátott egy családot kiszállni a következő taxiból, a magányosság érzése rátelepedett a lelkére.

Agatha fejest ugrott a napi mókuskerékbe az irodában. Semmi drámai, csak válásra áhítozók, akik a párjuk hűtlenségére szeretnének bizonyítékot. De az ügynökség végre-valahára kezdett nyereséges lenni.

Charles szokásához híven hébe-hóba feltünedezett. Egyre korábban sötétedett, a fák is megkopaszodtak.

Egy szombat este Agatha meglátogatta Mrs. Bloxbyt.

– Meg ne sértődj − mondta Mrs. Bloxby −, de mintha nem lennél önmagad.

– Sokat dolgoztam unalmas ügyeken, ez minden.

– Elmehetnél szabadságra.

– Ugyan hová?

– Valami napos helyre. A csípődnek is jót tenne a meleg.

– Mi bajod van a csípőmmel?

– Mrs. Raisin, az artritiszed nem fog magától elmúlni. Ne halogasd a műtéti beavatkozást az utolsó pillanatig.

– Nem olyan rossz ám a helyzet − mondta Agatha. − Majd még gondolkozom rajta.

Mrs. Bloxby az ajtóban állva nézett a macskaköves úton eligyekvő barátnéja után.

– Szegény Mrs. Raisin − dünnyögte. − James nélkül becsavarodik.

Agatha befordult az Orgonás dűlőre, és földbe gyökerezett a lába. Jamesnél égett a villany, és füst kígyózott a kéményéből. Agatha megindult előre, újból megállt, aztán ment tovább.

Képtelenség, gondolta.

Mégsem bírta megállni, hogy oda ne menjen, és kalapáló szívvel megnyomta a csengőt.

Copyright © 2005 by M. C. Beaton

Hungarian translation © Borbély Judit Bernadett, 2014

© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2014

ISBN 978-963-383-428-2

Felelős kiadó Kepets András

Felelős szerkesztő Palkó Katalin

Minden jog fenntartva. A könyv, illetve egyes részeinek másolása, terjesztése tilos. A könyv bárminemű felhasználása kizárólag a kiadó előzetes, írásbeli hozzájárulásával végezhető, kivéve a szabad felhasználás esetköreit. A kiadó előzetes, írásbeli engedélye szükséges különösen a jelen kiadvány lefordításához, többszörözéséhez, terjesztéséhez, digitalizálásához, feldolgozásához, átdolgozásához, az egyes részleteknek az idézés szabályait meghaladó átvételéhez. A jelen kiadványt a mindenkori hatályos szerzői jog védi, melynek megsértését adott esetben a Büntető Törvénykönyv is büntetni rendeli.

A szerzőtől az Ulpius-ház Könyvkiadónál megjelent:

Agatha Raisin és a spenótos halálpite

Agatha Raisin és a parázna lódoktor

Agatha Raisin és az elültetett kertész

Agatha Raisin és az elkóborolt túrázó

Agatha Raisin és az életveszélyes esküvő

Agatha Raisin és a tenyérbe mászó turista

Agatha Raisin és a vizes viszály

Agatha Raisin és a boszorkányos borbély

Agatha Raisin és a balszerencsés boszorka

Agatha Raisin és a tünékeny tündérek

Agatha Raisin és a sziszifuszi szerelem

Agatha Raisin és az áradás napja

Agatha Raisin és a kívánatos káplán

Agatha Raisin és a kísértetház

Agatha Raisin és a halálos tánc

Agatha Raisin és a feddhetetlen feleség

Hamish Macbeth és a nagy lazacfogás

Hamish Macbeth és az eljegyzési vendég

Hamish Macbeth és a kannibál homárok

Hamish Macbeth és a tökéletes oldalborda

Hamish Macbeth és a rosszéletű nagynéni

Hamish Macbeth és a gyilkos vakáció

Hamish Macbeth és a pórul járt mókamester

Miss Pym és a menekülő menyasszony

Miss Pym és a rámenős márki

A szende Minerva

Előkészületben:

Miss Pym és a léhűtő lord

Hamish Macbeth és a torkos társkereső

A makrancos Annabelle